

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · tercer període · sèrie P · número 45

Ple del Parlament

Sessió 26, primera reunió, dimecres 30 de novembre de 2016

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Salutació a un nou diputat	4
Pregunta al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat amb relació a la salut laboral 310-00145/11	4
Pregunta al Govern sobre els danys causats per la fauna salvatge 310-00142/11	6
Pregunta al Govern sobre els resultats de la darrera conferència sectorial d'ensenyament 310-00143/11	7
Pregunta al Govern sobre les novetats de l'aplicació mòbil per a víctimes de la violència masclista 310-00144/11	9
Pregunta al Govern sobre la previsió d'incloure les demandes de la comunitat educativa en els pressupostos de la Generalitat per al 2017 310-00137/11	10
Pregunta al Govern sobre els autònoms 310-00139/11	12
Pregunta al Govern sobre l'acció exterior 310-00140/11	13
Pregunta al Govern sobre el Cos d'Inspectors d'Ensenyament 310-00141/11	15
Pregunta al Govern sobre la pobresa energètica 310-00138/11	16
Pregunta al president de la Generalitat sobre les noves vies de diàleg ofertes pel Govern de l'Estat 317-00093/11	18
Pregunta al president de la Generalitat sobre la possible il·legalitat dels pressupostos de la Generalitat per al 2017, sobre la impossibilitat de fer cap referèndum sobre la independència mentre el Partit Popular governi a Espanya, i sobre el diàleg amb el Govern de l'Estat 317-00094/11	20
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'esforç del Govern per a obligar les companyies subministradores de serveis bàsics a assumir llurs responsabilitats socials 317-00097/11	21

Pregunta al president de la Generalitat sobre la presència del Govern a la reunió del Consell de Política Fiscal i Financera de les Comunitats Autònomes i sobre la conveniència de l'ús de la via multilateral per al diàleg amb el Govern de l'Estat 317-00095/11	23
Pregunta al president de la Generalitat sobre la idoneïtat dels pressupostos de la Generalitat per al 2017 per a afrontar la situació d'emergència social a Catalunya 317-00092/11	25
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'opinió del Govern amb relació a la campanya de diàleg iniciada pel Govern de l'Estat 317-00096/11	26
Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones 401-00016/11	28
Situació de compatibilitat d'un diputat 234-00149/11	28
Projecte de Llei de pròrroga del Pla Serra Húnter 200-00013/11	29
Projecte de Llei del procediment de votació electrònica per als catalans i catalanes residents a l'estranger (debat de totalitat) 200-00017/11	43
Projecte de Llei d'universalització de l'assistència sanitària (debat de totalitat) 200-00018/11	56
Proposició de Llei de reducció de l'impost sobre la renda de les persones físiques a Catalunya (debat de totalitat) 202-00028/11	72
Proposició de Llei de modificació de la disposició addicional setena de la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència (debat de totalitat) 202-00041/11	91

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

Sessió 26.1

La sessió s'obre a les deu del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Situació de compatibilitat d'un diputat (tram. 234-00149/11). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 264, 15).
3. Projecte de llei de pròrroga del Pla Serra Húnter (tram. 200-00013/11). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única (text presentat: BOPC 201, 28).
4. Projecte de llei del procediment de votació electrònica per als catalans i catalanes residents a l'estranger (tram. 200-00017/11). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 239, 58).
5. Projecte de llei d'universalització de l'assistència sanitària (tram. 200-00018/11). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 239, 67).
6. Proposició de llei de reducció de l'impost sobre la renda de les persones físiques a Catalunya (tram. 202-00028/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 133, 11).
7. Proposició de llei de modificació de la disposició addicional setena de la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència (tram. 202-00041/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 216, 25).
8. Proposta de resolució de creació d'una comissió específica d'estudi de l'emprenedoria i els autònoms (tram. 252-00003/11). Tots els grups parlamentaris. Debat i votació (text presentat: BOPC 161, 35).
9. Interpel·lació al Govern sobre la violència de gènere (tram. 300-00100/11). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre els sistemes d'emergències (tram. 300-00102/11). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 300-00103/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la política internacional de la república catalana (tram. 300-00101/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre el cotxe elèctric (tram. 300-00105/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre la manera d'aconseguir més equitat en la sanitat (tram. 300-00104/11). Àngels Martínez Castells, del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre la inversió en les carreteres (tram. 300-00106/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'espai català de comunicació audiovisual (tram. 302-00089/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre polítiques agràries, ramaderes i forestals (tram. 302-00084/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les places residencials i de centre de dia (tram. 302-00085/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la planificació d'equipaments sanitaris (tram. 302-00086/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ocupació juvenil (tram. 302-00087/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la transparència del Govern (tram. 302-00088/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

La presidenta

Comença la sessió.

Salutació a un nou diputat

Molt bon dia. Em plau saludar el nou diputat, que s'incorpora avui, el senyor Sergio Santamaría, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya. *(Alguns aplaudiments.)*

Així mateix, els faig avinent que, d'acord amb l'article 93 del Reglament, la diputada Esther Niubó, del Grup Parlamentari Socialista, ha delegat el seu vot en la portaveu del seu grup, la senyora Eva Granados, només per avui, perquè demà ja s'incorporarà.

I també els faig avinent que la diputada senyora Maria Assumpció Laïlla ha delegat el seu vot en el president del seu grup parlamentari, el senyor Jordi Turull. *(Veus de fons.)* Sí. Em diuen que la senyora..., no sé si ho saben, la senyora Maria Assumpció Laïlla ja ha estat mare, i, per tant, en fi... *(Aplaudiments.)* Un nen de quatre quilos que es diu Pau, per a més informació. *(Remor de veus.)*

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier; d'acord amb l'article 161 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia.

Els faig avinent que, en acabar la sessió de control, donarem lectura a la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones.

I ara iniciem, ja, el primer punt de l'ordre del dia, que són preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat amb relació a la salut laboral

310-00145/11

La primera pregunta és sobre els pressupostos de la Generalitat amb relació a la salut laboral. Formula la pregunta el senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marc Vidal i Pou

Bon dia a tothom. Bon dia, conseller. Com vostè sap, el 20 d'abril passat, a pregunta en aquest Ple de la diputada Marta Ribas sobre l'informe de Comissions Obreres on es constata que a la sanitat pública li costaven 2.000 milions d'euros l'any les malalties professionals, que haurien de ser pagades per les mútues, vostè ho va reconèixer i va dir textualment que «entre un 10 i un 15 per cent de la patologia que s'atén a l'atenció primària probablement és d'origen laboral i que efectivament això ens costa 2.000 milions d'euros l'any».

Permeti'm preguntar-li: quina quantitat, d'aquests 2.000 milions, preveu recuperar l'any que ve i com es veurà reflectit això en els pressupostos del 2017? Perquè no he estat capaç de trobar-ho.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Respon el conseller de Salut, senyor Antoni Comín.

El conseller de Salut (Antoni Comín Oliveres)

Gràcies, senyora presidenta; bon dia. Bon dia a tothom. Diputat Vidal, només un aclariment amb les xifres: són 2.000 milions si parlem del concepte de malalties relacionades amb el treball. I, segons un estudi, que és el més rigorós que existeix, que s'ha fet des del País Basc, serien 600 milions específicament per a la infranotificació de patologies específicament laborals; només això; però això no invalida res del que hem estat dient fins ara.

Efectivament, nosaltres –i, per cert, no tinc cap inconvenient a reconèixer-ho, molt també a impuls de les accions parlamentàries que ha fet el seu grup parlamentari– estem enfortint totes les polítiques de detecció de la infranotificació de patologia laboral. Perquè som els primers interessats amb el fet que uns recursos que hauríem de tenir des del Departament de Salut no quedin en mans de la seguretat social.

Per tant, què estem fent? Més que una qüestió de pressupostos, es tracta de millorar el sistema de detecció. I, per tant, estem impulsant en aquests moments la creació del Sistema d'Informació i Vigilància Epidemiològica Laboral, el SISVEL; amb el SISVEL –després, si de cas, li'n donaré més detalls–, que és un procés important de reforma dels sistemes de detecció de la infranotificació, el que aconseguirem és un doble estalvi, però quan aquest sistema ja estigui plenament operatiu; un estalvi per a la patologia que no s'atén per part del Sistema Nacional de Salut, la que deixarem d'atendre quan funcioni el SISVEL i un altre estalvi per a la capacitat que tindrem de reclamar millor a les mútues de l'assistència que s'ha prestat ja des del Sistema Nacional de Salut.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el diputat.

Marc Vidal i Pou

Sí; gràcies, conseller. Sap què passa? Que vostè ens acostuma a donar la raó, i això ens posa molt contents, però no sempre veiem els fets convertits en realitat, perquè jo li parlava de diners. És a dir, des del dia 20 d'abril, quants diners podríem dir que hem recuperat fins ara? Perquè, és clar, 2.000 milions d'euros seria més d'una cinquena part de tot el seu pressupost de Salut, i és que vostè hauria de sortir com un coet per resoldre això. I com..., no sabem si ho està fent o no, perquè, això, l'única manera de saber-ho és veure si es reflecteix o no en els pressupostos.

Li ho dic perquè fa deu dies, per exemple, que vostè, amb relació a aquesta moció, hauria d'haver presentat en aquest Parlament el protocol de sistema d'alertes des de l'atenció primària per a identificar les malalties de caràcter laboral, i poder-les començar a cobrar a les mútues. Això li ho demanava la moció, i, la veritat, avui dia encara no ho hem vist. De la mateixa manera que en aquesta moció hi havia una vintena de mesures que, entre vostè i la consellera de Treball, havien de complir, algunes des de fa tres mesos, i no les veiem; com, per exemple: com tenim l'informe de seguiment de la despesa sanitària pública per a malalties professionals, i el programa per identificar-les, i el pla específic per fer visibles les malalties laborals no reconegudes, i la revisió dels criteris sobre el control de baixes per part de l'ICAM. És que ho vam aprovar per unanimitat, conseller.

I de diners..., no ens digui que el més calent és a l'aiguera. Nosaltres volem aquesta informació abans dels pressupostos. Posi'ns avui, si us plau, una data anterior al debat de pressupostos per presentar les mesures de la moció i assegurar que les incorporarem.

Perquè ens agrada molt coincidir, ens agraden molt les seves promeses, però ens agradaria molt que es veiessin complertes. Dos mil milions d'euros perduts per a la sanitat pública no són cap broma i la ciutadania entendria molt poc que no els volguéssim recuperar urgentment per no molestar les mútues que, pobres, amb la crisi han perdut tant.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Vidal. Té la paraula el conseller.

El conseller de Salut

«Com un coet», ho ha dit vostè. I ens vam posar com un coet, i com un coet hem activat aquest nou projecte. I jo m'ofereixo que comparegui, millor que jo, el doctor Armengol, que és el que està liderant això des de la Secretaria de Salut Pública, i els expliqui tots els detalls.

Però això és com el frau fiscal, diu: «Vull acabar amb el frau fiscal.» No ho farem en una setmana, per desgracia és molt complex. I estem nosaltres abordant la complexitat del problema.

Per això nosaltres hem tancat ara, al desembre, el disseny d'aquest SISVEL. Al gener comença la fase de pilotatge amb un primer grup de 30 equips d'atenció primària, 8 mútues i 9 malalties professionals. I és a l'octubre del 17 que farem l'avaluació d'aquest pilot i l'estendrem al cent per cent dels equips d'atenció primària, al cent per cent de les mútues i al cent per cent dels serveis de vigilància laboral.

De totes maneres, abans de disposar ja d'aquest sistema, que és el que efectivament ens permetrà reduir «en sèrio» la infranotificació, ja estem nosaltres actuant, tot i no tenir aquest sistema d'informació, i tenim dues-centes resolucions des de l'inici de l'any 2016 davant de l'Institut Nacional de la Seguretat Social, que ens han permès rescabalar 600.000 euros. Aquest 600.000 euros ja han estat rescabalats i formen part del pressupost 2016, no del pressupost 2017.

La presidenta

Conseller..., em sap greu, se li ha exhaurit el temps.

El conseller de Salut

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Segona pregunta al Govern, sobre els danys causats per la fauna salvatge.

Pregunta al Govern sobre els danys causats per la fauna salvatge

310-00142/11

Formula la pregunta la senyora Maria Dolors Rovirola, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Maria Dolors Rovirola i Coromí

Gràcies, presidenta. Durant la segona meitat del segle passat, la societat europea va experimentar una transformació de pensament arran de la qual van sorgir totes les polítiques de conservació d'espècies. Era natural, ja que en els darrers anys s'havien extingit o eren a punt de fer-ho. Gràcies a aquest nou pensament i a les noves polítiques, es van dur a terme canvis legislatius i foment de moltes espècies. Fruit d'aquestes polítiques, són moltes les espècies que han incrementat les seves poblacions i han sortit del risc d'extinció, o, fins i tot, han retornat a Catalunya. Però han tingut una evolució tan favorable que han arribat a nivells molt preocupants per la seva superpoblació. Per als agricultors i ramaders –i també ho corroboren, també, els biòlegs–, s'han convertit en un autèntic malson: produeixen danys greus irreversibles a totes les comarques catalanes.

La superpoblació de senglars –que han arribat, fins i tot, a nuclis urbans–, daines, cérvols, corbs, llops, conills...; sí, fins i tot un animal que sembla tan inofensiu com el conill provoca danys irreversibles a tarongers i a oliveres joves, menjant la pell de la soca fins a provocar-ne la mort.

Tota aquesta fauna és la culpable d'arrasar, literalment, tot tipus de camps de cultiu i d'atacar i matar bestiar, sobretot a les zones de pastura. A més, també pot portar contagis de malalties, per tant, tindríem problemes de sanitat animal si entren en contacte amb qualsevol cap de bestiar de les explotacions ramaderes; danys a cultius, danys a bestiar, i sense oblidar la multitud d'accidents de trànsit que provoquen a totes les nostres carreteres.

Consellera Serret, quin és el captament del Govern per prevenir i minimitzar aquests efectes a la fauna salvatge?

La presidenta

Gràcies, diputada. Respon la senyora Meritxell Serret, consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Meritxell Serret i Aleu)

Gràcies, presidenta. Diputada, certament, ho heu apuntat, com a país tenim un gran repte i és que ens trobem que els nostres ecosistemes, el nostre medi, està patint un desequilibri per la sobrepoblació de determinades espècies de fauna salvatge cinegètica, aquella que es pot caçar. I, com bé heu dit, són sobretot senglars, conills també, i també casos de cabirols, daines i algunes espècies d'ocells.

Ens fan mal..., ens fan mal a la mateixa biodiversitat, als mateixos ecosistemes de fauna i flora silvestre, per aquesta sobrepoblació que competeixen en el medi. Fan mal a l'agricultura i a la ramaderia. Heu dit casos de cultius, la vinya també, i també malalties del bestiar. I fa mal també a les persones i a la convivència de les persones en el

medi, pels accidents de trànsit, però també per les malalties que es poden transmetre a les persones.

A partir d'aquí, hem dissenyat un pla..., un pla de prevenció i lluita contra aquests danys de fauna salvatge i cinegètica i que es basa en tres pilars: el primer, és la millora normativa. Ja ho hem dit molts cops. Tenim una llei de caça que és del 1970, és a dir, l'hem d'actualitzar, i amb aquest nou rol més social que ha de desenvolupar la caça i de manera més controlada. Tenim també endavant..., estem tirant endavant el decret de comercialització de carn de caça, que ens ha d'ajudar a posar ordre en aquest recurs, i també en la visió sanitària i generar economia per al territori.

I, alhora, estem..., el segon gran pilar és coordinar: coordinar i millorar la participació de tots els àmbits administratius i de tots els actors i territoris. En el proper Govern aprovarem la creació de la comissió interdepartamental, amb Agricultura, Territori i Sostenibilitat, Interior i Salut, per anar ben coordinats per fer front a aquests reptes.

Estem impulsant, també, aquells òrgans a nivell municipal per coordinar millor les accions a les zones de seguretat, amb molta participació dels ajuntaments, que són els gran actors i promotors. I estem impulsant també plans pilot en diferents territoris i àmbits específics. I comencem amb plans especials per al senglar, i també per al sector de la vitivinicultura, que està sent molt afectat per tot plegat.

Aquí també estem impulsant una millora en les accions, i ara, al novembre, estem posant en funcionament, ja, una unitat administrativa específica al mateix Departament d'Agricultura, que és la que ens ha d'ajudar a gestionar, millorar tràmits, i simplificar i coordinar tots els cossos, eh?, i tota l'adaptació a les necessitats i especificitats del territori.

Tot plegat, hem de ser conscients que hem de gestionar bé el nostre medi per equilibrar els ecosistemes i per garantir la convivència i el desenvolupament sostenible de la gent que hi viu, i de tot el país.

«Merci».

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre els resultats de la darrera conferència sectorial d'ensenyament

310-00143/11

Tercera pregunta al Govern, sobre els resultats de la darrera conferència sectorial d'ensenyament. Formula la pregunta la senyora Anna Simó, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Consellera... –sóc aquí dalt–, a aquest Parlament ens vam dotar fa set anys, per una majoria prou sòlida, d'una llei d'educació que servís per a diverses generacions, per trencar una mica la dinàmica de lleis orgàniques, ja ens entenem. Un marc legal que tenia i que té com a objectius bàsics la integració, la inclusió, la cohesió i la immersió lingüística; objectius bàsics de la bona formació de l'alumnat i de ciutadans i ciutadanes, en definitiva.

Aquest model, que no neix en res, que recull l'esforç i que recull el treball constant forjat per les nostres administracions i per la comunitat educativa a les darreres dècades, el posa en risc la LOMCE. Ho hem dit reiteradament en aquest Parlament. La LOMCE, cal derogar-la; no cal ni congelar-la, ni esmorteir-la: cal derogar-la.

Perquè la LOMCE es va fer per acabar amb el model d'escola catalana. La LOMCE és pedagògicament nefasta. La LOMCE empobreix l'educació de l'alumnat; l'empobreix per moltes raons, però, concretament, avui li volia preguntar per una qüestió, perquè planteja l'avaluació no com a una eina d'aprenentatge o de diagnòstic com fa la LEC o com fan o plantegen les proves del departament d'avaluació per competències, sinó com una cursa d'obstacles que es posa als alumnes, que passarien més temps reproduint el que memorísticament han enregistrat –que ja no dic «han après»– que participant en el procés d'aprenentatge propi. I perquè planteja l'avaluació no com una eina pedagògica, sinó ideològica i de control... –com tota la llei–, de control per ga-

rantir que apliquem uns currículums centralitzats, uniformadors, feixucs, gegantins i allunyats de l'escola avançada que volem. Aquests són els mecanismes que dinamiten el model que volem, aquesta avaluació externa i centralitzadora, les revàlides a final de primària, secundària i batxillerat, i el disseny d'un currículum de les assignatures troncales que la LOMCE recupera per al ministeri.

Vostè, consellera, creu que això ara canviarà? Dilluns va haver-hi conferència sectorial d'educació, la primera que hi ha des que hi ha nou govern a l'Estat. Vostè, consellera, va notar que el Govern no té majoria la Congrés per mantenir la LOMCE, en aquesta conferència sectorial? El Govern se'n va donar per assabentat? Vostè què pensa? Hi va haver el diàleg, l'entesa, el diàleg constructiu i lleial que ens diuen que volen amb Catalunya?

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Simó. Respon la senyora Meritxell Ruiz, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Meritxell Ruiz i Isern)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, no, jo no el vaig saber veure; no sé si és que no el vaig saber apreciar, però no el vaig saber veure, i li explicaré per què.

És cert que estem d'acord que hem de derogar la LOMCE; vostè n'ha dit els motius. La LOMCE el que fa és treure els alumnes que no serveixen del sistema abans de temps, perquè així millorarà automàticament els resultats –no milloraran aquests alumnes, però milloraran els resultats al conjunt del sistema–; desprestigia la formació professional, i planteja una avaluació que realment és del segle XIX i no del segle XXI.

Miri, he fet l'esforç de buscar dos exemples, perquè a vegades hi ha gent que ens critica que només pensem en temes competencials... Miri vostè com planteja l'avaluació la LOMCE i com la plantejem, des de les competències, a Catalunya. Els seus estàndards d'aprenentatge són: «Li preguntaré..., sobre el significado de la pendiente de una recta y diferentes formas de calcularla», quan els nostres currículums el que demanen és que els nostres alumnes mantinguin una actitud de recerca davant d'un problema, siguin capaços d'assajar i discutir altres propostes en un entorn tant d'aprenentatge cooperatiu com individual; això és treballar per competències i no treballar per estàndards d'aprenentatge.

Miri, el Govern no té més remei que acceptar –el Govern espanyol– que no té majoria. El que ha fet amb les revàlides és el que havia de fer, perquè no podia fer altra cosa. El curs s'ha iniciat, els alumnes de segon de batxillerat fa tres mesos que estan a les aules, i el que no podien fer és fer una prova per tot Espanya quan el curs ja havia començat. Per tant, no entenem tant que sigui una proposta de diàleg, sinó l'única opció possible que tenia en aquell moment.

Des de la Generalitat de Catalunya vam fer dues peticions, que a més hem de dir que van tenir el suport majoritari de totes les comunitats que no eren del PP; se'ns va dir que no. Volíem aquesta avaluació, que fos competencial i que fos competència a les comunitats autònomes, com ja és; ens va dir que no. I li vam demanar també que tragués la disposició addicional trenta-vuitena; ens va dir que no. La Generalitat, en ares d'aquest diàleg, li va fer una segona proposta: «Doncs, accepti que les competències són compartides i accepti suspendre aquesta..., no anul·lar-la, sinó de moment suspendre-la, fins que arribem a un acord»; ens va dir també que no.

Per tant, el seu diàleg, de moment, dilluns va ser: ells parlen, ells proposen i tu acceptes. I quan tu parles, tu demanes i tu proposes ell no accepta. Sincerament, crec que l'actitud de diàleg va ser la del Govern de la Generalitat de Catalunya, però de moment encara no hem vist que aquesta sigui la seva. Esperem que divendres es pugui concretar en una altra i, si no, seguirem exigint que respecti les competències i que es derogui la LOMCE.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera.

(Aplaudiments.)

Pregunta al Govern sobre les novetats de l'aplicació mòbil per a víctimes de la violència masclista

310-00144/11

Quarta pregunta al Govern, sobre les novetats de l'aplicació mòbil per a víctimes de la violència masclista. Formula la pregunta la senyora Montserrat Fornells, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Montserrat Fornells i Solé

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller d'Interior, el passat divendres, 25 de novembre, vam commemorar, com cada any, el Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència envers les Dones, és a dir, de la violència masclista. Un any més, vam manifestar el nostre rebuig i la nostra preocupació per aquesta xacra social que, lluny de desaparèixer, està tristament present en el dia a dia de la nostra societat. La violència contra les dones no entén de classes socials, ni d'origens, ni d'edats, ni de nivell d'estudis; es dona en totes les situacions, i esdevé un autèntic problema social. Tal com diu l'ONU, és el crim encobert més extens del món. En el que portem d'any, ja s'han registrat gairebé onze mil denúncies relacionades amb la violència masclista i hem hagut de lamentar quatre víctimes mortals a Catalunya.

Hi ha diferents tipus de violència: la psicològica, com són les amenaces, les coaccions o les vexacions; la física, que comporta lesions lleus, greus o temptatives d'homicidi, i la sexual. Moltes dones denuncien aquests abusos, però també són moltes més aquelles que viuen cada dia amb silenci i por els maltractaments, els insults i les amenaces que comporten la violència masclista. També és molt preocupant l'augment de situacions de violència entre les persones joves i la negació d'aquests de ser conscients de patir-la o d'exercir-la.

Calen polítiques transversals per anular aquest problema i per donar seguretat a les dones maltractades. Igualment, cal encoratjar tota la societat civil perquè mostri tolerància zero envers qualsevol violència masclista, i el compromís de seguir treballant per a la supressió d'aquesta, per fer un país lliure de violència masclista.

Per tot l'exposat, senyor conseller, des del nostre grup li volem preguntar: quines novetats aportarà i quina previsió té el departament sobre la nova aplicació per a víctimes de violència masclista?

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Fornells. Respon el senyor Jordi Jané, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Jordi Jané i Guasch)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, coincidim: tolerància zero i ajudar al màxim, mitjançant també les noves tecnologies, tantes dones que pateixen aquestes agressions masclistes.

Per fer-ho, aquesta app és pionera. I en què consisteix? Permet que el telèfon 112 d'emergències pugui rebre una base de dades específica d'aquelles víctimes potencials de violència masclista. I aquestes víctimes, a vegades, estan enmig d'una agressió i no poden ni tan sols parlar, o poden prémer un botó: el botó d'aquesta app. I el telèfon 112, com que el tindrà predeterminat, només rebent la trucada mitjançant aquesta app, activarà immediatament els serveis d'emergències i els Mossos d'Esquadra, encara que la víctima no pugui parlar. I és més: aquesta aplicació incorpora que la víctima, si així ho desitja, pugui predeterminar fins a sis persones que ella desitjaria que, en cas d'una emergència, d'una potencial agressió, rebessin un missatge mitjançant el mòbil, uns SMS; predetermina aquelles persones properes: el seu veí, els seus parents, el botiguer que té a la cantonada i que, prement el botó, sense dir res, també rebrien fins a sis persones aquest missatge per arribar-hi a temps i com més aviat millor.

Incorpora també consells de seguretat, què fer quan es pateix una agressió d'aquest tipus. I aquests consells de seguretat..., a vegades ens podem trobar aquell agressor masclista que està controlant el mòbil de la seva víctima i que està veient que està realment connectant-se amb uns consells de seguretat i que la pot agredir només veient-ho; doncs, hi haurà el botó de sortida: prement només un botó s'esborra totalment la petjada, el rastre d'aquestes consultes.

També aquesta app preveu aquells supòsits en què la víctima ja no té bateria al mòbil o l'agressor l'hi ha pres o l'hi ha trencat. Si ha predeterminat prèviament el fix, amb aquell telèfon fix, si hi truca, també el 112 sabrà que estem davant d'una possible víctima i intentar arribar-hi a temps, intentar que aquesta xacra no continuï, intentar realment donar eines. I, per tant, també això s'ha de fer quan la víctima desitja que les seves dades formin part d'aquesta informació que tindrà el 112. Es respectarà la seva confidencialitat, però el que intentem amb aquesta app, que és pionera, és ajudar les víctimes, donar-los possibilitats que, com més aviat millor, rebin la resposta immediata que es mereixen.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre la previsió d'incloure les demandes de la comunitat educativa en els pressupostos de la Generalitat per al 2017

310-00137/11

Cinquena pregunta al Govern, sobre la previsió d'incloure les demandes de la comunitat educativa en els pressupostos de la Generalitat del 2017. Formula la pregunta el senyor Carles Riera, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Consellera, atès l'inici del debat sobre els pressupostos de la Generalitat del 2017 i el període de planificació de l'inici del proper curs escolar, li volem preguntar si el seu departament té previst incorporar les demandes i propostes de mínims –subratllo «de mínims»– que la comunitat educativa planteja de manera unitària –i també subratllo «de manera unitària»– per tal d'iniciar la recuperació de l'ensenyament públic, tant pel que fa als estralls causats per les retallades com de cara a reprendre el camí de l'apropament del nostre sistema educatiu públic a les referències de la Unió Europea en matèria educativa i els mateixos objectius de la LEC.

I li ho concreto: assolir el retorn a les vint-i-tres i divuit hores lectives a primària i secundària, respectivament; cobertura de totes les substitucions, des del primer dia, des de l'1 de setembre; reducció de dues hores lectives al professorat major de cinquanta-cinc anys; pla d'inversions, en especial a secundària, per tal de poder garantir la demanda futura en centres públics; mesures efectives per eliminar la segregació i fomentar l'escola inclusiva; garantia de places públiques de zero a tres anys per a totes les famílies que la requereixin, amb especial atenció i cura d'aquelles que en tenen una especial necessitat per motiu de la seva situació econòmica i necessitats de conciliació, i finalment, garantir la suficiència i gratuïtat dels programes de formació i qualificació professionals, en el marc dels centres públics de formació professional del Departament d'Ensenyament.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Riera. Respon la senyora Meritxell Ruiz, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, ens vam reunir també amb el MUCE, com vostès saben, abans de la tramitació d'aquests pressupostos, perquè ens havien fet arribar aquestes demandes, i fins i tot en boca seva van reconèixer que aquestes demandes suposaven més de 700 milions d'euros; per tant, que som conscients que ja ens agradaria tenir més de 700 milions d'euros per poder incrementar el pressupost d'ensenyament, però aquest no és el cas. El que els vam demanar és quines eren les seves prioritats respecte a això i veure si coincidien amb les prioritats que com a govern de la Generalitat tenim.

Els he de dir que ells ens van posar sobre la taula que, de totes aquestes peticions que ens van fer arribar, ens deien que per ells eren prioritaris –li dic les quatre, perquè les van anar prioritzant totes– les beques de menjador, la millora de les substitucions, les construccions escolars i els centres de màxima complexitat.

Justament saben que –n'hem estat parlant aquests dies– aquests són els eixos principals que hem posat en aquests pressupostos. L'atenció a l'educació inclusiva..., ens fa molta il·lusió poder dir que ara sí, amb aquests recursos, podrem iniciar ja el decret d'escola inclusiva. Això vol dir tècnics d'integració social, educadors d'educació especial, tècnics d'educació infantil; això vol dir poder ampliar els itineraris de formació específica; això vol dir poder incrementar els vetlladors; això vol dir poder posar més de tres-cents docents per atendre la diversitat en aquells centres que en tenen més necessitat; això vol dir incrementar les unitats d'escolarització compartida, els programes de noves oportunitats, i també les beques de menjador, com els hem dit, amb més de 12 milions d'euros, i les substitucions de personal docent.

Ja amb les negociacions que hem anat tenint, vostès també ens van posar sobre la taula algun element, i vam acordar substituir a partir de l'1 de setembre..., i les substitucions de més de deu dies, la de llarga durada, que arribessin als centres el primer dia. Érem conscients que això generava molt neguit als centres, i, per tant, això s'ha incorporat, a part també de les construccions.

Per tant, entenem que sí, que hem atès aquestes demandes, que ells mateixos ja van acceptar que no eren de mínims, i, a partir d'aquí, treballar. Però sincerament crec que coincideixen força les peticions seves i les nostres.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula el senyor Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Bé, gràcies, consellera, per la seva resposta. No posem en dubte els esforços que efectivament està fent el seu departament per tal d'encetar aquesta recuperació del nostre ensenyament públic, però sincerament, escoltant la seva resposta, la meva conclusió, la nostra conclusió és que aquests progressos que vostè anuncia que efectivament incorporarà el pressupost del 2017 que vostès proposen estan encara molt lluny d'aquests mínims que la comunitat educativa està plantejant; hi insisteixo, mínims.

Efectivament, aquests dies en aquest Parlament rebrem el MUCE, rebrem els sindicats, i crec que tindrem ocasió de constatar aquesta realitat, i és que les aspiracions mínimes de la comunitat educativa per tal que efectivament, no d'un dia per l'altre, no d'avui per demà, però sí que efectivament encetem a curt termini un procés de recuperació efectiva que col·loqui l'educació en el centre neuràlgic de la recuperació dels estralls de les retallades, doncs, realment siguin una realitat.

Per tant, consellera, els demano, els demanem una especial sensibilitat i una especial receptivitat...

La presidenta

Diputat, ha exhaurit el temps.

Carles Riera Albert

...a allò que en aquests moments ens demana el sector.

La presidenta

Té la paraula la consellera.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor diputat. Jo li dic: en aquesta reunió van acceptar que no eren mínimes, perquè 700 milions d'euros no és una petició mínima, i per això els vam demanar que volíem saber el seu parer sobre la prioritització seva de tots aquests.

Miri, només les mesures laborals que ens proposaven ja representen més de 420 milions d'euros. Per tant, el que hem de fer és anar avançant a anar millorant, doncs, el pressupost d'Ensenyament per tal de donar resposta. Què hem prioritzat? L'atenció educativa als alumnes en el sentit que els deia, és a dir, hem prioritzat millorar les substitucions i hem prioritzat atendre totes aquelles necessitats que són en el centre.

La presidenta

Consellera, ha exhaurit el temps.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies

La presidenta

Sisena pregunta al Govern, sobre els autònoms.

Pregunta al Govern sobre els autònoms

310-00139/11

Formula la pregunta el senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidenta. *Consellera* Bassa, en Cataluña tenemos 545.300 autónomos que cada día levantan la persiana y ponen en marcha su negocio generando riqueza, creando empleo y manteniendo a sus familias. ¿Qué tiene previsto su Gobierno para ayudar a estos trabajadores en el año 2017?

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. Respon la senyora Dolors Bassa, consellera de Treball, Afers Socials i Famílies.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies (Dolors Bassa i Coll)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat, per la pregunta. Ho ha dit molt bé, més de 500..., pràcticament 550.000 afiliacions a la Seguretat Social per compte propi, que representa un 1,2 per cent d'increment respecte a l'any passat, quan a Espanya és un 0,7 per cent, per tant, vol dir que anem pel bon camí i anem fent bona feina.

Com vostè sap, hi ha diferents programes que tenim previstos i que ja hem posat en marxa. El programa..., hem resolt la quarta convocatòria que fa assessorament personalitzat als autònoms, amb 1 milió d'euros, que arribarà a 37 consultors, 17 entitats i, com deia, 4.000 assessoraments. Una línia per afavorir la incorporació dels joves i una línia d'«Emprèn», des de l'ICF, amb una quantitat de diners ingent, de més de 20 milions d'euros per a projectes per a tots els autònoms.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora *consellera*, por su respuesta, pero no nos convence. Los datos que usted ha dado lo que ocultan es que, en los últimos seis meses, mientras que el empleo asalariado ha crecido a un ritmo muy superior al de autónomos, hasta diez veces más rápido que el empleo que se ha creado por autónomos, los autónomos solamente han crecido un 0,1 por ciento en esos seis meses últimos desde abril hasta octubre del año 2016, y nosotros creemos que su Gobierno no hace nada por estimular este crecimiento de los autónomos cercano al 0.

Hay varias medidas aprobadas en este parlamento a iniciativa de Ciutadans que no se han llevado a cabo todavía, a pesar de haber sido aprobadas: las medidas para cubrir las bajas por enfermedad y maternidad y paternidad, las medidas para que los autónomos puedan jubilarse sin que los negocios se pierdan, facilitar el acceso a internet cuando los autónomos abren sus negocios, y todavía es más escandaloso el caso del decreto del Govern del año 2010 que establecía la creación del Consell Català del Treball Autònom. Han pasado siete años y todavía no han encontrado el momento para crear este *consell*.

Ustedes han encontrado el momento para crear el Consell Assessor de Transició Nacional, que ha escrito diecisiete volúmenes que nadie ha leído, pero un consejo para representar a los autónomos, no han tenido tiempo en siete años. Ustedes, señora Bassa, han aumentado el presupuesto del señor Romeva en 32 millones. Costaba 16 millones el extender la tarifa plana de cincuenta euros a los autónomos de seis a dieciocho meses, cosa que han hecho en Madrid y en Cantabria, con el mismo sistema de financiación que nosotros. Y los presupuestos últimos han vuelto a olvidar a nuestros autónomos.

Consellera Bassa, nosotros ayer presentamos en el congreso una proposición de ley integral de reformas urgentes para el trabajo autónomo y ustedes, encapsulados en su *procés* separatista, no han participado en estas medidas y se han abstenido. Dejen de mirarse en Cuba, dejen de echar las culpas al resto de España e incluso a Andalucía y trabajen aquí, asuman que en Cataluña podemos hacer cosas y en el resto de España y de Europa también.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula la senyora Dolors Bassa.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, presidenta. Diputat, primer, diferents temes que ha tractat vostè. El Consell del Treball Autònom, suposo que sap que el 28 de setembre ens vam reunir amb totes les entitats, no hi va acabar d'haver consens i, per tant, com vàrem dir des d'un principi nosaltres: escolta activa, consens i diàleg amb tots. Per tant, ja hi ha hagut la reunió, per tant, ja puc dir que el Consell del Treball Autònom està endavant i anirem treballant segons el que decideixin els mateixos autònoms.

Té raó, caldria canviar moltes coses. La primera que caldria canviar és, segons les necessitats dels autònoms, poder ser un estat per poder tenir competències sobre com fem el règim de cotització, com modifiquem el marc jurídic. Perquè vostès és veritat que han presentat la proposició de llei de reformes urgents per als autònoms, que ahir a la nit vaig tenir l'honor de poder-me-la llegir, i es descuiden d'alguns temes, en aquesta proposició. Es descuiden de parlar dels falsos autònoms, que d'això n'entenen molt; es descuiden de la reforma del RETA i es descuiden de posar els representants de les comunitats autònomes a dintre de tota la consultoria. Per tant, nosaltres anem treballant pels autònoms.

Sempre hi ha hagut més treballadors afiliats a la Seguretat Social que als autònoms, això és normal a tots els països, i el que li puc repetir és que a Catalunya hi ha molts més autònoms que no hi ha a la resta d'Espanya en el tant per cent. Per tant, fem i continuarem fent bona feina.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre l'acció exterior

310-00140/11

Setena pregunta al Govern, sobre l'acció exterior. Formula la pregunta el senyor Fernando de Páramo del Grup Parlamentari Ciutadans.

Fernando de Páramo Gómez

Gràcies, presidenta. Nos preocupa, señor Romeva, la acción exterior, y nos preocupa en tres aspectos. El primero es que usted, cuando va en sus viajes, no va a hablar de atraer inversión a Catalunya, no va a hablar de cómo poder fomentar la cultura catalana, no va a hablar de cómo poder atraer el talento a Catalunya, sino que usted va a hacer de conferenciante del *procés*. Pero usted ya no es un conferenciante del *procés*, usted es el *conseller* de Acció Exterior y es el *conseller* de todos los catalanes.

En segundo lugar, nos preocupa que cuando usted se reúne con esos países a los que viaja, cuando le reciben, usted se reúne con el partido finlandés los Verdaderos Finlandeses, el partido de extrema derecha de Finlandia. Usted va a Estados Unidos y se reúne en Washington con el Tea Party. El Tea Party es el partido del vicepresidente del señor Donald Trump. Estos son los señores con los que usted se reúne. Y además lo peor es que, además, va dejando una serie de conflictos internacionales en sus viajes que lo pagamos todos los catalanes, y ya no solo los catalanes... (*Veus de fons.*) Sí, como el caso de Francia, usted lo conoce bien. Ya no solo los catalanes, sino además el resto de españoles. (*Veus de fons.*) Sí, sí, las quejas del Gobierno de Francia.

Y en tercer lugar lo que más nos preocupa es que además usted todo esto que hace no lo publica, no lo cuenta, no cuenta sus viajes, no cuenta su agenda, no cuenta lo que

nos cuesta a todos los catalanes pagarle sus viajes. Tiene que ser una diputada de Ciudadanos, la señora Beltrán, la que le pregunte en sede parlamentaria y que usted entonces aporte la información.

¿No cree que siendo usted el conseller de Transparència debería ser un poquito más transparente? Ahora que el señor Junqueras le ha dado más presupuesto para su *conselleria*, ¿qué va a hacer? ¿Va a rectificar esta política de no rendir cuentas, de reunirse con partidos de extrema derecha y de ir a hablar únicamente de independencia?

La presidenta

Gràcies, diputat. Respon el senyor Raül Romeva, conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència (Raül Romeva i Rueda)

Gràcies, presidenta. Miri, senyor De Páramo, vostè és un disc ratllat. Vénen aquí sempre amb la mateixa cançó, no fan els deures, no llegeixen el que se'ls envia, perquè se'ls envia absolutament tot el que fem, i a més a més, menteixen.

Vostè ha anunciat alguns dels viatges que he fet. És veritat. Jo, fa poc, vaig estar a Nova York i a Washington. Sap què vaig anar a fer allà? A explicar a la seu de Nacions Unides, amb tot d'interlocutors, entre ells el Govern de la ciutat de Nova York, com des de Catalunya tenim una vocació solidària per acollir les persones refugiades i com això ho estem fent, no només com a govern sinó com a país. Això és el que vaig anar a explicar a Nova York.

El que vaig anar a explicar... (*Aplaudiments.*) El que vaig anar a explicar a Finlàndia, que ho vaig fer, per cert, no a un grup, sinó a un parlament, i el parlament no l'escull aquest Govern, no ho vaig anar a explicar a un grup, ho vaig anar a explicar a un parlament on hi havia gent de tots els grups. Vostès poden llegir el que vulguin i poden inventar-se les notícies que vulguin, en això són molt bons, ho sabem –en això són molts bons–, creen un mite, creen una mentida, la repeteixen cent vegades i al final se l'acaben creient –i al final se l'acaben creient. (*Aplaudiments.*) En això són extraordinaris, però una mentida repetida mil vegades no esdevé una veritat. La veritat és que jo he anat a parlar a un parlament on hi ha representants de tots els grups. Com si vingués una persona a parlar aquí, es trobaria amb gent que és de Junts pel Sí, o amb vostès. I a molta gent, li ho garanteixo que li faria molta angúnia parlar amb gent que defensa segons quins postulats –segons quins postulats. I estan representats aquí democràticament. Això és el que ha passat –això és el que ha passat. Per tant, des d'aquesta perspectiva, vostè, llegeixi bé els deures.

I tercera: vostè ha fet una referència específica a un cas concret. Li garanteixo que les relacions que, en tant que Govern, tenim amb tots els països, inclòs França, és extraordinària –extraordinària. Des d'aquest punt de vista, nosaltres no hem obert cap conflicte, cap ni un. Al contrari, el que fem és resoldre'ls.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor De Páramo.

Fernando de Páramo Gómez

Se ha olvidado usted de hablar de su reunión con el partido del vicepresidente de Donald Trump; se ha olvidado usted de hablar de que, en Finlandia, cuando usted va, tiene que hacer la embajada de Finlandia una nota de prensa para desmentir, el Gobierno de Finlandia –para desmentir–, que le han invitado a usted a Finlandia, y que cuando ha llegado usted al Parlamento se ha reunido con la extrema derecha; se ha olvidado también de hablar de que usted se ha reunido con la extrema derecha.

Y lo que se ha olvidado, que se olvida usted siempre, siendo el *conseller* de Transparència, es de hablar de su agenda. Se lo he preguntado, se lo pregunté el otro día en una interpelación y tampoco me contestó. Se lo pregunto hoy y tampoco me contesta. ¿Por qué tenemos que pedir, diputados, que usted publique la agenda, si es usted el *conseller* de Transparència? Y no la publica y no sabemos adónde viaja. Nos enteramos por la prensa, afortunadamente, de que usted se reúne con el partido del vicepresidente del se-

ñor Donald Trump y con el partido de extrema derecha de Finlandia. Y lo peor de todo es que luego, Junts pel Sí, el partido con el que usted se sienta, vota en contra de que usted publique su agenda –Junts pel Sí vota en contra de que usted publique su agenda. Utilice el presupuesto para ponerlo al servicio de todos los catalanes. Y no me hable, por favor, de mitos –no me hable, por favor, de mitos–, que usted lleva mucho tiempo dedicándose a construir un mito que nunca se cumplirá.

La presidenta

Senyor diputat, ha exhaurit el temps.

(Aplaudiments.)

Té la paraula el conseller.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

Miri, senyor De Páramo, li ho recordo: això és un Parlament, no és un plató de televisió, eh? *(Rialles i alguns aplaudiments.)* Siguem conscients d'això. Aquí venim a fer política, i, per tant, ja està bé. Ja sé que a vostè li agraden molt aquests grans titulars que després li permeten fer algun tuit i guanyar alguns seguidors, però això no té res a veure amb fer política i amb explicar la veritat.

I li diré una altra cosa: el que estem fent, no només és legítim, és democràtic, li diré una altra cosa: és inevitable. Perquè, amb reflexions com les que estan fent vostès, no ens donen cap altra opció a seguir endavant amb el nostre projecte, local i internacional.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre el Cos d'Inspectors d'Ensenyament

310-00141/11

Vuitena pregunta al Govern, sobre el Cos d'Inspectors d'Ensenyament. Formula la pregunta la senyora María José García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable *consellera* de Ensenyament, los inspectores de educación deben evaluar y supervisar la calidad y la legalidad del sistema, con profesionalidad y con independencia. Por esto, según la LEC, han de entrar por oposición bajo principios de igualdad, mérito y capacidad. Sin embargo, en Cataluña, la Generalitat solo ha convocado oposiciones a la inspección una vez en veinte años. El *departament* lleva veinte años nombrando inspectores accidentales por el procedimiento excepcional de comisión de servicios, con concursos de méritos que miran los méritos después de filtrar los candidatos con entrevistas. Futuros inspectores que dependerán del *departament* para mantenerse en puesto, inspectores accidentales controlados por el poder político que deben controlar.

Hoy, más de tres cuartas partes de los inspectores son accidentales, y en Girona más del 90 por ciento. Esta situación, *consellera*, degrada la eficacia y la independencia de la inspección en Cataluña, porque es una traba para el trabajo, para que los informes se preparen con total objetividad. *Consellera*, ¿va usted a cumplir la LEC y promover inspectores de carrera? ¿Va a convocar oposiciones a la inspección?

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Respon la senyora Meritxell Ruiz, *consellera* d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, els concursos de mèrits es basen en la igualtat, en el mèrit i en la capacitat, i els inspectors a Catalunya estan fent una tasca independentment del Govern que governa. Perquè si el que vol dir és que estan condicionats pel Govern que governa, vol dir que està posant en qüestió els informes que fa la inspecció, i jo crec que hem de defensar la feina que fa la inspecció.

I el que hem fet és, en primer lloc, recórrer la sentència del tribunal, justament perquè no faci un perjudici personal a les persones que han aprovat aquest concurs de mè-

rits, i, en segon lloc, donar resposta als dos mandats parlamentaris que van ser aprovats en aquest Parlament.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. Té la paraula la diputada.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable *consellera*, hace año y medio interpelamos sin éxito a su antecesora para que garantizara la independencia de la inspección y convocara oposiciones. Y el tiempo nos ha dado la razón. Tiene usted ahora un mandato político del Parlament para convocar oposiciones, no para crear un cuerpo propio / estructura de estado ni para aplicar turnos especiales para colocar amigos.

También tiene una sentencia judicial por cumplir –aunque usted la recurre, hay que cumplirla–, la Sentencia 324/16, del Juzgado Contencioso Administrativo 11 de Barcelona, de 26 de julio, que anula la comisión de servicios como procedimiento reiterado para nombrar inspectores. Y le leo la sentencia: «La comisión de servicios no puede ser un método prolongado en el tiempo ni satisface el interés general ni el derecho a la promoción de los funcionarios docentes.» Y le leo más; acaba la sentencia: «El fraude es deliberado, constante y palmario para esquivar la ley.» Una sentencia muy dura que anula los nombramientos accidentales de 2015, se quedan en el limbo jurídico, y que hace muy urgente convocar oposiciones si es que no queremos dejar la inspección sin inspectores.

Consellera, ¿está usted dispuesta a desvincular la inspección del control político?, ¿está usted dispuesta a estabilizar y dar seguridad jurídica a la inspección?, ¿está dispuesta a cumplir la LEC, los mandatos parlamentarios, las sentencias judiciales y convocar, por fin, oposiciones?

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula la consellera.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, el que no li accepto és que digui en aquest Parlament que la inspecció de Catalunya està subjecta al nostre control polític, perquè això és un menysteniment a tots i cadascun dels inspectors que hi ha al cos. (*Aplaudiments.*)

En segon lloc, dir-li que no pateixi, que complirem no *la*, que complirem *les* resolucions pactades aprovades en aquest Parlament: una, que és la convocatòria de les oposicions, i, dues, que és la creació del cos d'inspectors, com diu la LEC.

I tercera, i li he dit, hem recorregut contra la sentència perquè no és ferma.

I escolti'm, i la mateixa insistència que vostè té amb nosaltres per complir els mandats estaria bé que també la tinguéssim amb el Govern central, perquè ahir mateix, di lluns, va sortir una sentència que deia al ministeri que de moment anul·lés l'aplicació de la disposició addicional trenta-vuitena, per això li vam fer la proposta al ministre, i estem esperant el què. I malgrat això, si més no, que compleixi també totes aquelles sentències del Tribunal Constitucional, com, per exemple, el traspàs de les beques o totes les invasions de competències que està donant. Insistència amb aquest Govern, però també insistència amb el Govern espanyol, que ha de complir també les sentències que surten del mateix tribunal.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre la pobresa energètica

310-00138/11

Novena pregunta al Govern, sobre la pobresa energètica. Formula la pregunta el senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, la pobresa energètica, i suposo que coincidirà amb mi, és un problema social de primera magnitud; afecta mig milió de persones a Catalunya. Cada vegada és més urgent buscar solucions; solucions no voluntaristes, conseller. Em pot preguntar: «Hi ha solucions?» Nosaltres creiem que sí. Però és necessària la voluntat i l'acció política dels governs, també del de la Generalitat de Catalunya, davant d'unes empreses que demostren no tenir responsabilitat social.

Tenim una llei, la 24/2015, que, pel que fa a la pobresa energètica, no va ser recorreguda pel Govern de l'Estat i, per tant, no ha estat impugnada davant del Tribunal Constitucional; una llei, però, que no té reglament.

El Grup Socialista ja preveia que tindríem problemes; tant és així que el 20 d'abril d'enguany li vam fer una pregunta a la consellera Borràs, que es va comprometre a portar, de forma immediata, aquest reglament. Han passat sis mesos. Tenim interpretacions jurídiques diferents que permeten a les elèctriques i a les gasístiques escapar-se fent cas omís del que diu la llei.

Li pregunto, conseller: quan pensen aprovar aquest reglament?, quins decrets tenen previstos per obligar aquestes empreses a complir la llei?

La presidenta

Gràcies, diputat. Respon el senyor Jordi Baiget, conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Empresa i Coneixement (Jordi Baiget i Cantons)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, té raó; la pobresa energètica és una situació de..., un problema social de primera magnitud. I, per tant, el Govern el que fa és aplicar, fil per randa i al peu de la lletra, el que diu la Llei 24/2015, que és la que va aprovar el Parlament de Catalunya.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Vostè..., el Govern aplicarà fil per randa la llei, però les empreses de subministraments bàsics s'escapoleixen un dia darrere l'altre. (*Alguns aplaudiments.*)

Jo el que li demano és que el que ha de fer per evitar interpretacions jurídiques és aprovar aquest reglament i actuar amb contundència amb les empreses subministradores de gas, de llum; amb les d'aigua, no, perquè tenen un component municipal que el que fa és que compleixin, eh? Però el que vostè ha de fer és ser contundent, ser menys complaent amb aquestes empreses de subministrament. Perquè he seguit alguns dels seus comentaris, de les seves rodes de premsa dient que han fet molts expedients sancionadors. Sí, han fet molts expedients sancionadors, però hi han centenars de talls de subministrament un dia darrere l'altre. I el que ha de fer el seu Govern és ser més contundent amb aquestes empreses.

Li tornem a demanar, conseller, que no es passin la pilota el Govern i les empreses subministradores, que facin aquest reglament que tanqui la interpretació d'aquesta llei i que en facin un desplegament ràpid i facin complir a les administradores.

Ah!, i una última petició: que es gastin el Govern tots els recursos que preveuen els pressupostos perquè l'any passat no se'ls van gastar i aquest any segueixen havent-hi dificultats perquè els fons arribin a les administracions locals i arribin als ciutadans per tal de donar compliment a allò que vam acordar...

La presidenta

Diputat...

Jordi Terrades i Santacreu

...en aquest Parlament.

La presidenta

...ha exhaurit el temps. (*Pausa.*) Respon el conseller.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Miri, senyor diputat, el que fa el Govern de Catalunya no és ser complaent amb cap de les empreses subministradores, el que fa el Govern de Catalunya és fer complir la

lleï. I prova d'això és que s'han evitat 38.857 talls a famílies de Catalunya, de subministraments energètics de llum, d'aigua i de gas. Això suposa que a més de vint mil famílies d'aquest país no se'ls ha tallat ni la llum, ni el gas, ni l'aigua, en aplicació d'aquesta lleï.

Segona. Des del mes de desembre hi ha un protocol –de l'any 2015– que diu com s'ha d'actuar. Aquest protocol, alguna virtualitat deu tenir quan les empreses elèctriques l'han recorregut i han volgut que no s'apliqués. I un jutjat no els ha donat la suspensió cautelar; per tant, està en aplicació. I així tenim correus i cartes i correspondència que així ho demostren les mateixes empreses subministradores.

Tercer. Hem esgotat la partida pressupostària que hi havia el 2015 per a pobresa energètica, de 5 milions, sí senyor, amb un acord que vam signar Associació Catalana de Municipis i Federació de Municipis de Catalunya, que ha permès que s'esgotessin els que hi havia l'any..., en l'exercici 2015. Per a l'any 2016 aquests recursos hi continuen sent; s'han posat en el programa marc de serveis socials, i estan a disposició d'ajuntaments i consells comarcals. I per a l'any 2017 n'hi ha 10, de recursos; per tant, aquests recursos. I el Govern, els recursos, els hi posa.

Quart, convenis. Hem signat vint convenis amb les companyies d'aigua (*veus de fons*) –sí, sí–, i volem signar convenis amb companyies d'electricitat i de gas. És el que diu la lleï. Nosaltres, si la lleï digués que féssim algun impost o alguna altra cosa per obligar, ho fariem; però estem amb el que diu la lleï.

Cinquè, denúncies i sancions. N'hem fet; n'hem fet i en continuem fent. Hi ha dues-centes denúncies que han donat avui notificació a cinquanta-set sancions contra les empreses de llum, de gas i d'aigua. Si d'això se'n diu ser complaent, em sembla que no és exactament la veritat. I començarem a fer properament inspeccions d'ofici sobre aquest compliment.

I començarem també a tractar un problema del bo social...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Empresa i Coneixement

Una definició...

La presidenta

...ha exhaurit el temps. (*Rialles.*) Em sap greu.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les noves vies de diàleg ofertes pel Govern de l'Estat

317-00093/11

Desena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política i social. Formula la pregunta la senyora Mireia Boya, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Boya e Busquet

Bon dia a tothom. President, en els darrers dies hem assistit a l'escenificació pública de noves vies; noves vies que van des dels cants de sirena del diàleg, les fraternals propostes de bilateralitat o els dubtes sobre nosaltres mateixos.

Per una banda, tenim la via Millo; senyor Millo, excompany de bancada, nou flamant delegat del Govern, i que tindrà al despatx del costat a la senyora Sáenz de Santamaría, que es convertirà, sembla, en abonada al pont aeri. Una via del diàleg de la pastanaga, que ens ofereix parlar de tot menys del que volem parlar, i nosaltres volem parlar del referèndum, i que, en paral·lel, segueix amb la via del diàleg amb el pal: Constitució i causes judicials per donar-nos cops de pal; pal i pastanaga, pastanaga i pal.

Tenim també la via basca, aquella consistent a pactar l'autonomisme 2.0 per a conservar el poder: quatre competències a canvi d'uns pressupostos, segrestar la sobirania per unes molles més o en aquesta suposada llibertat d'estar sotmesos al règim del 78 comprada amb trenta monedes de plata.

I tenim la via del tret al peu, consistent a dubtar de les nostres forces ara que tenim el «referèndum o referèndum», ara que l'independentisme té un mandat popular clar i

contudent, ara que tenim la declaració del 9-N o ara que se'ns ha encausat la segona autoritat d'aquest país. Ni som víctimes ni som febles, que ningú ho dubti mai.

Davant d'aquestes vies, per a assegurar-nos que no és la història d'Ulisses i les sirenes i que es podrà vorejar l'illa sense xocar contra les roques, atrets pels seus cants, president, volíem saber com valora aquestes vies, com es posiciona el Govern i quina via seguirà.

La presidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Carles Puigdemont i Casamajó)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, em demana una valoració d'algunes de les vies que vostè ha exposat. Deixi'm dir-li que n'hi ha moltes més, també, no? Hi ha la tercera via, que vostè no ha esmentat, però que ja ningú recorda, perquè ha entrat en una via d'aigua després de les darreres eleccions legislatives espanyoles.

Aprofito per expressar-li, tanmateix, el respecte absolut per la via que emprenguin altres comunitats, concretament el País Basc. El respecte és absolut, i que, a més a més, és compartit, perquè ells també expressen un respecte gran per les decisions que prengui aquest Parlament de Catalunya. De manera que allò que potser és bo per a uns altres..., o que no és bo per a uns, pot ser bo per als altres, i viceversa.

Des d'aquest respecte, deixi'm dir-li que nosaltres fa molts anys que apostem per una via, que és la via del diàleg; una via del diàleg oferta a l'Estat, que crec que ens hem guanyat de ple; no només per la mobilització sostinguda, reiterada, de tots aquests anys, sinó per la voluntat expressada a les urnes per la majoria dels catalans. Però aquest diàleg és veritat que s'ha anunciat, és veritat que aquest diàleg s'ha proclamat, però aquest diàleg no s'ha produït.

I, per tant, sobre això, més enllà de constatar-li que no s'ha produït i que més enllà de l'anunci no hi ha hagut res més, la meua valoració continua sent exactament aquesta: un anunci de diàleg no és diàleg.

La presidenta

Moltes gràcies, president. Té la paraula la senyora Boya.

Mireia Boya e Busquet

Bé. Per la CUP - Crida Constituent, el camí està netament traçat. Són dues paraules: «referèndum» i «procés constituent», amb tots els ets i els uts, amb tots els instruments necessaris per a avançar *unilateralment*, amb la força de la mobilització popular, amb la força d'aquest carrer que espera que tot es concreti, president.

I..., perquè si dubtem, si atenem a cants de sirena, si deixem que ara els consells de ministres estrangers es facin a casa nostra, si anem a negociar nous finançaments autonòmics, com demostrem a tota la gent que ens va votar el 27 de setembre que estem determinats i que volem accelerar?, com fem per no mentir-los? President, com i quan comencem la campanya per guanyar el sí, al referèndum?

La presidenta

Gràcies, senyora Boya. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies. Senyora diputada, crec que aquest Parlament va aprovar amb una majoria prou àmplia una proposta de referèndum acordat amb l'Estat. I aquesta proposta és vàlida i és vigent. I aquesta és una proposta que nosaltres ens creiem, i que treballem, i sobre la qual ens agradaria molt, però molt, poder establir un diàleg amb l'Estat; un diàleg que comenci amb una única condició, i és que no hi hagi condicions, en què puguem parlar absolutament de tot, perquè la manera d'abordar la resolució de la demanda majoritària del poble de Catalunya és un diàleg. Però aquest diàleg, hi insisteixo, no s'està produint i els gestos que ens envien no van en aquesta direcció.

Nosaltres no deixarem de reclamar que hi hagi aquest compromís, però aquest compromís ha d'anar absolutament vinculat al reconeixement de la realitat que hi ha a Catalunya. I aquesta realitat no és una realitat per tractar en el règim comú; s'ha guanyat el dret a ser tractada bilateralment. I en aquest sentit, de moment, res del que s'ha mogut –nomenaments, declaracions o convocatòries fallides de conferències de presidents–,

res va en la línia del reconeixement que aquí a Catalunya han passat coses que no han passat a cap altra comunitat.

La presidenta

Onzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la possible illegalitat dels pressupostos de la Generalitat per al 2017, sobre la impossibilitat de fer cap referèndum sobre la independència mentre el Partit Popular governi a Espanya, i sobre el diàleg amb el Govern de l'Estat

317-00094/11

Formulada pel senyor Xavier García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

Gràcies, senyora presidenta. Señor presidente, ayer el Gobierno aprobó los presupuestos del año 2017. Por lo que hemos visto, han pasado de un mal presupuesto a un presupuesto ilegal. Viendo las cifras, nosotros hemos llegado a la conclusión de que quieren hacer cargar el precio de la independencia a la clase media catalana.

Mi pregunta, señor presidente, es muy concreta, y es que, más allá de disposiciones adicionales, ¿el presidente de la Generalitat es consciente de que, mientras gobierne el Partido Popular en España, no se va a celebrar un referéndum para romper Cataluña del resto de España?

La presidenta

Moltes gràcies, senyor García. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè acaba de complementar la resposta que jo he fet abans a la portaveu de la CUP, amb relació a l'operació diàleg. (*Aplaudiments.*) Perquè, clar, començar ja a dir que els pressupostos ja són ilegals, home, potser, que esperem que algun tribunal –si és que ho ha de dir– ho decideixi, no? I, en qualsevol cas, vostè..., començar ja a arrogar-se una decisió política que crec que els correspondria, en tot cas, al Govern de l'Estat i al seu president –si no li sap greu–, de parlar en una reunió que espero que tinguem, crec que és una mica precipitat. En tot cas, li demano que s'atengui més als fets i menys a les proclames.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el diputat.

Xavier García Albiol

Señor presidente, que estamos ante unos posibles presupuestos ilegales no es fruto de una voluntad de manipulación del Partido Popular de Cataluña, sino que es fruto también de la visión y de las recomendaciones de los letrados de este propio Parlament de Catalunya, cuando ustedes lo presentaron. (*Aplaudiments.*) Por tanto, maticemos.

La segunda cuestión es señalar que, en base a sus argumentos, usted lo que está provocando es un choque de trenes. Y quiero recordarle que su radicalismo lo que está provocando es una decadencia de la Generalitat de Catalunya. Por favor, señor Puigdemont, no se niegue al diálogo, no apueste por la fractura, por la división o por el conflicto en Cataluña.

La política, quiero recordarle que se basa en la capacidad para cambiar las cosas. Usted puede, tiene la capacidad de corregir errores, rectificar caminos y crear entendimiento allí donde ahora hay división y conflicto. Señor Puigdemont, el Gobierno de España se ha movido, está enviando señales (*rialles*), no se quede haciendo la estatua –no se quede haciendo la estatua. Y es más (*remor de veus*)...

La presidenta

Si us plau, silenci. Silenci, si us plau.

Xavier García Albiol

...tenga muy claro que, para la sociedad catalana, el auténtico dilema para los catalanes está entre los que quieren instalarse definitivamente en el conflicto y aquellos, como

nosotros, como el Partido Popular de Cataluña y como la inmensa mayoría de la sociedad catalana, que apostamos por superarlo.

¿Podemos contar con usted y con su Gobierno? Con la actual actitud, creemos que no. Pero tenemos esperanza y tenemos voluntad de que dé el primer paso.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor diputat, negar-se al diàleg, mai. Ho hem reiterat i jo ho he reiterat, i ho he demanat i ho demano. Vostè ha introduït ja el matís de «possibles» pressupostos il·legals; el matís aquest no l'ha fet a la seva primera intervenció, que ja ha certificat que eren uns pressupostos il·legals. Benvinguts siguin els matisos, com ha fet el ministre, per cert, de Justícia, que avui a la premsa ja no diu exactament el que va dir fa uns dies abans, sinó que justament diu: «Ja veurem si aquests pressupostos s'han de recórrer o no s'han de recórrer.»

Però també vostè ha fet referència als lletrats d'aquesta cambra. Va bé que ho faci, perquè li vull recordar que avui no hi són, aquí. Ja sap on són, en aquests moments? Estan al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya declarant en una demanda contra la presidenta del Parlament (*aplaudiments*) per haver permès que en aquest Parlament es dialogui –que en aquest Parlament es dialogui. Per tant...

Segona qüestió. Senyor Albiol, sap qui s'ha negat al diàleg permanentment? Sap qui no ha assistit a la Conferència de Presidents? El Govern espanyol. Perquè des de l'octubre del 2012 s'ha negat a convocar, com era la seva responsabilitat cada any, la Conferència de Presidents, i durant quatre anys el Govern espanyol no ha assistit a la Conferència de Presidents.

Tercer element. Senyor Albiol... Ho dic perquè en els, diguéssim, missatges aquests de senyals que vostè veu i que en alguns moments pels canals normals no endevinem –en tot cas deuen ser per sistemes tecnològics una mica obsolets, senyals de fum o telègraf, però, en tot cas, pels senyals convencionals no arriben–, li diré el següent: estem d'acord o no que el que ha passat a Catalunya des que es va produir l'última conferència de presidents autonòmics fins ara ha canviat substancialment? Vostè sap que el president de la Generalitat que va anar a aquella Conferència de Presidents era legítimament per un parlament de Catalunya en què hi havia només catorze diputats independentistes, que, per cert, van votar en contra de la seva investidura, i avui hi ha setanta-dos diputats independentistes, la majoria dels quals van votar a favor d'aquest president? Vostè sap que això marca un diferència abismal entre el format convencional de les conferències de presidents i el que s'hauria de produir ara, que és un diàleg bilateral de política d'estat entre Catalunya i Espanya?

(Aplaudiments.)

La presidenta

Dotzena pregunta, al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'esforç del Govern per a obligar les companyies subministradores de serveis bàsics a assumir llurs responsabilitats socials

317-00097/11

Formulada pel senyor Lluís Rabell, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Gràcies, presidenta, honorable. Mireu, és un tema que ha sortit, però, tanmateix, pensem que és una qüestió de país i que cal insistir-hi. Fa uns dies l'opinió pública catalana va quedar colpida –ho teniu tots present– pels esdeveniments, pels fets de Reus, per la mort d'aquesta àvia que va morir, doncs, en un incendi domèstic a conseqüència de la situació que vivia, un tall de subministrament. En aquell cas, això ha posat en relleu, com s'ha dit abans, l'actitud de, sobretot, les grans companyies subministradores

elèctriques, que defugen les seves responsabilitats i les responsabilitats que els marca la llei.

La meua pregunta concreta és aquesta: considera vostè que el seu Govern està fent realment tot el necessari per constrènyer, per obligar aquestes companyies a assumir i a fer front a les seves responsabilitats socials?

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rabell. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Rabell, rotundament sí: aquest Govern està fent tot el que té a la seva mà, al seu abast, per constrènyer totes les companyies subministradores a complir amb el que entenem que no només hauria de ser una responsabilitat legal, sinó que hauria de ser una responsabilitat també social.

Creuïn que en aquest sentit el Govern de Catalunya s'afegeix als esforços que estan fent altres administracions, començant per l'ajuntament més important, la capital del país, per aconseguir que finalment les companyies subministradores d'energia se sumin a l'esforç, jo diria «unànime», que, diguéssim, totes les institucions d'aquest país estan dedicant per intentar protegir els col·lectius més vulnerables del nostre país.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el senyor Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

Sí; moltes gràcies. Vejam, tant de bo sigui així, i compti amb el nostre suport en aquest esforç. Tanmateix, cal remarcar algunes coses. Nosaltres no posem en dubte..., més ben dit, subratllem la responsabilitat enorme d'aquestes companyies subministradores i la manca de sensibilitat que han mostrat i la voluntat de defugir les seves responsabilitats. Cal dir que els arguments que branden no són de rebut: quan argumenten que el protocol no és clar, el protocol actual, tot i haver estat portat davant dels tribunals, no ha estat suspès cautelarment, per tant és vigent; i aquí són excuses de mal pagador o de mal subministrador, si em permeteu l'expressió en aquest cas.

Tanmateix, és cert que no els podem deixar esclètxes, a aquestes companyies. Al mes de març, en el Ple d'emergència social, vam adoptar col·lectivament una resolució que instava el Govern a fer ràpidament un reglament d'aplicació de la llei de pobresa energètica. Al mes de juny, la directora de l'oficina de consum reconeixia que aquest reglament encara no s'havia dut a terme.

Nosaltres la pregunta que li fem és: escolteu, mobilitzem-nos, muguem-nos, perquè hi ha un clam de la societat civil, de les entitats socials... Quan i com compten mobilitzar tot aquest esforç de la societat catalana per arribar a la signatura de convenis que obliguin les companyies subministradores a complir amb la llei i a fer front a una tarificació social?

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rabell. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor Rabell. D'esclètxes, el conveni..., el protocol és claríssim: d'esclètxes, no n'hi ha. El que passa és que, efectivament, vostè ho ha descrit molt bé: al final, obligar-los..., no tenim l'eina per obligar-los. Cal negociar, i et trobes amb sensibilitats desiguals. I t'hi trobes ara, quan ets president, i segur que els que són o han estat alcaldes s'hi han trobat quan han estat al capdavant d'una responsabilitat. Per tant, això és el que hem de superar.

Nosaltres, en el pressupost que el vicepresident va presentar ahir al Parlament de Catalunya, ja preveiem... –i el conseller Baiget s'hi ha referit abans, en la seva resposta, i la consellera Borràs segurament, doncs, podria ampliar també el que fa referència a les partides d'habitatge–, posem solucions clares perquè, en el cas que hi hagi la voluntat adequada per part de les empreses subministradores, allò que no falli siguin els recursos públics previstos per donar cobertura i resposta a aquesta voluntat. I aquí hem d'empènyer tots.

Crec que fariem bé –i li agraeixo el to de la seva intervenció– d'intentar veure quin és el màxim beneficiari, quin és el màxim interès públic, que és el ciutadà vulnerable. Que no té la protecció adequada, és cert. I no la té, no perquè no hi hagi un consens polític; hi insisteixo, crec que aquí tots els grups estem pel mateix. Ni tan sols discrepàncies entre institucions. Crec que estem treballant juntes i, a més a més, d'una manera molt coordinada, que crec que la ciutadania valora molt bé. I vull aprofitar per agrair els esforços del món local divers, en la suma dels seus esforços amb els del Govern, per intentar crear justament una resposta coordinada que doni esperança als col·lectius més vulnerables. Però ens falla un element de l'equació. I no tenim encara la força de consenyiment perquè aquestes companyies subministradores –per cert, no totes, afortunadament, no totes– posin de la seva part allò que seria, no legal, que possessin, allò que seria just i decent que possessin.

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la presència del Govern a la reunió del Consell de Política Fiscal i Financera de les Comunitats Autònomes i sobre la conveniència de l'ús de la via multilateral per al diàleg amb el Govern de l'Estat

317-00095/11

Tretzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política. Formula la pregunta el senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Moltes gràcies, senyora presidenta. Molt honorable senyor president de la Generalitat, en la passada sessió de control li vaig preguntar si tenia previst anar a la reunió de la Conferència de Presidents, quan fos convocada, i em va dir que no, que això era autònomisme ranci. I jo li recordava: «Escolti'm, vostè no només representa els independentistes, també representa la majoria que no van votar opcions independentistes, que paguen els seus impostos, que esperen que vostè defensi a tot arreu els seus interessos, i particularment amb les institucions a què pertany o és convidat.»

Avui, en canvi, vull felicitar-lo, perquè hem sabut que el Govern ha decidit ser present a la reunió del Consell de Política Fiscal i Financera, i no cal dir que ens n'alegrem. El vicepresident anirà a defensar el marge financer de la Generalitat, anirà a defensar un sostre de despesa, la modulació de l'esforç de reducció del dèficit, i en això tots en sortirem guanyant. I, a més, sap que trobarà suports, alguns coneguts –els de la Generalitat Valenciana o el Govern de les Balears–, altres d'altres comunitats autònomes que també tenen aquest interès.

I la meua pregunta, que, en fi, és intencionada, naturalment (*remor de veus*)..., no creu, president, que aquesta és la via? No creu que aquesta hauria de ser sempre la línia de conducta del Govern, fer avançar els interessos del país, reivindicar amb les institucions de caire multilateral...?, amb el benentès que això no vol dir descuidar també les relacions bilaterals quan toca, quan correspon i quan són útils.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Iceta. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, li agraeixo l'atac de sinceritat dient que era una pregunta interessada... Miri, li han preguntat a la consellera Ruiz per la seva participació en el consell, diguem-ne, de..., la conferència d'educació, d'ensenyament. Crec que ha descrit uns resultats molt clars, que justament –justament– si alguna cosa confirmen és que en aquests espais, de marge, no és que n'hi hagi poc: és que n'hi ha zero, fins i tot comptant, com també ha reconegut, amb el suport d'algunes comunitats –no del Partit Popular–, significativament les governades pel Partit Socialista. Per tant, la realitat és aquesta.

Segona qüestió: és clar que anirem al Consell de Política Fiscal i Financera, i a altres conferències sectorials, i, per descomptat, a les tècniques. És més, els consellers tenen

previst demanar hora a cadascun dels ministres respectius per tractar els assumptes bilaterals, evidentment que sí. És més, hi anirem sabent, fins i tot, que encara que ens poséssim tots d'acord, totes les comunitats autònomes –totes, eh?, les que governa el Partit Socialista o el Partit Popular–, no serviria per a res, perquè el vot definitiu..., qui té el 50 per cent dels vots és el senyor Montoro.

Per tant, tot aquest esforç, que ho sàpiga tothom, que amb tota la bona voluntat del món i amb tot el consens del món, pot arribar, com ha passat en casos precedents, a no tenir cap resultat concret, malgrat que hi hagués un amplíssim consens o gairebé unanimitat entre les diferents comunitats autònomes.

La presidenta

Moltes gràcies, president. Té la paraula el senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Anem, doncs, a l'altra part, perquè vostè té raó: sense el Govern d'Espanya, sense la seva complicitat, la seva participació, doncs, no és possible avançar. Avui mateix, en la sessió de control al Congrés dels Diputats, la meua companya Meritxell Batet ha preguntat a la vicepresidència del Govern, i ha demanat que passés dels gestos als fets, que passés de les declaracions, de les intencions, als fets. Però això requereix no només aquesta voluntat del Govern d'Espanya, sinó que des d'aquí també fem les coses bé.

Des d'aquest punt de vista, hi ha una discrepància entre nosaltres i vostès que no vull amagar: vostès encara pensen que una via unilateral és possible, vostès pensen que saltant-se la llei o esquivant-la és possible; nosaltres creiem que no. I ens va preocupar molt, i li ho vull dir, ahir quan un diari català titulava: «Junqueras gestionarà la partida oculta del referèndum.» Clar, quan una partida oculta apareix en portada d'un diari no deu ser tan oculta. (*Rialles.*) I li he de dir... (*veus de fons*), no, però ho deia..., no, no és sospitos, el diari, eh?, no... Però, em recorda fa dos anys, em sembla que era –sí, dos anys, gairebé dia per dia–, el seu antecessor va dir: «Hem d'enganyar l'Estat.» També era un engany anunciat que no..., crec que no va reeixir.

I per això volia dir-li, president, que és veritat que jo no dubto de la seva voluntat de dialogar...

La presidenta

Senyor Iceta, em sap molt greu, però ha exhaurit molt el temps. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor Iceta, vostè ha fet referència a la intervenció que la seva companya Meritxell Batet ha fet al Congrés dels Diputats. Jo li podria remetre la que farà, si és que no l'ha fet ja, el nostre..., el representant del PDECat, el senyor Quico Homs, que anirà, precisament, a posar a prova la voluntat de diàleg real anunciada pel Govern de l'Estat, perquè molt ens temem que es quedarà en un anunci. El que ens hem de preguntar és si..., quan constatem que és un anunci, què farem?

Miri, avui fa, crec, trenta-dos anys que es va morir Joan Vinyols. Joan Vinyols, citant Rilke, que era un dels seus inspiradors, va dir una frase aplicada a la poesia que crec que es pot aplicar a la política, diu: «La poesia no és cosa de sentiments, sinó d'experiència.» Doncs, miri, la política també. I sap què diu, l'experiència? Que les conferències de presidents no han servit per a res; que durant quatre anys no s'han convocat, cap; que no hi ha hagut cap intent, ni tan sols, de saber quin ordre del dia hi havia d'haver. Ens demanen que anem a una conferència de la qual no sabem l'ordre del dia. Ara ja sabem que no es farà ara, sinó que ja l'han passat al gener –vés a saber si després serà al febrer–, però per anar a fer què, exactament? A cegues, l'experiència, que és el que deia justament Vinyols, ens recomana que siguem molt prudents. I jo crec que aquí segurament vostè i jo estem pensant el mateix.

La presidenta

Moltes gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la idoneïtat dels pressupostos de la Generalitat per al 2017 per a afrontar la situació d'emergència social a Catalunya

317-00092/11

Catorzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política. Formula la pregunta la senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *president*, en Cataluña tenemos a más de trescientas mil personas que siguen en paro de larga duración, 1 millón y medio de hogares que sufren privaciones materiales y, por ejemplo, seguimos teniendo casi un 20 por ciento de pobreza.

Ustedes ayer presentaron los presupuestos de la Generalitat de Cataluña. ¿Usted cree que son unos buenos presupuestos para la situación de emergencia social que tenemos en Cataluña? ¿Qué motivos le hacen pensar que estos son los mejores presupuestos que ustedes podían presentar?

Gracias.

La presidenta

Gràcies, senyora Arrimadas. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, crec que el vicepresident ahir va expressar-ho amb molta claredat: aquests són uns bons pressupostos, ens en sentim orgullosos, perquè, si no, no els presentaríem. Són els millors pressupostos possibles, evident. Ara, són els pressupostos que necessitaríem per, diguem-ne, poder sortir molt més ràpidament i més sòlidament de les conseqüències devastadores de la crisi? No. No cal amagar-ho. Per això estem lluitant per poder ser sobirans amb relació als recursos i la riquesa que genera l'esforç dels 7 milions i mig de catalans. Per això estem lluitant, justament. Si vostè em pregunta: «Vostè creu que aquests són els pressupostos ideals per al país?» És clar que no!

La presidenta

Moltes gràcies, president. Té la paraula la senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Señor presidente, usted es más de quejarse de falta de recursos aquí, en el Parlament, que en la Conferencia de Presidentes. Allí, cuando tiene usted el resto de comunidades autónomas, ahí no se le ve tan suelto como se le ve a usted en el Parlament pidiendo más dinero. Pero es que no se trata de ir a pedir más dinero, que estamos absolutamente de acuerdo en que hay que reformar el sistema de financiación, y es evidente que nosotros también queremos que sea un sistema de financiación mucho más justo. Pero también se trata de cómo gastamos el dinero que ya tenemos en Cataluña. Y, miren, en los presupuestos se ve claramente cuáles son las prioridades del Gobierno.

Y lo que se ha visto en estos presupuestos es que ustedes priorizan dos cosas. Primero, su obsesión de intentar sacar a Cataluña del resto de España y del resto de Europa; y, segundo, su intento de contentar a los socios de la CUP. Pero lo que está claro es que no están pensando en 7 millones y medio de catalanes y en sus problemas. Cuando dicen que estos son unos presupuestos sociales se refieren a que son los presupuestos de sus socios, de los señores de la CUP. Porque estos presupuestos tienen más impuestos para los catalanes, más chiringuitos para los políticos, más estructuras para la independencia y encima, por supuesto, una partida supuestamente oculta, que sale en las portadas de los diarios, que es, ni más ni menos que para repetir el 9-N y que los propios letrados del Parlament ya advierten que eso, evidentemente, no se podrá aprobar.

Es evidente que no son los mejores presupuestos posibles para los catalanes. Y no lo son porque mantener al mayor número de altos cargos de todas las comunidades autónomas mientras se suben otra vez los impuestos y las tasas a los autónomos y a las familias, no son unos buenos presupuestos. No pueden subir más el dinero de la hacienda propia que la partida para reducir las listas de espera, señor *president*. No pueden ser buenos cuando ustedes suben más el departamento del señor Romeva que las becas co-

medor de las escuelas catalanas. No pueden ser buenos cuando ustedes están diciendo que como mínimo prevén un gasto para repetir el 9-N de 6 millones de euros y con eso se podrían pagar 24.000 libros, 24.000 niños que tuvieran libros gratuitos en la escuela.

Nosotros hemos demostrado que somos una oposición responsable; los que piden imposibles son otros, pero lo que pedimos no es que sean presupuestos imposibles, sino que sean presupuestos sensatos. Y ustedes hace mucho –hace mucho– que el *seny català* lo perdieron por el camino.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Veig que vostè té la màquina de repartir carnets de qui té seny i qui no té seny a Catalunya i que vostè divideix els catalans entre bons catalans, que són vostès, són els que tenen el seny, que deuen ser vostès, i els mals catalans, que som els altres... *(Veus de fons.)* Però si ho acaba de dir vostè, això, vostè ha dit que hem perdut el seny! Per tant, jo li demano que sigui una mica més moderada per casar discurs amb fets. Perquè vostès volen anar de força moderada, però aquí, quan volen desqualificar l'adversari, diuen que és un forassenyat, que munta «xiringuitos», quan això es podria debatre políticament i discrepar ideològicament.

Li diré alguna cosa per aclarir exactament la justa mesura de les seves obsessions. Vostès estan obsessionats amb el 0,02 per cent del pressupost –el 0,02 per cent–, que és exactament el que pesen els diners previstos per a les consultes en aquest país: 0,02 per cent, aquesta és la seva obsessió, és la que empastifa en rodes de premsa... *(aplaudiments)*, portades de diaris... –0,02 per cent.

Bé. En tenen el dret –en tenen el dret. Deixin que nosaltres ens ocupem d'aquest més del 74 per cent de despesa social que tenen els pressupostos de la Generalitat de Catalunya. Ens interessa més debatre sobre aquest 75 per cent, gairebé, de despesa social que tenen els pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

Vostès, que són tan influents ara a Madrid, perquè van fer un acord...; un acord, per cert, que, del sistema de finançament, només en deien una ratlla: «S'ha de revisar.» Ah, sí, molt bé, i en quina direcció?

Li diré una cosa molt pràctica –li diré una cosa molt pràctica–, perquè puguin posar en pràctica en la Conferència de Presidents... *(veus de fons)* –ah, que vostès no hi seran, és veritat–, però li diguin al senyor Rajoy que amb els seus vots..., que amb els seus vots... *(Veus de fons.)* Vostès no hi seran, per tant, estarem igual, ho veu? *(Rialles.)*

Miri, una cosa... –una cosa. Faci una cosa: demani-li al senyor Rajoy, res impossible, que augmenti una dècima més el dèficit que tingui previst atorgar a les comunitats autònomes: una. Sap què recollirem amb una dècima més? Una? Dos-cents vint milions d'euros. Li sembla poc? Doncs, miri, això és més que el que recollirem amb tot l'esforç fiscal que posarem en aquests pressupostos.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'opinió del Govern amb relació a la campanya de diàleg iniciada pel Govern de l'Estat

317-00096/11

Quinzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre els darrers esdeveniments polítics. Formula la pregunta el senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, com s'ha dit avui aquí, fa unes setmanes que estem assistint a una campanya publicitària a l'estil d'aquella, memorable, de «*Plan Pond's, belleza en quince días*», anomenada «operación diálogo».

Una campanya, però, que no va acompanyada de cap fet que acabi demostrant un canvi d'actitud real de l'Estat cap a Catalunya. Per nosaltres, per Junts pel Sí, en comptes d'operació diàleg, en rigor, creiem que se li hauria de dir «operació monòleg». Només es pot parlar del que ells volen, del que es pot parlar i del que no es pot parlar, i, sobretot, ens van dient que d'allò que s'han mobilitzat milions de catalans i han votat milions de catalans no es pot votar. Però si, a més a més, en aquesta campanya s'imposa allò que «pels fets els coneixereu», doncs, els resultats encara són més devastadors.

Aquesta campanya diàleg-monòleg coincideix en el temps, des que es va començar, com avui s'hi ha referit vostè, en què, per exemple, avui hi ha lletrats del Parlament de Catalunya que són a declarar, doncs, per una demanda contra la presidenta del Parlament impulsada per aquest Govern central. O també coincideix, aquesta operació-diàleg, amb el fet de votar a favor d'un suplicatori i enviar a judici, doncs, el senyor Francesc Homs per posar les urnes. O coincideix també aquesta campanya, doncs, a suspendre el jutge Vidal perquè es veu que pots col·laborar amb la FAES i ser magistrat, però no pots ser magistrat i col·laborar amb la causa independentista. O coincideix, aquesta campanya, doncs, a rebutjar la petició de la consellera d'Ensenyament perquè es deixi de finançar i de subvencionar aquells pares que poden ajudar a afeblir la immersió lingüística.

No hi ha cap novetat en els fets, però és que tampoc no hi ha cap novetat, doncs, amb aquesta actitud constant de recórrer i suspendre l'activitat d'aquest Parlament, ja sigui en tema d'horaris comercials, ja sigui en temes d'igualtat home-dona, ja sigui en temes per a la creació de nous impostos, ja sigui per al tema de la protecció d'animals, ja sigui amb el tema de l'emergència habitacional, ja sigui amb el tema de pobresa energètica... Cap gest tampoc de debò, ni cap *mea culpa* en tot l'escàndol de rodalies, etcètera, no?

De diàleg res, de monòleg tot. La nostra impressió, president, és que segueixen disparant contra Catalunya; ho fan amb silenciador, però segueixen disparant contra Catalunya.

És per això que nosaltres, president, li volem demanar quina opinió li mereix al Govern aquesta campanya que en diuen «de diàleg», però que per nosaltres és la campanya monòleg.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Turull. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, abans he respost, crec, de manera molt precisa i la seva pregunta me brinda l'oportunitat de fer-ho d'una manera encara més àmplia.

Nosaltres, tot el que sigui seure'ns en una taula per dialogar, no només va amb nosaltres, és que ho reclamem. I crec que, hi insisteixo, ens hem guanyat el dret. El que vota aquest país, el que fa aquest país en els darrers quatre, cinc anys, no ha votat cap altra comunitat autònoma, no passa a cap altra comunitat autònoma, mirat en clau de l'Estat. El que passa a Catalunya..., ho sabem perfectament, el que passa a Catalunya no passa a cap altre lloc. Per tant, crec que ens hem guanyat amb justícia el dret a ser reconeguts d'una manera absolutament diferent de com es reconeixen les realitats que es mouen al sistema comú, que en diuen. Si això no parteix d'aquí vol dir que no hi ha voluntat de diàleg; hi ha voluntat de diluir, hi ha voluntat d'emascarar el que està passant, intentar confondre l'opinió pública per no assumir amb valentia, responsabilitat i coratge, que és el que reclamem, que aquí passen coses diferents que demanen solucions diferents. Les solucions comunes a un problema diferent no serveixen, i ho saben.

Per tant, qui vulgui dialogar ha de començar reconeixent aquesta realitat. I, a partir del reconeixement, que és un reconeixement que s'ha de basar en el respecte i el respecte per les opcions democràtiques, encara que siguin radicalment contràries a les que tu defenses, el respecte..., a partir d'aquí ha de fer gestos. I el primer gest que ha de fer és dir: «Vull dialogar amb l'única condició i és que no hi hagi condicions.» Tampoc nosaltres –tampoc nosaltres– hem de posar com a única condició que renunciïn a la seva idea..., no, no; cadascú ha d'anar amb les seves condicions, perquè, si no, no hi ha diàleg; si no, hi ha monòlegs o hi ha diàlegs en meses separades. Fa anys que estem asse-

guts en una mesa de diàleg, esperant que s'hi assegui algú. A l'altra banda encara no hi ha ningú. Potser s'han assegut en alguna taula? Ho desconeixem, però deuen estar sols. La taula on nosaltres volem dialogar és la taula que està basada en el que aquest país s'ha guanyat de parlar, i que aquest Parlament ha ratificat també per una amplíssima majoria al darrer debat de política general.

Aquest és l'esquema. Fugir d'aquest esquema és un episodi més –un episodi més– d'una operació de propaganda. I això, com deia abans citant Vinyoli, que citava Rilke, ja no serveix. No estem aquí per a res més que per fer possible el que els ciutadans de Catalunya ens han encarregat i que aquest Parlament ha ratificat amb el seu vot.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, president.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones

401-00016/11

Acabada la sessió de control, passarem ara a llegir la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones.

«Amb motiu del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones, que se celebra el 25 de novembre, el Parlament de Catalunya vol manifestar una vegada més el rebuig a la violència masclista.

»Al començament d'aquest segle, la notícia sobre els feminicidis de Ciudad Juárez feia la volta al món. La matança de dones en aquella urbs del nord de Mèxic no va passar inadvertida a Catalunya: associacions feministes, organitzacions socials i institucions de cooperació es van solidaritzar amb activistes de drets humans i familiars de víctimes que exigien justícia i denunciaven una barbàrie silenciada per l'Estat mexicà.

»En aquell temps la paraula “feminicidi” era estranya i llunyana, aliena a una realitat que es concebia com a pròpia dels països del sud. Van haver de passar anys perquè canviéssim la mirada i la poséssim en la nostra realitat quotidiana. Aleshores, però, semblava que no era possible sincronitzar la utilització dels termes “violència de gènere” i “feminicidi”.

»Al principi d'aquesta dècada, ja va començar a introduir-se l'ús del terme “feminicidi” en alguns sectors del moviment feminista. És important situar el moment en què un determinat subjecte polític s'apropia de termes que representen un canvi d'enfocament o de mentalitat social, ja que fer-ho dota de poder discursiu aquest subjecte polític i n'enforteix les reivindicacions.

»La lluita contra els feminicidis ha anat acompanyada de reivindicacions d'accions globals que aborden el fenomen de les violències contra les dones en el marc de les societats patriarcals. “Ni una morta més” és el compromís que reclama la societat civil amb la lluita contra la violència masclista i en defensa dels drets de les dones com a drets humans, i és el compromís que totes les institucions públiques han d'expressar i materialitzar.

»És per això que el Parlament de Catalunya vol declarar que reconeix el terme “feminicidi” com a concepte aglutinador de les formes de violència de gènere que acaben en l'assassinat de dones i que continuarà posant èmfasi en les polítiques públiques i accions de conscienciació social dirigides a prevenir totes les violències de gènere.

»Palau del Parlament, 30 de novembre de 2016.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Situació de compatibilitat d'un diputat

234-00149/11

El segon punt de l'ordre del dia és: situació de compatibilitat d'un diputat. El secretari segon, senyor David Pérez, donarà lectura del dictamen de la Comissió de l'Estatut

dels Diputats, que ha estat publicat també en el dossier del Ple. Prego al secretari segon que en faci la lectura.

El secretari segon

Gràcies, presidenta.

«Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat d'un diputat.

»Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

»La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en sessió tinguda el dia 15 de novembre del 2016, ha acordat establir el dictamen següent.

»Després d'examinar les dades declarades pel diputat Carles Riera Albert relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, i en compliment de l'article 23.1.b del Reglament, la comissió, tenint en compte la legislació aplicable en matèria d'incompatibilitats dels diputats i d'acord amb l'article 18.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat del diputat Carles Riera Albert.

»Palau del Parlament, 15 de novembre, 2016.

»La secretària en funcions de la comissió, Maria Senserrich, i el president de la comissió, Jorge Soler.»

La presidenta

Gràcies, secretari.

Es pot considerar aprovat aquest dictamen per assentiment? *(Pausa.)*

Si no hi ha, doncs, objeccions, queda aprovat el dictamen.

Projecte de llei de pròrroga del Pla Serra Húnter

200-00013/11

Passem al següent punt de l'ordre del dia. El tercer punt de l'ordre del dia és la proposta de tramitació en lectura única del Projecte de llei de pròrroga del Pla Serra Húnter. D'acord amb l'article 135 del Reglament i a proposta del Govern, s'ha sol·licitat la tramitació en lectura única. Per tant, es proposa al Ple de la cambra que el projecte de llei es tramiti en lectura única.

A continuació, votarem la tramitació en lectura única del Projecte de llei de pròrroga del Pla Serra Húnter.

Crido a votació, tot i que em sembla que no farà falta, que ara ja hi són tots els diputats.

(Pausa.)

Doncs, comença la votació.

La proposta de tramitació en lectura única del Projecte de llei de pròrroga del Pla Serra Húnter ha estat aprovada per 72 vots a favor, 8 en contra i 48 abstencions.

Atès que s'ha acordat la lectura única, procedirem ara al debat d'acord amb les normes establertes per als de totalitat i, tot seguit, el conjunt de projecte de llei se sotmetrà a una sola votació.

D'acord amb l'article 114.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Govern de la Generalitat, el senyor Jordi Baiget, conseller d'Empresa i Coneixement.

(Remor de veus.)

Els demano que surtin de pressa, si us plau; perquè, si no, no podem començar.

(Remor de veus. Pausa.)

Conseller, quan vulgui.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Molt bé. Gràcies, senyora presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats, director general d'Universitats, director del programa Serra Húnter, comparec per fer la presentació del Projecte de llei de pròrroga del Pla Serra Húnter. I abans d'entrar en el detall d'aquest projecte de llei, deixin-me que faci un breu esment als antecedents d'aquest pla; perquè, què és el Pla Serra Húnter? És la concreció d'una proposta que es va aprovar al Parlament de Catalunya l'any 2003 per promoure noves figures contractuals permanents de professorat. Per tant, el Pla Serra Húnter és un programa de foment, de caràcter voluntari, on participen universitats catalanes mitjançant convenis,

d'acord amb la seva autonomia, i actualment totes les universitats públiques catalanes ofereixen contractacions en el si d'aquest pla.

El Pla Serra Húnter representa una via més en la política de contractació de personal docent i investigador de les universitats públiques catalanes. Hi ha moltes vies de contractació: hi ha la via funcionarial, hi ha la via laboral promoguda per la legislació espanyola, hi ha una via laboral promoguda per la Llei d'universitats de Catalunya i també hi ha, dins d'aquesta via, una part que està subvencionada i una part que no. La part que està bonificada és la que correspon al programa Serra Húnter. El programa Serra Húnter, els resultats indiquen que, de totes aquestes vies possibles d'accés, dels més de dos mil personal docent investigador permanents que s'han incorporat al sistema des de l'any 2003, només el 25 per cent –és a dir, un de cada quatre– ho ha fet via el programa Serra Húnter. El 75 restant, tres de cada quatre, ho han fet majoritàriament per la via funcionarial i amb concursos.

El pla s'inicia, en una primera fase, l'any 2003 fins a l'any 2011, amb l'objectiu d'incorporar i impulsar les noves figures de professorat permanent contractat que s'havien creat amb la Llei d'universitats de Catalunya. I aquest pla, com he dit, representa una via més en la política de contractació de personal docent i investigador de les universitats públiques catalanes, però amb una diferència important respecte de les de funcionari. Recordem que, l'any 2003, per ser funcionari només es necessitava el títol de doctor; en canvi, per accedir al Pla Serra Húnter, els candidats havien de disposar, com a indicador curricular mínim i bàsic, de l'acreditació de l'Agència de Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya. En aquesta època, es van contractar, en el marc del Pla Serra Húnter, 577 professors permanents, 545 agregats i 32 catedràtics contractats, dels quals, 180 ho són a la Universitat de Barcelona, 137 a la Universitat Autònoma, 100 a la Universitat Politècnica, 34 a la Universitat Pompeu Fabra, 37 a la Universitat de Girona, 43 a la Universitat de Lleida i 38 a la Universitat Rovira i Virgili.

A partir de l'any 2007 i arran de l'aprovació, per part del Govern de l'Estat, del Reial decret 1312/2007, el Govern espanyol va crear les acreditacions de l'Agència Nacional de Evaluación y Acreditación per a professorat funcionari. A partir d'aquest moment, les diferències entre les figures contractuals i funcionaries es redueixen. Per aquest motiu, a partir de l'any 2011, es redefineix el pla conjuntament amb les universitats. En aquesta segona fase del Pla Serra Húnter, s'incorpora un nou objectiu: convertir-lo en una eina de captació i retenció de l'excel·lència acadèmica, tant de docència com de recerca, a partir de la captació i retenció de talent tant propi com exterior. L'acreditació de l'ACUP assegurava que els professors tinguessin un nivell mínim, però es volia anar més enllà, no només exigint un nivell mínim: es volia contractar els millors professors. En el primer any d'aquesta nova etapa es van contractar seixanta-sis personal docent investigador permanent, ja sigui agregats o catedràtics contractats o lectors, en el marc del pla, també repartits per totes les universitats. A aquestes dades, caldrà afegir-hi els resultats dels concursos iniciats l'any 2015 i els que s'han realitzat durant l'any 2016.

Cal remarcar els anys de restriccions pressupostàries en què el Govern de l'Estat ha interferit, limitant la taxa de reposició per al personal docent i investigador permanent de cada universitat i, per tant, interferint, en certa mesura, en l'autonomia universitària. Per entendre'ns, amb aquestes limitacions no es permet o no s'ha permès la incentivació de jubilacions, la promoció de personal docent investigador amb caràcter permanent i l'externalització d'aquest personal docent i investigador. Hem perdut tres anys per no tenir una taxa de reposició adequada per aquest camí. Per això és necessari no perdre més temps, ara que estem ja en disposició de cobrir aquesta taxa de reposició.

Però abans de justificar per què és important per a les universitats i a nivell acadèmic aprovar aquesta pròrroga, vull fer esment a la temporalitat del programa que marca la pròrroga que hauríem d'aprovar avui amb aquest projecte de llei. Les convocatòries actualment vigents són dues: la primera, corresponent a l'any 2015, gairebé resolta, i la segona, ja s'ha efectuat la crida i publicitat a tots els nivells, i està planificada perquè es faci l'oferta pública al llarg del primer trimestre de l'any 2017. A més a més, en el si del Consell Interuniversitari de Catalunya es va acordar que hi haurà dues convocatòries anuals, el mes de gener i el mes de juny de cada any.

En les converses mantingudes amb els diferents grups parlamentaris s'ha posat en evidència que la durada inicialment atribuïda a la pròrroga, que era fins a l'any 2030,

podria ser superior a la necessària. En aquest sentit, el Govern es compromet a introduir una esmena al projecte de llei d'acompanyament amb l'estricta voluntat de fixar un nou termini de vigència del pla més breu, perquè la vigència del pla quedi limitada fins a l'any 2020. D'aquesta manera, donem resposta a les peticions dels grups parlamentaris, i, a més a més, aquesta reducció no suposarà cap alteració en el funcionament del programa, que per altra banda haurà de ser revisat conjuntament amb les universitats que hi participen per donar millor compliment als seus objectius i a les seves peticions. Per tant, aquesta proposta d'esmena nosaltres ens comprometem a introduir-la en el projecte de llei més proper que tinguem..., i el més ràpid.

Si ens centrem, doncs, en els objectius i en els motius que justifiquen aquesta pròrroga, quins serien?

Doncs el Pla Serra Hünter ha de continuar assegurant la incorporació a les universitats públiques catalanes de professorat contractat altament qualificat i amb mèrits homologables als estàndards internacionals, que, per cert –per cert–, més del 90 per cent d'aquest professorat contractat a través del programa Serra Hünter és català. Pot ser de dins o pot ser de fora, que hagi vingut per captació i retenció de talent.

A més a més, el programa Serra Hünter incideix en la selecció del professorat per tal d'avançar cap a una estructura docent de més qualitat i més flexible.

I el Pla Serra Hünter s'emmarca en el nou model de personal acadèmic sorgit de la Llei d'universitats de Catalunya que el Govern de la Generalitat promou per reforçar l'obertura social i la internacionalització de les universitats catalanes.

Aquest pla respecta plenament l'autonomia de les universitats, que no tenen cap obligació d'oferir places a través del Pla Serra Hünter. I, de fet, n'ofereixen majoritàriament fora del pla. De fet, només el 25 per cent de les externalitzacions que s'han fet en el període 2005-2015 s'han fet a través d'aquest pla. A més a més, alguna universitat, com la de Vic, ha adoptat la metodologia del Pla Serra Hünter, i algunes universitats públiques han optat també per oferir places a través del pla encara que no fossin cofinançades.

Certament, aquest pla ofereix incentius econòmics perquè les universitats hi participin, però no són incentius tan quantiosos que obliguin *de facto* les universitats a participar-hi per necessitat econòmica. El pressupost anual del Pla Serra Hünter per cofinançar noves places suposa només l'1,7 per cent de la despesa total en personal docent i investigador genèric de les universitats públiques catalanes. El pla no és important pels diners que aporta a les universitats, sinó per la seva metodologia i per la qualitat del professorat que ajuda a reclutar. Per això, el pla creiem que és un instrument més al servei de les universitats, amb l'objectiu final de consolidar Catalunya com a pol de coneixement del sud d'Europa.

I, finalment, cal destacar que l'únic efecte automàtic de la pròrroga del pla és que les universitats continuaran rebent el 50 per cent del cost dels professors Serra Hünter que han contractat fins ara. L'obertura de les noves convocatòries del pla no és automàtica. No es pot fer cap convocatòria nova sense l'acord i la participació de les universitats catalanes via el Consell Interuniversitari de Catalunya.

I aquestes són les raons, senyores i senyors diputats, per les quals sotmetem aquest projecte de llei a la seva consideració.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula el senyor Joan García, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Joan García González

Diputats, diputades, senyor Baiget, ens demana avui el Govern que ens posicionem sobre el Projecte de llei de pròrroga del Pla Serra Hünter. I ens el porta novament, i això sí que és una petita crítica que volem fer al projecte de llei, en lectura única. Un més. Potser en aquest cas amb una millor justificació, però tot i que aquesta justificació pot ser més o menys encertada sí que volem comentar abans de començar que creiem que tal com va néixer i ha crescut aquest projecte potser podríem parlar més d'un *hit* estiuenç, no?, amb les seves històries surrealistes..., darrere d'un projecte de llei com a tal.

Però, a part de com va néixer i com hem arribat aquí, també crec que amb aquest posicionament el que ens demana el Govern és que ens posicionem sobre més coses,

sobre universitats, i crec que avui és un bon moment per aprofitar i fer-ho. Ens convida a exposar quin paper volem donar a la universitat a la nostra societat i quin tipus d'universitat volem, i dins d'aquest model quin paper volem donar al talent i a l'excel·lència.

Veiem que aquests últims dies s'ha parlat a nivell nacional d'educació i de la necessitat de construir, des del nostre punt de vista, un pacte nacional per l'educació on puguin confluïr les diferents forces que possiblement tindran en un futur la capacitat de governar Espanya. Aquesta és, en essència, una de les propostes que hem defensat com a partit per construir un nou espai a tot Espanya de canvi, i creiem que –com aquest canvi hi ha altres pactes– és allò que podem construir avui per conèixer quin serà el nostre futur.

Creiem fermament que el model d'universitat ha d'estar molt lligat a aquest pacte, a aquesta forma de pensar, perquè pensem que la universitat ha de formar part d'una gran cadena transversal de coneixements. I estem convençuts que el debat s'ha d'afrontar a tot Espanya, i especialment a Catalunya, i des del consens i l'acord, importants conceptes que avui creiem que hem de posar en valor a l'hora de definir el que votarem.

Nosaltres defensem un sistema global de coneixement que ha de començar els primers anys de l'educació i que ha de construir ponts directes amb la realitat del nostre model productiu per fer-lo canviar i transformar-lo. Creiem en un sistema de coneixement que sigui tractor d'una societat que ha de caminar cap a una altra fórmula de creació de riquesa. I aquest serà un sistema format per estructures horitzontals, on tot està connectat i on conceptes com la col·laboració entre iguals, el conegut *peer-to-peer*, estiguin més presents que mai.

És aquest el primer pas cap a una fórmula on precisament la transferència de coneixement, juntament amb la transferència tecnològica, podrà impulsar la innovació social, cultural i econòmica, una transferència que serà motor de desenvolupament de conceptes que a dia d'avui ja s'implementen, com les cadenes de valor a la nova política industrial, l'economia circular o els objectius que els europeus ens hem plantejat en matèria de transició energètica.

És, per tant, la universitat, una peça més d'aquest engranatge desitjat, una peça molt important impulsada des de la preservació i l'impuls de la seva capacitat d'autonomia i coordinada a través d'un necessari, creiem, nou model de governança.

Aquests són canvis que pensem que han d'estar dirigits a retornar la confiança en la universitat i de la universitat en si mateixa, una confiança que sembla que s'ha perdut, tot i ser, la universitat, i això sí que ho hem de dir, una de les institucions millor valorades pels catalans, segons el mateix CEO.

S'ha confós moltes vegades la universitat..., universitària amb una certa, això sí que és cert i ho hem de dir, endogàmia universitària, un excés de la mirada..., o a la mirada interna massa vigent al sistema universitari català, i també espanyol, que dificulta enormement la mobilitat docent i de recerca entre centres universitaris, i per tant l'intercanvi d'experiències molt valuoses, una situació que allunya docents i investigadors de tenir un currículum, tant lectiu com docent i de recerca, a diferents universitats, un fet que ens allunya de la realitat universitària més flexible d'altres països de referència, que tenen personal docent amb més segells al passaport.

Nosaltres creiem que mantenir aquesta situació no és l'objectiu d'un sistema de coneixement que vulgui assumir el repte de la globalitat. Per construir un nou model tenim eines, però no les podem implementar si no podem canviar l'estructura de contractació, que està condicionada a conceptes, i això ja s'ha comentat, com la taxa de reposició, que no ens permet, de fet, estabilitzar el personal de contractació de les nostres universitats. I, òbviament, no ho podem fer si no ho fem en base a principis com la retenció i la captació de l'excel·lència i del talent.

Creiem que per aconseguir aquests objectius, programes com el Serra Húnter han sigut cabdals, un programa que s'ha mantingut des del 2003 –ja n'ha fet vostè tota una visió cronològica– amb un cert consens polític, però també amb certs canvis de model; un programa que ha posat en valor el perfil de docent investigador amb una experiència internacional homologable, però en què també creiem que havia arribat el moment de renovar el consens polític i adaptar-lo a una nova situació, allunyada de fases anteriors implementades en situacions socioeconòmiques potser diferents de les que tenim o comencem a tenir actualment.

De fet, creiem que segurament ha arribat el moment de reflexionar sobre diferents aspectes vitals de les universitats, de què també hem parlat en altres moments, com el finançament, el model de beques, on creiem que es poden modificar i ampliar trams, i ampliar-los als màsters, o l'excessiva càrrega sobre les famílies que suposen, tot i les beques, les taxes universitàries.

Era també el moment de deixar clara l'estructura de contractació a la universitat i donar resposta a algunes crítiques, també legítimes, i dubtes raonables que existeixen sobre el Pla Serra Húnter, com la que creiem clara ingerència en l'autonomia universitària que exerceix potser el seu concert i la complicada estructura burocràtica amb què el pla es gestiona i que acaba retardant les incorporacions.

És per aquest motiu que quan aquest projecte de llei ens va arribar a l'estiu –va aparèixer com una proposta feta per la conselleria– ja vàrem precisar que la pròrroga que ens proposava era excessiva. Vam avisar que aquesta proposta no tindria el nostre suport com a principal partit de l'oposició, però que segurament tampoc el tindria de la resta de l'oposició, i al final s'ha demostrat que així era.

Passat aquell moment, sí que agraïm, potser, aquell punt d'inflexió, un canvi en la predisposició, i donem les gràcies tant a la conselleria com al senyor Navarro, que avui no és aquí però que també hi ha treballat, i al secretari d'Universitats, per intentar trobar un punt d'acord comú i acceptar aquell, creiem, error de càlcul.

Després de la seva intervenció, tal com ha dit..., i els canvis que ens ha proposat, i acceptant la modificació de la pròrroga fins al 2020, i obrint el que creiem que ha de ser un procés de diàleg per adaptar la realitat i el model del Serra Húnter a l'actualitat i els canvis que hi ha, creiem que podem votar que sí, i així ho farem, a aquesta llei. Hi votarem a favor perquè s'ha obert aquesta porta a la col·laboració, perquè veiem possible implementar el nostre model universitari a Catalunya a través d'aquest canvi i aquest camí obert, perquè esperem aprofitar aquestes sinergies que ens portin..., i que puguem construir per implementar bona part d'això a la resta d'Espanya i perquè esperem posar una nova pedra al nostre sistema de coneixement, un edifici que ha d'albergar la nova societat econòmica, social i cultural, catalana, espanyola i europea, de les properes dècades.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, té la paraula la senyora Alícia Romero, del Grup Parlamentari Socialista.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia. Diputats, diputades, conseller, bé, doncs, avui el Govern ens porta, per fi, la llei sobre la pròrroga del programa Serra Húnter, i dic «per fi» perquè fa molts dies i setmanes que estava pendent que entrés a l'ordre del dia d'un ple ordinari. De fet, per això ens hem abstingut. I voldria explicar-ho: ens hem abstingut, justament, perquè ens semblava que si hi havia tanta urgència d'aprovar aquesta llei, i que hi és, la urgència, perquè hi ha un finançament per al pla que en aquests moments ja s'està portant a terme, i ha de ser també per als propers anys, doncs, ens va sorprendre o ens sorprenia que no acabés mai d'entrar en l'ordre del dia del Ple del Parlament, i, per tant, que el Govern no acabés d'accelerar això.

En tot cas, per fi, avui el podem debatre, i crec que haig d'agrair també aquí, doncs, la certa predisposició del conseller, també del secretari general d'Universitats, el senyor Navarro, i també del Josep Pallarès, del director d'Universitats, bé, per tenir una certa cintura en relació amb el que fem avui. Perquè és cert que segurament acabarem aprovant aquesta llei perquè s'avanci en l'aprovació del Pla Serra Húnter, i en el seu finançament, que és bàsicament el que aprova la llei, el finançament per als propers anys del Serra Húnter, però també val a dir que la proposta que porta el Govern fa referència a la pròrroga fins al 2030.

Nosaltres, i ho ha dit avui el conseller, i això és la garantia que es modificarà..., perquè un dels compromisos que vam prendre tots plegats en aquest Ple, en una moció aprovada, doncs, fa poques setmanes, i que va presentar el Grup Socialista, era justament evitar que aquesta pròrroga fos fins al 2030, que la intentéssim escurçar al 2020, i sobretot, i el més important, que fóssim capaços de revisar aquest pla i per tant modificar allò que creguéssim convenient. I no perquè ho diem només nosaltres, des del Grup

Socialista, sinó que hi han veus en l'àmbit del sistema universitari català que diuen que cal revisar, que cal escoltar, que cal millorar, des de la humilitat, algunes coses que potser no han acabat de funcionar o no estan acabant de funcionar prou bé d'aquest programa.

Per tant, el que farem amb l'aprovació d'aquesta llei és, amb una esmena, com ha dit el conseller, en una esmena a la llei de mesures, reduir aquesta pròrroga del finançament que ens permeti revisar aquest programa, no només amb el consell assessor que té aquest mateix pla i amb el Govern de la Generalitat, sinó també amb les universitats. Creiem que les universitats també hi han de dir la seva, han de dir com està funcionant; si cal..., si algunes coses s'han de modificar per tal que aquest programa, doncs, segueixi avançant.

Miri, el senyor Navarro ha dit en bastantes ocasions que aquest programa el que pretén és la captació de talent internacional i evitar una certa endogàmia universitària. Amb la primera part hi estariem d'acord. És veritat, hem de captar talent internacional i hem d'intentar tenir els millors, que això no vol dir que els millors..., i que molts bons ja els tinguem aquí, evidentment, eh? I és veritat que alguna contractació, part de la contractació que es fa pel Serra Hünter és de, diguéssim, gent d'aquí, catalans i catalanes, però és veritat que es pretén també una certa internacionalització, al final, per fomentar la mobilitat d'uns i dels altres, no? Amb el tema o amb la seva crítica sobre l'endogàmia podríem tenir més o menys discussió. Jo crec que no és prou encertat probablement, però és veritat que al final trenca això, no?, perquè generes una certa mobilitat en l'àmbit internacional.

Nosaltres el que diem en aquest sentit és que si els sous, les condicions i el suport que oferim des de les universitats catalanes no són els millors, no podem tenir els millors, amb Serra Hünter o sense Serra Hünter. Per tant, aquí el que hem d'intentar és que els salaris, les condicions laborals, el suport que donem a la recerca del nostre professorat siguin els millors perquè puguin venir els millors, siguin catalans, siguin alemanys, americans o suecs. I aquest és segurament un dels reptes que tenim en aquests moments.

I després hem d'anar amb compte que, a vegades, segons el que diem, no sembli un menyspreu al professorat que està aquí, que està aquí de manera precària, que fa uns anys que hi està, que ha fet uns esforços importants per formar-se, per fer recerca, per millorar la seva docència, i que segueix precari. I, per tant, en aquest sentit també hem d'anar amb compte i veure com podem millorar també aquesta part.

Per tant, endavant, sí, amb la contractació dels millors, amb la contractació del talent, de l'excel·lència, també internacional, però també hem d'anar amb compte amb les debilitats que aquest programa comporta. I en citaré només tres. Una, una certa..., un cert..., és veritat, una certa pèrdua de l'autonomia universitària, amb aquest programa. El conseller ha dit que no, però nosaltres creiem que sí. El fet que es financí el 50 per cent del programa..., i vostè diu: «Bé, és un 50 per cent.» Sí, clar; és que les universitats han patit tant els últims anys, han tingut tan poc finançament, que han utilitzat el Serra Hünter per contractar. Per tant, d'alguna manera s'han vist obligats, també, a incorporar-se en aquest programa. No dic que ho hagin fet sense compartir, eh?, l'objectiu del Serra Hünter, però, al final, el dèficit del finançament a les universitats públiques dels darrers anys també ha fet que s'hagin vist abocats a desenvolupar aquest programa.

La Generalitat, com dic, finança el 50 per cent, nomena part del tribunal, fixa el calendari, fixa alguns continguts, marca uns criteris de valoració... És a dir, hi ha una certa intromissió. La política del professorat hauria de ser de la mateixa universitat, hauria de ser de la seva autonomia. I el fet que aquest programa marqui, fixi i estableixi tants elements em sembla que, evidentment, entronca clarament amb aquest principi d'autonomia universitària. I ens podríem preguntar: que és que desconfiem de les universitats catalanes, de les universitats catalanes que estan en tan bones posicions en els rànquings que constantment comentem? Segur que no. Per tant, hem de veure, doncs, com..., jo crec que aquest programa acaba reajustant-se a aquesta realitat.

A més, sap vostè, conseller, i ho saben vostès, que el 2015 la Universitat de Barcelona i altres universitats van signar un codi de conducta per a la contractació d'investigadors i que representa requisits de crida internacional i de participació estrangera. Per tant, ja, molts ja estableixen aquests criteris internacionals en les contractacions que

desenvolupen de manera interna, fora el programa Serra Húnter. Per tant, la primera debilitat: la pèrdua d'autonomia universitària.

La segona debilitat: aquest, deia, cert menyspreu a aquest professorat precari, perquè allarga la seva precarització; l'allarga perquè, al final, com que només contractem per Serra Húnter, doncs, acaba allargant la seva precarització. I ens trobem professorat amb quaranta anys, que porta molts anys a la universitat, que s'ha format, que s'ha acreditat per agències independents, com l'Aneca o l'AQU, i resulta que segueix precari. I persones, o professorat, a través del Serra Húnter, vingudes de fora, o de dins, doncs, acaben amb aquesta estabilització.

I la tercera debilitat: un excés de burocràcia que expliquen també des de les universitats i que també hauríem d'analitzar. Per tant, jo crec que tenim feina aquest proper any per analitzar justament això.

I, no ho oblidem, almenys nosaltres, des del Grup Socialista, el que voldríem és una política de professorat feta des de l'autonomia universitària, confiant en aquesta autonomia, però sobretot en un compromís de finançament just per part del Govern, perquè, si no tenim capacitat per pagar de manera digna, serà difícil que tinguem els millors. Hem de confiar en el sistema universitari català que tants bons resultats ens ha donat, sobretot en recerca, que estem en nivells, com saben vostès, d'excel·lència, diguéssim, desmesurada pel país que som, no? Per tant, malgrat la precarització, el nostre professorat, el nostre PDI, és dels millors. I això, doncs, hauríem de començar a reajustar-ho ja amb les condicions si no volem que al final marxi com passa en tants casos.

Tres problemes que volem..., hauríem de solucionar, amb el Serra Húnter i més enllà del Serra Húnter, o veure si el Serra Húnter ens pot ajudar a resoldre, com són la precarietat, deia, en la contractació; la manca de relleu generacional per un cert envelliment de la plantilla, però també per una falta de planificació, i, la tercera, una manca d'expectatives en la promoció. Aquest també és un element que nosaltres creiem que és important perquè desmotiva molt aquells que en aquests moments estan al nostre sistema universitari català. Per tant, revisem el programa Serra Húnter, revisem-lo conjuntament amb les universitats, ens hem donat un any, la moció així ens ho diu, així ens ho demana, així ens hi obliga; fem-ho d'aquesta manera.

Les universitats han demostrat el seu valor en moments de crisi, amb retallades de més del 30 per cent, amb un augment de les taxes, amb molta dificultat dins de la universitat i amb molta tensió, han demostrat que tenen persones i tenen professorat amb talent, preparat, i, per tant, donem-los també aquesta confiança, però sobretot tinguem els recursos necessaris per pagar aquesta política, tinguem-los. S'acaba de presentar el pressupost per al 2017; tenim l'oportunitat, conseller, de demostrar que la universitat pública és important per nosaltres i que li augmentem el finançament, no el que ha perdut en aquests anys, però, com a mínim, sí el que ens estan reclamant els rectors en els darrers temps, que és un augment de 100 milions d'euros. Aprofitem aquest pressupost que ahir es va presentar i donem-li a la universitat el que es mereix per poder contractar els millors i poder estabilitzar aquesta plantilla que fa tants anys que pateix.

Moltes gràcies. I, evidentment, el nostre vot serà favorable, amb tots aquests elements crítics, que ens semblen importants per continuar avançant.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, té la paraula el senyor Joan Giner, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Joan Giner Miguélez

Bé, bon dia a tothom. Bon dia, conseller. Avui venim, per fi, com deia la companya Aícia, amb la pròrroga del Pla Serra Húnter. L'últim dia; si no és aquest Ple, ho perdem. Fa molts anys que està aquest pla en marxa per arribar a última hora, que, al final, nosaltres, diguéssim que creiem que es podria haver fet amb mes antelació i millor, però bé, ja hi entrarem més endavant.

Però si parlem del Pla Serra Húnter, el que estem fent, en realitat, és parlar del que és el personal a les universitats o de la situació d'aquest mateix personal; del personal, sobretot, docent investigador, que, actualment, a Catalunya, es troba, per fer una imatge, ja que fem imatges sempre molt bones, a la universitat..., i és cert que hi ha imatges molt

bones a la universitat, però hi ha altres imatges que són importants. Hi ha una imatge molt concreta, que és que en els últims anys s'ha perdut el 23 per cent d'efectius docents a la universitat –això és una realitat–; es supera el 40 per cent de la temporalitat permesa per llei; que el 48 per cent de la plantilla és parcial –i la Sindicatura de Comptes ho ha avisat molts cops–, i que més de la meitat de la plantilla docent universitària té més de cinquanta anys. Res en contra dels professors d'edat avançada, però això significa que... (*rialles*), això significa que potser en deu anys els professors aquests es jubilaran i ens trobarem sense docents estables a les universitats, cosa que fa perillar o pot fer perillar la qualitat del nostre sistema universitari. És una foto que cal posar a l'hora..., quan parlem de la situació del personal universitari. Per cert, si algú vol preguntar sobre les dades, són de l'OSU, l'Observatori del Sistema Universitari; estan publicades a la seva web.

I quina solució tenim en això? Això és important, eh? Aquí..., jo crec que aquí està el quid de la qüestió. Quina solució tenim? Llavors diuen: «El Serra Hünter.» No, no; no és la solució. Pot ser una part de la solució? Sí, però no és la solució. Inclús hi hagut universitats que, per les penúries que han passat, s'han agafat al Serra Hünter com si fos un clau roent, i hi ha universitats que han volgut plantejar als seus rectors i rectorats que totes les places fossin Serra Hünter, com va passar a la UB, que no va tirar endavant, l'any passat, i no és la solució, i no hem d'anar amb aquesta filosofia intervencionista a les universitats en un futur. I això ho hem de deixar ben clar si avui volem que aquesta pròrroga..., o si aquesta pròrroga tira endavant.

Coses que el Serra Hünter... –que és una part..., que no ha de ser una part d'estabilització, que també, sinó que ha de ser una part de captació, que és una part, per tant, hi han altres maneres d'agafar personal docent propi de la universitat, i crec que és molt important–, coses d'aquest Serra Hünter que s'han de millorar, ja que parlem del debat, i les avancem directament, coses molt, molt concretes.

Hi ha una cosa que es diu el *tenure-track*, que és, diguéssim, la nova figura d'estabilització, que està molt bé, per ara cap crítica, però s'hauria de modificar la LUC perquè això fos una realitat; no hi ha una seguretat legal suficient aquí. Llavors, haurem, potser, de posar-nos a treballar a partir d'ara per tocar la Llei d'universitats de Catalunya, perquè aquesta figura estigui madura en aquesta legislació.

Processos molt llargs. La pregunta que jo em deia és: «Qui s'apuntarà, quin investigador precari, quina persona internacional s'apuntarà a un procés que dura més de dos anys? Una persona que està buscant feina? A un procés que dura més de dos anys?» Doncs, ningú. Bé, doncs, ningú. Ja està. Llavors això no pot ser; doncs, s'ha de canviar.

Exemples de places desertes, al final, ens han arribat, també, de gent que denuncia places desertes, sindicats propis que deien: «Es queden la majoria de places desertes.» Això, l'efectivitat en aquest cas s'hauria de mirar.

El tema de l'endogàmia, diguem-ne, perfils genèrics per evitar l'endogàmia. L'altre dia l'Arcadi ens ho explicava en una reunió de treball, al qual agraïm que la donés. Home, s'ha de ser una mica..., filar una mica més prim i veure el ram en el qual ens trobem. Hi ha certes enginyeries, certes ciències, per exemple, que amb un perfil genèric..., no?, enginyer electrònic és una cosa que *vamos*, que té una amplitud molt gran. Enginyer, per exemple, de «telecos» mateix té una amplitud molt gran, perquè les noves tecnologies abasten molts llocs. Per tant, siguem sensibles i fem unes places..., amb treball, amb coresponsabilitat amb els departaments de les universitats, perquè, si no, no trobarem solucions al tema.

S'ha comentat abans que la captació..., que ha de ser una eina de captació i deia l'Alícia que com captarem, amb les condicions laborals que oferim ara mateix, el professorat. Les puc tornar a dir, si voleu. Com captarem la millor gent? Realment, això és un problema de context, no és un problema concret, ens equivoquem si ho veiem com un problema concret, és un problema de context. I esperava, ahir a la nit, jo, amb il·lusió, que realment els pressupostos d'aquest any o la proposta pressupostària del Govern reflectís això. Veiem que la pujada és molt minsa, no arriba als 3 o 4 milions; per tant, crec que no anem per la bona via. I ara tenim un tràmit de pressupostos on esperem que el Govern sigui flexible, com ho ha sigut ara, per poder avançar en aquesta part.

I fer, com a últim apunt, una crítica al «tempo» i a les maneres i a la voluntat de diàleg, que al final n'hi ha hagut, però ha sigut molt al final. Si això ho haguéssim... No, no pot ser que ens presentin aquí una pròrroga sense treballar amb les universitats i sense

consultar-ho amb els grups parlamentaris, perquè al final passa el que va passar al Ple, al debat de política general, on una mica més –gràcies al PP, que ho va vendre no sé per què– aquest pla es paralitza a proposta nostra. I només recordar als companys del PP, si es pot dir així, que la universitat no és una moneda de canvi, perquè en aquell Ple de política general, no sabem per què, va utilitzar el Pla Serra Hünter com a moneda de canvi. Esperem que canviï aquesta política, també, i aquesta visió de la universitat.

Per últim, veure la voluntat de diàleg. Jo crec que la voluntat de diàleg ha de ser real, hi ha d'haver realment... La comunitat universitària no està molt de cara a aquest tema i l'hem de posar de cara. Han de ser coresponsables, han de tindre la seva autonomia universitària, també, per influir sobre aquestes polítiques. Entendre..., el compromís del 2020, podríem dir que és just; però, bé, és just. Entenem que el debat ha de donar-se ja, i tenim un any per fer això.

I sobre el tema... I creiem que hi ha d'haver més transparència en això. I per això ara mateix acabem d'entrar una sollicitud de compareixença del director del Pla Serra Hünter, que el tenim aquí present –aprofito per saludar-lo–, aquí al Parlament de Catalunya, perquè expliqui amb tot detall els elements d'aquest pla.

A nosaltres se'ns fa difícil votar a favor d'un text que no posa el que es diu, se'ns fa difícil. Llavors, jo crec que haurien de fer una esmena, una autoesmena, també, a la seva manera de procedir i ser més seriosos i rigorosos d'ara endavant. I, si ens presenten un projecte de llei, que posi realment el que vol posar, i no s'autoesmenin oralment aquí i al final hàgim de votar una cosa que no és.

Per tant, nosaltres, sense voluntat tampoc de bloquejar això, farem una abstenció.
Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, té la paraula la senyora María José García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Conseller*, miembros del Govern, director del programa Serra Hünter, bienvenidos. La excelencia universitaria, entendida como garantía de calidad, es el objetivo que debe marcarse cualquier sistema universitario para no quedar obsoleto y servir, de hecho, como herramienta efectiva de formación e integración profesional de sus alumnos.

La relación entre los alumnos y su universidad es simbiótica, y debemos entenderla en términos de sinergia basada en la excelencia, pues una universidad excelente formará excelentes profesionales que aportarán prestigio y valor a su universidad. El éxito del alumno va aparejado al éxito de la universidad, y le aporta potencial de expansión y de crecimiento, pues otros alumnos buscarán esta formación una vez que han contrastado el buen resultado. Pero para esto el alumno debe haber recibido la formación adecuada y suficiente para afrontar con éxito su etapa postuniversitaria.

Y son varios los factores que pueden aportar o no excelencia en la universidad, pero sin duda uno de los que más directamente afectan a la calidad de la formación de los alumnos, y con ello su potencial éxito posterior, son sus catedráticos y sus profesores. El hecho de que una universidad cuente o no con personal docente investigador preparado, capaz, motivado y comprometido es un factor determinante de su excelencia. Si queremos la mejor universidad, necesitamos los mejores docentes, y también los mejores investigadores. Porque la evidencia demuestra que, salvo excepciones, un buen investigador será un buen docente, comprometido con la materia que trabaja, aportando innovación, calidad y contenido a sus clases; y también un buen docente, con curiosidad, con afán por ampliar sus conocimientos para enseñar más y mejor, seguramente será un buen investigador. Y, desde luego, desde la perspectiva de internacionalización del conocimiento y del mundo laboral y profesional en que nos movemos, aspirar a los mejores docentes trasciende inevitablemente los muros de la universidad.

El concepto endogámico tradicional de acceso a la universidad no es definitivamente contrario al talento –quede claro–, pero representa una limitación objetiva evidente. Para nosotros la competencia sana es buena, porque promueve la superación y el crecimiento individual. La meritocracia necesita del concurso de aspirantes que puedan demostrar en igualdad de condiciones su valía. Y nosotros creemos que una universidad

con los mejores docentes e investigadores solo puede ser una universidad meritocrática, que valore los méritos con independencia y con objetividad, y seleccione a su personal académico mediante métodos abiertos, transparentes, justos y eficaces.

Por ello, abrir el proceso de selección de personal docente e investigador, posibilitar que una universidad integre a docentes de otras universidades, sean españolas o extranjeras, creemos que es un valor en sí mismo, que no excluye ni impide la promoción interna, pero que la enriquece y la complementa, siempre bajo la premisa, como hemos dicho, de que los procesos de selección de talento sean transparentes, justos y eficaces. Y bajo esta mentalidad creemos que nació el programa Serra Húnter, y por ello merece nuestro apoyo y nuestro reconocimiento, como un esfuerzo de mejorar la excelencia en las universidades catalanas, abriéndose al resto de España y del mundo.

La impresión que tenemos del programa es positiva, que ha aportado a nuestras universidades talento académico, docente e investigador, y también les ha aportado plurilingüismo, un aspecto fundamental ya hoy en día en términos de calidad educativa en todos los niveles, y más teniendo en cuenta el contexto cada vez más global, más internacionalizado, en el que nuestros jóvenes van a desarrollar su actividad profesional.

Y también creemos que el Serra Húnter ha sido un acicate para nuestros profesores, activándolos para mejorar su docencia, su competencia en otras lenguas y su producción científica o de investigación. El Pla Serra Húnter ha inyectado a nuestro sistema una sabia nueva y de calidad, que ha supuesto un aliciente, un ambiente de cooperación, superación, de reconocimiento del talento, un estímulo positivo para los demás investigadores y docentes de la universidad.

Y finalmente nos dicen los datos objetivos, también las valoraciones del alumnado, que los profesores contratados a través de este programa, Serra Húnter, que no representan, como se ha dicho, más de la cuarta parte del personal docente e investigador total, han dado un buen resultado, como docentes y, sobre todo, como investigadores.

Quizá dos aspectos esencialmente o especialmente importantes del programa son la publicidad de su oferta de plazas y la composición del tribunal. Ambos contribuyen a garantizar esta apertura, transparencia, justicia, eficacia en la selección del personal docente e investigador que definíamos, al iniciar, como fundamentales para incorporar talento, alta cualificación y homologación internacional a nuestra universidad.

Sin embargo, la experiencia y el rodaje de estos años demuestran aspectos que deben ser modificados, creemos, para mejorar la aplicación del programa; por ejemplo –ya se ha dicho–, en relación al tiempo que tarda en cubrirse una plaza, o determinados criterios de evaluación, o la compensación económica que se ofrece, que no es competitiva en términos internacionales, pero que tampoco puede suponer un agravio comparativo para el resto del profesorado. Estos son algunos de los aspectos que creemos que deberían someterse a debate para revisarlos y mejorarlos.

En este punto del debate, nos parece fundamental escuchar a las universidades, a todos los actores del mundo universitario involucrados o afectados por este programa. Y también hay que escuchar las propuestas del propio Govern, de la Secretaría de Universidades, pues nos consta su interés en mantener y mejorar un programa que es vanguardista en España y que está prestigiando nuestra comunidad.

Eso sí, agradeceríamos no caer en el error de considerar las universidades catalanas como un sistema propio e independiente del resto del sistema universitario español. La competencia en el ámbito universitario, lo saben, es compartida entre los gobiernos autonómicos y el Gobierno central. El distrito universitario es único en España, y todo debe respetar la autonomía universitaria de cada universidad, se ubique en la población en que se ubique. Tenemos que ir coordinados con el ministerio y con las demás comunidades. Yo pienso que en la Secretaría de Universidades lo entienden, pero no está de más recordarlo en este Parlament, una parte del cual se identifica y promueve planteamientos unilaterales de ruptura que no respetan ni las normas básicas que garantizan la convivencia, ni las instituciones esenciales en cualquier estado de derecho, ni las mayorías sociales.

El Pla Serra Húnter es pionero en España, y nos consta que es reconocido desde otras comunidades autónomas. Es una buena práctica que podemos compartir, ayudando así a enriquecer y mejorar el panorama universitario español, lo que indudablemente acabará favoreciendo también tanto a los universitarios catalanes como a las universidades ubicadas en Cataluña.

Y, volviendo al proyecto de ley, el Gobierno nos propone que avalemos una prórroga del Pla Serra Hünter. Como explica la exposición de motivos, la vigencia del programa finalizó el 31 de diciembre pasado, hace ya casi un año. Por tanto, es urgente solucionarlo, solucionar la actual situación de precariedad del programa, si es que apostamos por su continuidad. Hay que considerar que, de no aprobarse la prórroga, se bloquearía la contratación en la universidad por esta vía y podríamos encontrarnos en una grave situación de falta de profesorado. Desde el Partido Popular de Cataluña creemos que debemos evitar esta situación.

Por todos los motivos que hemos explicado, desde el Partido Popular apoyamos la continuidad del programa Serra Hünter y entendemos que, por tanto, el proyecto de ley que nos propone el Gobierno debe ser aprobado. Solo una salvedad que queremos hacer explícita y que conste en acta –otros portavoces ya lo han comentado y el propio *conseller*–: hace un par de plenos aprobamos la recomendación del Parlament al Govern de prorrogar el Pla Serra Hünter hasta 2020, y no 2030, como nos propone el proyecto de ley. Por respeto a este mandato político y sabiendo que no es vinculante, hemos pedido y hemos obtenido de la Secretaría de Universidades, hoy también del *conseller*, el compromiso formal de que, una vez aprobado el proyecto de ley, el propio Gobierno se enmendará, enmendará el plazo de prórroga, adecuándose al mandato parlamentario.

Por tanto, en la confianza de que el Govern cumplirá con este compromiso y con la voluntad de colaborar en mejorar la aplicación de este programa, con pragmatismo y con objetividad, desde el Partido Popular de Cataluña votaremos a favor del proyecto de ley que nos presenta el Gobierno.

Muchas gracias, presidenta, *conseller*, señoras y señores diputados.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació, té la paraula el senyor Albert Botran, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Albert Botran i Pahissa

Bé, gràcies. Diputats, diputades, senyora presidenta, conseller, de valoracions sobre el programa Serra Hünter, n'existeixen pràcticament tantes com maneres de pronunciar el nom de la persona que li va donar inspiració, fruit del seu avi irlandès; aquest «Hünter», doncs, genera conflictivitat, com conflictivitat ha generat també la implementació d'aquest pla, d'aquest programa. I nosaltres, doncs, avui també estàvem obligats, compromesos a donar veu precisament a aquestes crítiques fonamentades que s'han fet al pla. Per això vam donar suport a la proposta de resolució que es va votar en el Ple, en el debat de política general, que no va prosperar, però que sí que entenem que ha situat el Govern en la disposició de revisar les condicions del pla.

Per nosaltres una prioritat de la universitat pública ha de ser la continuïtat de la carrera docent i acadèmica i que hem de trobar, per tant, les maneres d'estabilitzar dignament la gent que hi vol fer carrera. Se'ns dirà que aquest no és l'objectiu del Pla Serra Hünter, però el cert és que, si no es creen les suficients places d'agregat fora del Serra Hünter, doncs, molts professors que busquin l'estabilització hi optaran, per aquesta via, per la via Serra Hünter, que no estava pensada per això, hi estem d'acord, però llavors no ho podem entendre com dues problemàtiques independents, sinó que estan relacionades.

I si els defensors del Serra Hünter consideren una prioritat la internacionalització, la mobilitat i l'erosió de l'endogàmia, que hi podem estar d'acord, doncs, nosaltres volem fer valer amb la mateixa importància aquesta altra prioritat política que és la lluita contra la precarietat, on esperem que també hi hagin consensos, que hi hagin acords per posar-hi remei.

La precarietat és un problema estructural. Una part d'aquesta precarietat s'explica amb els falsos associats i l'altra és derivada de la manca de vies suficients per a l'estabilització.

Per una banda, els falsos associats, doncs, suposen, per exemple, en la Universitat de Barcelona, que és la més gran del país, més de la meitat del personal docent investigador, i molts d'ells estan impartint divuit crèdits per sous de cinc-cents euros, que és una manera també de precaritzar i una manera de malbaratar el talent de molta gent que acabarà probablement abandonant aquesta via, quan l'únic que se li ofereixi sigui enca-

denar contractes, un darrere l'altre, com a professor associat. Això és de tot menys excel·lència. I és una situació que afecta una immensa majoria de la gent que està impartint classes a les nostres universitats.

I l'altra manifestació de la problemàtica la trobem, efectivament, en la manca de vies per a l'estabilització. Perquè s'entengui, doncs, quan algú ja ha fet el doctorat, opta a un contracte de..., una de les opcions per continuar és el contracte de lector, que duraria cinc anys; però és després d'aquest contracte de lectorat quan es produeix el gran buit per poder continuar estabilitzant-se. El cert és que des del curs 2011-2012 a la majoria de gent que ha acabat el seu contracte de lectorat se li ha dit adéu, per la draconiana taxa de reposició que ha imposat el Govern de l'Estat espanyol. És cert, i això vol dir, doncs, un envelliment de la plantilla, com ja se'ns ha assenyalat, vol dir tot de talent que s'ha deixat escapar o que s'ha precaritzat, com estàvem plantejant, i, finalment, a mitjà termini, i si es retorna a taxes de reposició baixes, que és molt probable, doncs ara puntualment torna a estar al cent per cent, però, preveient la legislatura del Partit Popular, doncs, probablement es tornarà a taxes de reposició baixes..., doncs, probablement això, a mitjà termini, pot voler dir el col·lapse del sistema universitari.

Al lectorat, doncs, el seguiria, en un procés d'estabilització, el contracte d'agregat, i el perfil de la persona que opta a aquest contracte d'agregat és el d'una persona, doncs, podríem dir..., perfil tipus que ronda o s'apropa a la quarantena, que necessita estabilitat i que es veu amenaçat, podríem dir-ho així, si se'l sotmet al procés, al moment competitiu propi d'una convocatòria com la que planteja el Serra Húnter. És clar, davant la manca de places suficients d'agregat per la via ordinària, el Serra Húnter n'ofereix, evidentment sota els seus criteris, i aquest és el conflicte en què es troben professors i professores, que són els que han estat més crítics amb el Serra Húnter.

Nosaltres, per exemple, voldríem afegir una idea també en aquesta proposta de revisió del programa i és que..., si no seria més encertat que aquests fitxatges, aquest moment competitiu que vol promoure el Serra Húnter, es donés en el moment d'accedir al lectorat i no pas en el moment d'accedir a la plaça d'agregat, que es creessin més places de lector per la via Serra Húnter que no pas d'agregat, no?, pel perfil de la persona que hi podria optar.

Nosaltres fem aquesta defensa del col·lectiu, perquè, que algú vulgui promocionar internament, quedar-se, doncs, a la mateixa universitat on ha fet el lectorat, no vol dir que sigui automàticament un cas d'endogàmia, pot ser simplement una voluntat de romandre en un equip i un entorn on s'hi encaixa personalment i acadèmicament. I això també és legítim, perquè el que no val és parlar d'endogàmia i favoritismes a la universitat, perquè qui controla la contractació és la direcció del departament, però, en canvi, fer bandera del decret de plantilles que permet, doncs, que la direcció dels centres faci la contractació per formar equips. O tot ho jutgem amb el mateix prisma o no ho fem d'aquesta manera. No ens sembla just que una cosa es consideri d'una manera endogàmica i l'altra es consideri, doncs, un camí cap a l'excel·lència en les nostres escoles i instituts.

Nosaltres, evidentment, com s'ha dit, no impedirem que prosperi aquest projecte de llei amb l'objectiu de no impedir els convenis que les universitats estan esperant i sabent que el Govern, doncs, es compromet a dues qüestions: a esmenar, tal com ha anunciat el conseller, la pròrroga del pla només fins al 2020 i no fins al 2030, i a adaptar aquest pla als consensos que sorgeixen de l'avaluació crítica de la implementació que se n'ha fet fins ara, no?

Com se'ns ha dit, el Govern es compromet, també, a donar més dades per fer aquesta avaluació, i, en concret, doncs, en aquestes trobades que vam fer amb el Departament d'Universitats, també se'ns va oferir, als grups parlamentaris, trobar-nos amb el consell del Serra Húnter, així com una trobada amb els vicerectors de les universitats que porten, al cap i a la fi, aquesta qüestió del professorat i que són coneixedors dels punts forts i els punts febles del Pla Serra Húnter.

Nosaltres fem modificacions que entenem que haurien de proposar-se, incidir també en les que ja s'han plantejat, que sigui menys burocràtic i les convocatòries no triguin tant a resoldre's, que les anomenades «condicions homologables internacionalment» siguin, doncs, efectivament les més encertades, i apuntant al que ja hem dit: que el Serra Húnter fos un programa més per places de lector en el moment postdoc que per a agregats, no?

Evidentment continua viu el problema que plantejàvem: qui posarà les altres places d'agregat per a la gent que es vol establir per les altres vies. Això continua sent una prioritat política a resoldre. En aquest debat, doncs, que plantejarem de revisió del programa Serra Húnter, nosaltres farem valdre el que aquí hem exposat sobre la necessitat d'acompanyar, doncs, el programa Serra Húnter de solucions a la precarietat del professorat universitari. Sense una provisió suficient de places d'agregat, la finalitat del Serra Húnter queda desdibuixada, perquè hi acaben optant aquells que hi tenen perfil i aquells que no, però necessiten agafar-se a alguna via per poder continuar fent carrera docent i acadèmica.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, té la paraula el senyor Toni Castellà, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Antoni Castellà i Clavé

Presidenta... Diputats, diputades..., agrair el to de totes les intervencions, fins i tot la del senyor Giner, que ha posat el límit a cinquanta anys, jo en tinc quaranta-sis, per tant, encara dec estar productiu, no?, respecte al límit del que som productius o no.

En qualsevol dels casos... (*veus de fons*) –ho ha dit el diputat Giner, eh?–, donar la benvinguda també al director general de Recerca, al director del programa Serra Húnter. Avui el que estem discutint exactament en lectura única, i per això és una lectura única, si no, no tindria justificació fer una lectura única, és exclusivament la pròrroga d'un termini per cofinançar les universitats. Això és exactament el que estem votant avui, i, a més, hem arribat a un consens en el qual el termini que avui es marca en aquesta llei serà autoesmenat pel grup que dona suport al Govern, el Grup de Junts pel Sí, per marcar aquest consens entre tots del 2020.

Per tant, podríem acabar aquí la intervenció, però jo crec que ha estat molt positiu que tots els grups entrin en profunditat en el programa en si, en el programa Serra Húnter, quines són les seves motivacions, objectius i com millorar-ho.

De fet, no fa gaire anys, hi havia un estudi del King's College que analitzava les governances de les universitats arreu del món. De fet, van analitzar, van triar uns dos-cents i escaig departaments, dues-centes i escaig universitats en el món, i la conclusió..., em diran..., a la conclusió probablement hi podien haver arribat sense fer l'estudi, però al final un ha de fer un estudi de camp per tindre la verificació empírica, amb recerca, i la seva conclusió és que no hi havia un model únic de governança, no podien dir «el millor model de governança a les universitats», però sí si tota l'estructura de govern d'una universitat, tota ella, estava orientada, totalment i exclusivament, a la captació, retenció i promoció del talent. Si tota l'organització està orientada aquí, la universitat funciona molt millor.

És així si pensem en el sistema català, que el 2003 es van prendre decisions per consens molt importants en aquest país. És van prendre decisions sobre la constitució d'una governança diferent a través de centres de recerca, programes de captació de talent, com ICREA, i es va fer la Llei d'universitats de Catalunya. Per què es va fer això? Perquè en aquell moment hi havia la necessitat de sortir d'un marc legal de l'Estat espanyol molt encotillat, rígid, diferent a tot l'àmbit europeu, internacional, d'excel·lència, i que, malauradament, encara continua a dia d'avui. I vam buscar les esclatxes en aquell moment per tindre un sistema molt més obert, molt més flexible.

De fet, aquest... –per això començava la meva intervenció–, aquesta és l'ànima al final que hauríem de debatre tots plegats. És a dir, el sistema de governança de les nostres universitats s'ha reformat a tots els països europeus, a tots, fins i tot a Grècia en plena crisi, menys a l'Estat espanyol. I és una reflexió a fer.

En qualsevol dels casos, instruments, que en tenim, i molts, els que he remarcat fins ara, fan que en deu anys el sistema de ciència, d'universitats a Catalunya, faci un salt qualitatiu diferencial a tot el que hi havia fins ara. I un d'aquests instruments –un d'aquests instruments– va ser el Pla Serra Húnter. De fet, el Pla Serra Húnter l'únic que deia en el seu moment a la LUC és: busquem la via contractual perquè aquesta sigui més oberta, més internacionalitzada.

Com deia el conseller, això va comportar en la primera fase més de cinc-cents professors amb un nivell d'internacionalització millor, però no molt, molt, molt diferencial. I és aquí on el 2011 es va decidir si es feia una fase molt més propera al que fan les universitats orientades a recerca, potents del món, amb les quals ens homologuem.

I diferents consideracions: quan alguns dels diputats parlen de diàleg amb les universitats, tinguin la tranquil·litat que el 2011, durant més d'un any de negociació, el programa actual Serra Húnter es tanca amb les universitats, i no per marcar-se medalles, sinó perquè és que no es pot fer d'una altra manera. Al programa Serra Húnter, la competència de contractació és de la universitat; per tant, o és pactat o no és. Per tant, l'actual programa Serra Húnter és pactat fil per randa fins al detall.

Quin és l'objectiu, al final, del programa? No és la política de contractació global de les universitats, només és una part –alguns diputats s'hi referien. La via agregada, la via lectora normal, és la que marca la LUC. El programa Serra Húnter és un programa específic d'internacionalització de les nostres universitats. Les limitacions –deixi-m'ho dir així– obtuses, imposades per l'Estat, en limitació i reposició, això ho trencava, en el 12, en el 13, en el 14.

Fins i tot, en una situació de crisi, aquí, en aquest país, on vam limitar totes les taxes de reposició –a Catalunya, em refereixo, al Govern de la Generalitat–, es va fer a tot arreu *menys* al professorat universitari. Perquè érem molt conscients de la necessitat de la reposició, sobretot, en un moment d'oportunitat en el qual –com alguna referència s'ha fet–, per l'edat mitjana del professorat és una oportunitat de com i de quina manera renovem aquest professorat. Quan plantejem el programa Serra Húnter, es planteja en funció de les millors pràctiques. Al final el que estem buscant és que aquell professor que s'incorpori via Serra Húnter ho faci en un procés de crida oberta, internacional, i que el seu nivell de recerca sigui, com a mínim, per sobre de la mitjana de la producció científica del seu departament.

Els criteris estaven inspirats molt en un programa com ICREA que ja estava contrastat. I això volia dir, com vostès saben, tribunals en part de la universitat, en part internacionalitzats i de fora. Però, deixin-me dir que, quan parlem d'internacionalització en l'àmbit acadèmic –i vostès ho saben–, no estem parlant de nacionalitats, no té res a veure. Deixin-m'ho dir d'una altra manera: un professor alemany que no hagi sortit mai de la seva universitat alemanya, si és contractat pel programa Serra Húnter, el seu nivell d'internacionalització és zero. No té res a veure amb nacionalitats. Estem parlant de persones, de professors, que hagin fet estades, que s'hagin mogut a nivell internacional. I, en aquest cas, els resultats són, jo crec, molt i molt bons.

En les últimes tongades de convocatòria Serra Húnter, el 92 per cent dels contractes dels professors –el 92 per cent– estan internacionalitzats, i un 20 per cent, fins i tot, han llegit tesi a fora de Catalunya. Per donar referències: la mitjana del nivell d'internacionalització del professorat a l'Estat espanyol és del 4 per cent, 4 *versus* 92, és abismal.

Llavors, si em pregunten: i quina és la nacionalitat de la majoria d'ells? Catalans. Per tant, Serra Húnter, de fet –de fet–, sense que fos la pretensió, el que ha estat és un programa de retorn de talent a Catalunya, perquè sempre hem dit que un sistema de mobilitat és: la gent jove ha de poder marxar a fora, sempre que tingui capacitat de retorn. I Serra Húnter ha permès el retorn, no tot el que voldríem, però el retorn.

Per tant, jo crec que és molt important el tindre clar que nivell d'internacionalització és el professorat català internacionalitzat, en termes generals –en termes generals. Ara tenim una oportunitat de debatre-ho amb tots plegats i millorar. Jo hi estic d'acord, sempre podrem millorar.

Algunes de les reflexions que s'han fet respecte a precarietat, a temps, a burocràcia..., és que té a veure amb el fet que hem d'encaixar el programa amb una llei espanyola que pensa en tot menys en els objectius de Serra Húnter, precisament. Aquest que els parla, en tot cas, està convençut que el dia que assolim la república catalana, aquest problema no el tindrem.

I, de fet, ni tan sols, probablement, necessitem un programa com el Serra Húnter, perquè la mateixa universitat serà capaç d'aplicar les bones pràctiques. Quan algú feia la referència de si interveníem o no..., perdonin, el 2012 van ser els rector que demanaven al Govern: «Si us plau, o ens plantegeu un programa d'aquest tipus o no som capaços, amb el sistema de governança, d'imposar un procés obert, transparent, d'internaciona-

lització.» Aquest és el resultat que podem tenir i que podem consensuar entre tots per millorar, fins i tot. I, si això és així, el potencial pel canvi de model productiu en funció de la capacitat de generar coneixement del país és absolutament il·limitat.

Acabo amb una referència, que, com que no me la faran la resta de diputats, ens la fem nosaltres mateixos, el Grup de Junts pel Sí: «La revista *Nature*, la més rellevant en ciència al món, just aquesta setmana passada definia que l'únic lloc del sud d'Europa –l'únic lloc del sud d'Europa– que malgrat la crisi va preservar el seu nivell d'excel·lència de recerca és Catalunya.» I, per alguna referència que he sentit aquí –aprofitaré el faristol–, hi ha algú amb molt poc criteri en un mitjà de comunicació que diu públicament que si aquest article de *Nature* –s'ha de ser agosarat, per ser *Nature*– estava pagat pel Govern. *Nature* ha hagut de contestar a un periodista d'un mitjà català dient-li que això és fals, *Nature* directament. Per tant, això hauria de ser un orgull... Perdonin, perquè no és tasca del Govern, ni del Govern en aquell moment; és tasca de tot el sistema de recerca, que és, com ha dit el conseller, un dels pols de coneixement més importants del sud d'Europa.

Gràcies.

La presidenta

Diputat, ha exhaurit el temps.

(Alguns aplaudiments.)

Estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

Anem a votar el Projecte de llei de pròrroga del Pla Serra Húnter.

Comença la votació.

El Projecte de llei de pròrroga del Pla Serra Húnter ha estat aprovat per 111 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

Projecte de llei del procediment de votació electrònica per als catalans i catalanes residents a l'estranger (debat de totalitat)

200-00017/11

El quart punt de l'ordre del dia és: debat de totalitat sobre el Projecte de llei del procediment de votació electrònica per als catalans i catalanes residents a l'estranger. D'acord amb l'article 114.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Govern, la senyora Meritxell Borràs, consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge.

Si us plau, els demano que surtin en silenci i de pressa, perquè la consellera pugui començar la intervenció.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge (Meritxell Borràs i Solé)

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, membres del grup de treball que avui ens acompanyen, membres del departament, també, que heu pogut venir, l'essència del sistema democràtic és el dret de vot; un vot per sufragi universal, lliure, igual, directe i secret, d'acord amb allò que estableix l'Estatut. I els poders públics hem de fer tot allò que estigui a la nostra mà per assegurar, per garantir que els nostres ciutadans i ciutadanes poden exercir el seu dret amb normalitat. Un ciutadà que no exerceixi el seu vot és un ciutadà desprotegit.

Un dels primers reptes que vàrem tenir quan vaig arribar a la conselleria, va ser organitzar les eleccions del 27 de setembre del 2015. I va ser en aquell moment en què jo personalment, però també el secretari general que m'acompanya, vàrem, podríem dir, sentir la sensació d'imptència absoluta davant de tants catalans que des de l'estranger volien votar i no ho podien fer. Segur que deuen recordar l'escàndol de problemes i dificultats per resoldre, per poder votar des de l'estranger.

Dels 196.065 catalans residents permanents a l'exterior, 21.771 van demanar el vot, i d'aquests, només 14.781 van finalment votar. Vam demanar tres vegades a la Junta Electoral Central que ampliés terminis i se'ns va denegar les tres vegades. Vostès deuen recordar: vots perduts, problemes amb l'horari d'estiu de les ambaixades i consolats, paperetes que no van arribar mai als electors o que ho van fer mesos més tard, etcète-

ra. De fet, vam obrir un canal directe de comunicació amb els catalans a l'exterior, on vàrem rebre més de cinc-centes queixes i problemàtiques concretes. I vam presentar un contenciós al Tribunal Suprem, que està en tramitació i la sentència esperem que serà d'aquí pocs mesos.

Tot allò va generar, lògicament, molta frustració, impotència a tants ciutadans, però també al Govern del país. Per això en aquell moment vam assumir el compromís de garantir aquest dret fonamental, que és el dret de vot. Com a Govern hem de garantir-lo i evitar que es repeteixi la vergonya; perquè, de fet, va ser una vergonya, el fet que tants catalans residents a l'estranger no poguessin votar.

Com ja he dit, el sistema actual no garanteix el vot a aquest col·lectiu i, com a Govern, no ens podíem quedar de braços creuats. És en aquest sentit que el passat mes d'abril el Govern de la Generalitat va acordar –va acordar– fer un pla d'acció per a implementació del vot electrònic, coordinat des del Departament de Governació, però amb la col·laboració de Presidència i també el Departament d'Afers Exteriors, com també dels experts de diferents àmbits. En concret, hem comptat amb la col·laboració d'un grup de persones de trajectòria reconeguda en l'àmbit de la votació electrònica, tant pel que fa referència en l'entorn estrictament tecnològic com en el jurídic. I per tant, la seva expertesa i els seus coneixements han estat, lògicament, tinguts en compte. I vull aprofitar aquesta ocasió per agrair la seva dedicació i el seu compromís a aquestes trenta-dues persones que van treballar intensament durant dues setmanes per poder fer aquest pla –aquest pla–, que serà pioner al conjunt de l'Estat espanyol.

Amb aquest pla es va definir un model de vot electrònic que volem implementar, i s'ha proposat fer tot el procés a través d'Internet. I ha estat així perquè aquesta opció, doncs, dona tres grans avantatges. El primer, l'accessibilitat al dret a vot a qualsevol lloc del món amb accés a Internet. El segon, és un procés eficient i sostenible; molt més que l'enviament de paperassa arreu del món, que sovint, com ja els he dit, no hi arriba. El tercer, la tecnologia existeix, és segura, provada i fiable; ha estat utilitzada a països com Suïssa, França i Estònia i no presenta dubtes. Tant és així que, fins i tot, se'n preveu la utilització en les properes eleccions europees.

En conclusió, aquest pla ens diu que tecnològicament i legalment és possible implementar aquest sistema de votació, i que, per tant, només cal la voluntat política per aprovar una llei que reguli exclusivament el vot electrònic i que ho faci garantint que el procés és segur, transparent, fiable i auditable. I per això, de fet, avui som aquí. Creiem –creiem i continuem creient– que amb una interpretació àmplia de la llei, de la llei electoral espanyola, reforçada amb un reglament específic, es podria regular el vot electrònic. Així ho creiem i ho creiem. Però ens vam reunir amb la Junta Electoral Central i també amb l'Oficina del Cens Electoral, que ens va desaconsellar aquesta via i ens va instar a seguir per la via de la llei catalana. De fet, l'Estatut d'autonomia de Catalunya reconeix la capacitat de Catalunya per dotar-nos d'una llei que estableixi el règim electoral i, per tant, també la capacitat per dotar-nos d'una llei que reguli aspectes concrets o parcials, com el cas del procediment de vot electrònic per als catalans que viuen a l'estranger.

Com vostès saben, actualment el procés electoral el regeix la LOREG, la Llei orgànica de règim electoral general, una llei estatal, i ara, amb aquesta llei, volem regular el procediment de vot electrònic per als catalans residents a l'estranger. Aquesta serà una llei parcial, per instrumentar el vot electrònic, i en cap cas substitueix l'objectiu de país de fer una llei electoral catalana que ho reguli tot, evidentment; una voluntat que compartim i, per tant, aquest no ha de ser un obstacle perquè en les properes eleccions al Parlament de Catalunya aquesta situació estigui resolta.

La llei que avui plantegem defineix amb detall com serà el procés de vot, el col·lectiu a qui es dirigirà, en quins processos s'aplicarà i les garanties del procés. Primer tema: com serà el procés de vot? Doncs, serà complementari als sistemes actuals; conviurà, per tant, doncs, amb el vot per correu. Serà facultatiu, perquè l'elector podrà escollir si utilitza aquest sistema o els altres ja existents i, per altra banda, també exclourà, com és obvi, la duplictat del vot.

A quin col·lectiu es dirigeix? Es dirigeix, doncs, als catalans i catalanes residents a l'estranger inscrits en el cens electoral dels residents absents, el CERA. I no es descarta ampliar-ne l'ús, per exemple, als invidents o als que pateixen sordceguesa, perquè són

persones que també tenen força dificultats per exercir el seu vot pels mecanismes tradicionals.

Quan s'aplicarà? Doncs, a les eleccions al Parlament de Catalunya i a d'altres processos electorals i instruments de consulta popular en l'àmbit de competències de la Generalitat de Catalunya en els quals es prevegi aquesta modalitat de votació d'acord amb la normativa vigent.

Com he dit en començar, estem legislant sobre una qüestió molt important, molt rellevant, sobre l'exercici d'un dret fonamental. La utilització de mitjans electrònics en el procediment de vot ha de respectar els principis democràtics generals, els drets de la ciutadania i les garanties de la legislació electoral. I per això la llei que presentem és absolutament garantista en el seu redactat i es basa en els següents dotze principis: el primer, la llibertat de vot; el segon, la igualtat i la no discriminació en l'exercici dels drets de participació política; tercer, el caràcter secret del vot i la garantia de privadesa total de l'elector; quart, la identificació plena i fefaent de l'elector; cinquè, la integritat i la inalterabilitat qualitativa i quantitativa del vot; el número sis, l'emissió d'un sol vot per persona; el set, la seguretat en totes les fases del procediment de vot electrònic; el vuit, l'autenticació robusta; el nou, la transparència i l'objectivitat en el procediment de vot electrònic i en l'escrutini, com també l'auditabilitat del procediment de vot; el deu, el caràcter públic de tot el procediment de vot electrònic; l'onze, la simplicitat del procediment i la fàcil comprensió per tots els electors sense previs coneixements tècnics essencials; el dotze, la verificabilitat global individual del procediment del vot.

En resum, doncs, avui presentem una llei que preveu mesures per poder auditar el vot i verificar la seguretat i el correcte funcionament de totes les fases. Com també mesures de seguretat per evitar que els vots s'alterin o es perdin, i per evitar, també, el tractament no autoritzat del vot.

Es tracta, per tant, d'una llei que resol un greu problema, i ho fa sense entrar en la modificació del sistema electoral. Mirin, el vot, en democràcia, és sagrat. I a dia d'avui encara no tots els catalans el tenen garantit.

I acabo. Assegurar el dret de vot de tots els catalans i catalanes, com jo crec que es demostra clarament, no és cap problema tècnic, o tecnològic, i tampoc ho és jurídic, només és qüestió de voluntat política que els catalans i les catalanes residents a l'estranger puguin disposar d'un sistema de vot que els permeti votar. Votar per correu o en una ambaixada o oficina consular ha quedat demostrat, jo crec que tots en som ben conscients, que restringeix seriosament el dret de vot per als ciutadans i ciutadanes que viuen a l'estranger, i jo crec que, com a govern i també com a parlament, estem obligats a donar-hi solucions.

L'Administració de la Generalitat és una administració moderna, pionera, innovadora, i també ho serem amb això. Hem de garantir el dret a vot als residents a l'estranger, evitar que passin el calvari que han de passar cada vegada que hi ha unes eleccions, i al mateix temps garantir que el procés és segur, secret i transparent.

Mirin, com els deia, el dret a vot és un dret fonamental, no el podem negar a ningú. Ara, tècnicament, és possible; jurídicament, també pot ser-ho amb aquesta llei. Garantir el dret a vot, doncs, a tothom només depèn de la voluntat de tots vostès. Perquè mai més cap ciutadà ha de veure limitat el seu dret a vot, i això és el que garanteix aquesta llei.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. Per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Partit Popular de Catalunya, té la paraula la senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Bé. Aquest Parlament ha tingut l'oportunitat de tenir una llei electoral pròpia, a Catalunya, com a mínim en tres ponències conjuntes, com a mínim. Aquestes tres ponències, que van acabar amb un fracàs absolut, el que volien, entre d'altres coses, és millorar la proporcionalitat, millorar la representativitat del que eren els vots correctament emesos per tots els catalans.

És curiós que el mateix grup i els mateixos partits que formen part d'aquest grup que sustenta el Govern s'hi oposessin. Es van oposar que el vot fos proporcional i representa-

tiu i equilibrat de tots els catalans que voten a les eleccions. Per què? Motius? Perquè els restava, els minvava força com a partit. Això sembla quasi una contradicció, no?, que ara es presenti aquest projecte de llei com un projecte revolucionari per millorar el que és la democràcia que tenim a Espanya, i, en concret, aquí, a Catalunya.

I dic això per una cosa ben clara. Aquest projecte no és per millorar el nostre sistema democràtic, no és per millorar les garanties de vot, d'accessibilitat al vot, en condicions d'igualtat, de seguretat, que tenen els catalans quan resideixen a l'estranger; aquesta no és la voluntat d'aquesta llei, per molt que es repeteixi i que la consellera ens ho hagi explicat així, sinó que, al final, això és una eina més, és una eina més d'un hiperventilat independentisme que tenim ara mateix, que, en la cerca d'una majoria social que no té a Catalunya, doncs, vol intentar trobar-la mitjançant un vot electrònic a l'estranger que, casualitats, dotze països del nostre entorn europeu han prohibit. I han prohibit aquest vot, mitjançant aquests sistemes de vot electrònic, entre altres coses perquè no es garanteix, u, que fos secret; dos, que fos segur, que és l'essència –l'essència– del vot en democràcia: seguretat i confidencialitat.

Dit això, al final sembla que vostès vulguin convertir un dels drets més essencials..., la consellera ens deia: «És un dret essencial», i ho és, però sembla que vostès volen convertir aquest dret essencial, vaja, quasi en un Cyber Monday electoral. I nosaltres no estem disposats a donar recolzament a això entre altres coses perquè creiem que justament fa el contrari d'allò que suposadament es pretén amb aquest projecte de llei, que és millorar i reforçar la nostra democràcia.

També és casualitat que aquest projecte..., és veritat que es va presentar a l'abril, però sembla que segueixi fil per randa les indicacions de la CUP en una moció que van presentar a aquest Ple pràcticament fa quatre setmanes. Sembla que vostès, com a grup que sustenta el Govern, com a Junts pel Sí, segueixin el dictat de la CUP en tot el referent al que són les comunitats catalanes a l'estranger i, per tant, també, a aquest vot electrònic a l'estranger.

La nostra esmena es presenta per això, entre d'altres coses. Primer, perquè no es garanteix l'exercici d'un dret tan essencial en democràcia com és el dret al vot, a participar democràticament dels processos electorals amb seguretat, amb transparència i, sobretot, amb confidencialitat, i després perquè, no ens enganyem, aquesta és una eina més que vostès volen fer servir per a futurs referèndums. De fet, s'ha dit aquí que això aniria molt bé per a les properes eleccions que tinguéssim a Catalunya. No sé de quines parla, si del referèndum, si d'unes eleccions anticipades perquè no tenen suport o no..., per aprovar uns pressupostos, però aquesta és la realitat més immediata que hi ha.

Nosaltres, des del Partit Popular, ja sabem que aquesta esmena és possible que no prosperi, perquè no tots els partits pensen el mateix, no?, que la seguretat i la confidencialitat del vot és imprescindible per tenir una democràcia sana. Però sí que m'agradaria dir una cosa: sabem perfectament que vostès aquesta esmena la faran servir i el possible fi d'aquest projecte de llei en un nou recurs del Tribunal Constitucional el faran servir un altre cop, doncs, per alimentar aquest victimisme constant que «hem de marxar perquè no ens deixen fer», no? I ja sabem que vostès això ho faran servir com una de les raons més per seguir amb el seu camí de ruptura, de ruptura entre els mateixos catalans i de ruptura dels catalans respecte de la resta d'espanyols.

Però existeixen més motius, que no suposicions, sinó també motius legals. No és cert que una interpretació flexible de la llei electoral, de la LOREG, ni tan sols de la Constitució, permeti fer aquesta modificació i aquest projecte de llei de vot electrònic. Article 68.1 de la Constitució: quan es parla del sufragi universal, del vot lliure, igualitari, directe i secret, entre d'altres coses, ens remet precisament a la LOREG, i la LOREG, quan parla precisament del procés d'elecció, parla de tot el procés. Al final, el sistema de vot és una part essencial del procés d'elecció. Per tant, és evident que hi ha una invasió competencial, que no hi han competències des d'aquí per fer el vot electrònic que es pretén avui en dia.

Potser és veritat que el vot «rogat» té dificultats per aplicar-se, això és evident. El lloc per modificar-lo és el Congrés dels Diputats. I la realitat és que modificar per millorar el vot «rogat», que és una garantia i que es fa servir a molts països del nostre entorn, és possible, però derogar-lo és un error. I és un error perquè, al final, si mirem una mica..., «el món ens mira», no; mirem el món, a veure què és el que fa el món: 295 paï-

sos al món, quants tenen vot electrònic? Set. Quants l'han prohibit? Només del nostre voltant europeu, dotze. Per què? Alemanya: va durar..., ni quatre anys. La mateixa Cort Suprema el va suspendre; el va declarar inconstitucional, de fet. I ho va fer perquè entre d'altres coses no permetia fiscalitzar que el vot era secret, confidencial, lliure i segur. A Holanda, exactament el mateix; bé, menys, va durar la meitat, dos anys, en contra dels quatre d'Alemanya. Igual, el Tribunal Electoral ho va prohibir perquè no es podia assegurar la privacitat del vot, un dret essencial, no?, per exercir el dret a vot. A Finlàndia, dos anys; exactament el mateix. A Irlanda, exactament igual; el que passa és que van trobar que fins i tot ja no és un problema..., ja no era només un problema de confidencialitat sinó també de fiabilitat del sistema. Al Regne Unit, van fer fins i tot trenta proves pilot, trenta, i ho van retirar el 2008.

Nosaltres considerem que aquest projecte de llei no és un projecte per millorar i reforçar la nostra democràcia, creiem que és el mateix de sempre i que vostès cauen un altre cop en l'error de sempre: primer, falta de lleialtat institucional; saben perfectament que aquest projecte és un projecte que acabarà al Tribunal Constitucional i que segurament serà declarat inconstitucional perquè envaeix competències, coneixen perfectament quin és el nostre marc legal.

I, a més, també és un projecte que manca de les garanties i, a més, va en contra dels temps actuals. Vostès han iniciat un procés de ruptura quan els temps actuals són precisament de tot el contrari: de col·laboració, d'unió, d'agafar forces i de sumar forces entre tots. I aquest projecte és, exactament, el mateix: arcaic. I és arcaic per tot el que he explicat. Els països que han intentat modificar o derogar el vot «rogat» per canviar-lo pel vot electrònic s'han trobat que aquest sistema és un sistema que no és segur, que no garanteix allò que hem dit abans, al començament d'aquesta exposició, que el sufragi seria universal, lliure, igual, directe i, sobretot, secret.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per a defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, miembros del Gobierno, podríamos ahorrarnos muchas palabras en esta intervención gracias a la presentación que ha hecho la *consellera* de esta ley, porque yo creo que, con impropiedad jurídica notable, ha dicho, ha mencionado –impropiedad jurídica, además, para sus propios intereses–, ha calificado de derecho fundamental el derecho de sufragio en una democracia, y es que es verdad; pero, si eso es verdad, entonces lo que no es verdad es que lo podamos tramitar por medio de esta ley autonómica en el Parlamento. ¿Por qué? Porque los derechos fundamentales, los derechos y deberes fundamentales de los españoles, que, como sabemos, se regulan en el título específico de los derechos y deberes fundamentales de los españoles en la Constitución, se regulan por leyes estatales orgánicas. Por eso, la Ley orgánica de régimen electoral general es la Ley orgánica del régimen electoral general. Por lo tanto, solamente con ese aserto, con esa manifestación de la *consellera*, pues, ya podríamos decirnos: «Pues, señora *consellera*, lo que pasa es que ustedes están aquí tratando de regular una cuestión para la que no tenemos competencias.»

Y quisiera decirle también: «Oiga, mire, los de Ciudadanos no es que seamos unos “chafaguitarras”, es que no tenim competències, consellera.» No tener competencias no quiere decir que no podamos y debamos regular, entre todos, los poderes públicos a los que usted ha aludido, regular las cosas y modificar aquello que está mal, pero lo hacemos, como en todo el mundo civilizado, allí donde corresponde. ¿Y dónde lo hacemos los catalanes, usted, su partido y el mío, y aquel otro, y ese, y ese?, ¿dónde? Lo hacemos allí donde reside la soberanía de todos los españoles. Y allí nos vamos todos, ustedes también –y ahora hablaremos de lo que han pintado ustedes en todo esto del voto rogado, porque es mucho, y ustedes parece que lo olvidan. Y allí podemos, los catalanes también, junto con muchos otros, regular las cosas, igual que no todos los españoles, ni todos los italianos, ni todos los alemanes hoy día son dueños absolutamente de toda su soberanía, puesto que han delegado parte de su soberanía en órganos más grandes, como es, por ejemplo, la Unión Europea. Y es que así nos organizamos las personas en el mundo civilizado. Lo mismo que un ayuntamiento no puede declarar la guerra a Francia, pues, desde el

Parlamento de Cataluña determinados derechos y deberes que afectan a la igualdad en los derechos fundamentales de todos los españoles, cogemos y, como somos muy civilizados, pues nos vamos y hablamos entre todos y los regulamos; no los dejamos sin regular, pero los regulamos allí donde toca regularlos.

Esto..., yo no lo voy a aburrir a usted con las explicaciones del artículo 149.1, primero, de la Constitución española, y la disposición adicional primera de la LOREG, que en su apartado segundo dice que el artículo 75 de la LOREG será de aplicación en las comunidades autónomas, y es el 75 precisamente el que regula el voto rogado, y ustedes quieren regular ahora al margen de lo que establece la LOREG.

Hacen ustedes una mención muy extraña jurídicamente, de que «esta ley será complementaria de la LOREG». ¿Pero qué es esto de ser complementaria? Ustedes, además, ¿cómo se arrojan en la ley la posibilidad de decir: «No, se reunirán las diversas juntas electorales»? Y ustedes hacen como si tuvieran que venir a hablar con ustedes aquellos que son instituciones que se regulan en una ley orgánica, y ustedes desde aquí, desde Cataluña, unilateralmente, pudieran decir quién tiene que intervenir en el desarrollo de esta ley.

Por tanto, la ley es bastante un despropósito jurídico y competencial. Y esa es la razón básica por la que Ciudadanos se ha visto obligado a poner esta enmienda a la totalidad, a pesar de que, en el fondo del asunto, estamos absolutamente conformes. Nosotros queremos que haya un voto electrónico, nosotros creemos que el voto rogado no está funcionando, a nosotros nos parece indignante que haya catalanes y otros españoles que no puedan ejercer su voto con absoluta normalidad, nos parece indignante. Pero ¿sabe qué le digo? Que es que, en el año 2010, el 30 de diciembre del 2010, el señor parlamentario, congresista de Convergència i Unió en el Congreso de los Diputados, el día 30 de diciembre de 2010 dijo: «Hemos mejorado el voto CERA» –el voto de los residentes en el extranjero–, «voto en urna y voto por correo interior dentro de los países. Si en algún...», justificaba la reforma que ustedes votaron para empeorar el voto de los españoles en el extranjero; ustedes la votaron... Porque además le recuerdo, mire, en el 2008 –lo tengo por aquí anotado– votaron 384.000 personas en el extranjero; en el 2015, 89.000. O sea, tuvieron un descenso de 384.000 a 89.000. Y eso que en el 2008 había 1,2 millones de personas residentes en el extranjero, y en el 2015, después del éxodo migratorio, había 1,9 millones; había muchísimas más personas y, sin embargo, en las elecciones de diciembre del 2015 hubo muchísimo menos voto. Y su diputado de Convergència i Unió decía: «Si en algún aspecto esta reforma electoral es importante es en la posición del Partido Socialista y el primer partido de la oposición, el Partido Popular» –que entonces estaba en la oposición–, «de revalidar un sistema electoral que forma parte del consenso y del pacto de la Transición.»

Y ustedes estaban participando..., equivocadamente, se equivocaron, lo hicieron mal, pero no es la malvada España la que está haciendo por que no votemos los catalanes ni el resto de los españoles. Porque el problema que tienen nuestros conciudadanos catalanes en el extranjero es el mismo que tienen muchísimos otros ciudadanos españoles en el extranjero.

Lo hemos de regular entre todos –entre todos. Aquello que ustedes estropearon allí, arreglémoslo allí, que eso es lo que estamos intentando hacer ya en Ciudadanos. Participen de ello; participen de ello y no acudan a una ley –y ya con esto voy a finalizar– que lo que hace es una tramitación, por ley... Que además a mí usted casi me ha despejado las dudas cuando ha hablado aquí, porque parece como que..., ¿he entendido que usted no lo hace por el cauce de una ley electoral catalana ni siquiera?, ¿he entendido que usted pretende que esto se regule por una ley que no estará inscrita en la ley electoral catalana? Porque, oiga, si ustedes creen que esto lo pueden regular desde allí..., que es discutible. Yo en esto discrepo de los compañeros socialistas, que no van a apoyar esta enmienda a la totalidad; yo estoy más cercano a las tesis también que ha expresado la diputada del Partido Popular. Nosotros creemos que es una cuestión puramente competencial, que no podremos hacerlo. Los socialistas, pues, piensan: «A ver cómo esto queda. Dejémoslo pasar y a ver cómo queda.»

Pero, con lo que ustedes están presentando aquí, yo veo aquí más bien la herramienta de confrontación, que trata incluso de eludir nuestras obligaciones estatutarias de tener una ley electoral con unas mayorías específicas de tres quintos y que ustedes esto también se lo quieren saltar. Ustedes se quieren saltar la Constitución, ustedes no hacen

ni caso del Estatuto cuando les interesa, y lo único que tendrían que hacer es, si creen que esto es viable, llevarlo a la ponencia que se va a poner en marcha de una nueva ley electoral. Pero tratar de tramitar por medio de una ley que busca algo que es imposible, que no va a llegar a ningún lado, y todo con esas prisas, que no se entienden muy bien, estas prisas que les entran a ustedes de repente por regular estas cosas, lo que están indicando, a nuestro juicio, es que ustedes solo, como siempre, tienen el objetivo puesto en el tema de la separación, de la confrontación y de la división, y que si ustedes quisiesen construir y hacer cosas buenas y permitir que la gente de verdad vote, y vote en libertad, y lo vote con garantías, con un voto electrónico, que podemos hablar entre todos y que al final es el futuro..., si ahora no se puede y ahora no es seguro, hay que verlo. Pero que lo podrá ser en el futuro, de eso estamos absolutamente seguros.

Por tanto, ojalá pudiéramos tirar algo así adelante, ojalá lo pudiéramos hacer, pero nos tememos que esto es una mera herramienta de distracción, de confrontación, de búsqueda de confrontación con el Estado y de división entre los grupos parlamentarios, y lamentamos mucho que esta no sea la forma de arreglar aquello que a todos nos interesa arreglar.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor David Pérez, del Grup Parlamentari Socialista.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, convidats, persones que ens estan seguint per internet, amb procediments electrònics, nosaltres votarem clarament a favor d'aquesta llei, és a dir, votarem en contra de les esmenes de retorn presentades. I ho farem amb tres condicions: la primera, que hi hagi una clara verificabilitat, extrem a extrem, en tot el procés; la segona, que hi hagi consens polític, i la tercera, que hi hagi un estricte i escrupolós compliment de tots els procediments legals.

Aquesta implementació de procediment de vot electrònic és transcendental, és molt important. Per quin motiu? Doncs, que, mireu, en funció de com funcioni, en funció de com vagi, veurem si aquest sistema de procediment de vot electrònic funcionarà en el futur, es farà universal per a totes les eleccions, i si es fa malament fracassarà.

Hi ha, tenim experiències, s'ha dit, s'ha comentat, de països: Estònia, Suïssa el 2004, França, Canadà, Alemanya, Mèxic... Li recordo a la diputada del PP que Noruega ho va discontinuar per raons polítiques, però tots els informes d'avaluació, dels pilots que es van fer, van ser absolutament positius; però va haver-hi, diguem-ne, un desencontre des del punt de vista polític. Però s'ha fet en diferents països. I, en aquests països on hi ha consens polític, s'ha fet i no hi han problemes tècnics, això funciona i es torna a fer. Però en aquells països on això es fa i no es fa amb consens polític o hi ha un mal funcionament tècnic o el govern ho fa amb interessos espuris, doncs, no es torna a fer. Doncs, aquesta és la clau de tot. Nosaltres volem que es torni a fer i, per tant, nosaltres volem que es faci amb consens polític, que es faci amb tota la seguretat tècnica i que també es faci amb un escrupolós compliment de la llei.

Sap el senyor Carrizosa i sap la companya Esperanza, del Partit Popular, que la Junta..., la Junta Electoral Central, ayer –ayer, la Junta Electoral Central–, en su informe sobre la regulación del voto de los electores españoles que residen o se hallan en el extranjero..., hace un informe muy amplio, muy detallado, muy claro, en el que explica experiencias de otros países, en el que explica diferentes procedimientos, en el que explica las dificultades, pero que en sus conclusiones dice: «Conclusión primera, valdría la pena hacerlo; conclusión segunda, el fin es constitucionalmente legítimo; conclusión tercera, obviamente habría que hacer revisar algún texto legal; cuarta, la medida sería en principio idónea y, dada la ineficacia del sistema actualmente en vigor, también sería necesaria para atender el fin constitucional de promoción de participación política.» Habla de las dificultades técnicas y conviene y también explica este informe «la necesidad del amplio debate público destinado a asegurar un grado muy elevado de consenso político», firmado por el presidente Carlos Granados Pérez.

És a dir, en definitiva, es pot fer, és legal, és constitucional. Des del punt de vista tècnic –des del punt de vista tècnic–, hi han, diguem-ne, diferents iniciatives que no hi ha cap problema i que es garanteixen tots els procediments.

Per tant, a nosaltres, de veritat –i ho deia el senyor Carrizosa i hi estem absolutament d'acord–, ens agradaria una ponència conjunta per debatre aquest tema, i aquesta llei hauria de ser una esmena, diguem-ne, a la llei que tenim viva en aquest moment, presentada per Catalunya Sí que es Pot, sobre la llei electoral. Nosaltres, per tant, proposarem, en definitiva, esmenes per blindar la seguretat i per blindar també tots els procediments legals. I, si això es dóna, endavant, i si no es dóna, doncs, no ho farem.

Acabo. En definitiva, el Grup Socialista votarà a favor de totes aquelles iniciatives, inclosa aquesta, de procediment de vot electrònic que facilitin l'accés del vot a la ciutadania, perquè volem més i millor democràcia, perquè volem una democràcia més saludable. Però aquest procediment de vot electrònic s'ha d'exercir amb totes les garanties tècniques, de seguretat, d'auditabilitat, de verificabilitat de tot el procediment, d'extrem a extrem. A més, a Catalunya, tenim l'expertesa en tots aquests procediments; crec que ja està dit, però ho torno a dir. Recordo que la principal empresa de caràcter internacional –internacional– que està fent tots aquests procediments va néixer o té el seu origen a la Universitat Autònoma de Barcelona.

Però necessitem alguna condició més: necessitem consens polític, i el reclamem, consellera, aquest consens polític, s'ha de parlar amb els partits; no hem parlat encara, s'ha de parlar amb els partits polítics. Necessitem transparència i un escrupolós compliment dels procediments legals. Si ho fem així, doncs, aviat aquest procediment de vot electrònic serà universal per a tothom i per a totes les eleccions. Però si no ho fem així, amb seguretat jurídica, amb consens polític, i sense seguretat jurídica, no comptin amb nosaltres.

Moltes gràcies, senyora consellera, senyora presidenta, companys i companyes diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació té la paraula el senyor Joan Josep Nuet, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, uns 140.000 catalans i catalanes que viuen a l'estranger no poden votar. Aquests haurien de ser la principal raó de tots els que estem aquí i el principal enfocament a l'hora d'abordar aquest projecte de llei. Dels 260.000, aproximadament, que viuen a l'estranger, 156.000 tenen dret a vot, i, com molt bé s'explicava a l'inici, només uns pocs voten. L'origen d'això sabem que és la reforma de la Llei orgànica electoral general que es va fer l'any 2007 i la inclusió en aquesta reforma de l'anomenat vot «rogat», que s'ha convertit en un veritable camí d'espines per a tots aquells homes i dones, catalans i no catalans, ciutadans de l'Estat espanyol que volen votar; un veritable camí d'espines que ha reduït la participació electoral dels residents a l'estranger, que ja era baixa –del 30 per cent–, fins a xifres vergonyoses. Estem parlant entre el 3 i el 10 per cent; una reducció del 70, del 80 o del 90 per cent de la participació electoral dels ciutadans i de les ciutadanes que viuen a l'estranger. I davant d'això s'ha de fer alguna cosa.

Potser tindrem sort i el Govern del Partit Popular, amb el suport del grup parlamentari a Madrid de Ciutadans, al Congrés i al Senat, immediatament prendran la iniciativa de la reforma de la LOREG derogant el seu l'article 75 i regulant de forma immediata el vot electrònic de tots els ciutadans i les ciutadanes de l'Estat espanyol. I potser això passa d'una forma ràpida, accelerada, i ens estalviem, potser, determinades tramitacions que ha iniciat aquest Parlament de Catalunya. Però potser això no passa, i jo pregunto: què hem de fer, davant d'això? Hem d'estar quiets? Hem d'estar aturats? Què els hem de dir a aquests catalans i a aquestes catalanes que no poden votar per aquesta mala llei que en el seu dia va votar el Partit Popular? Doncs, ens hem de moure –ens hem de moure– i, per tant, aquest Parlament hem de dir que sí que està fent coses, que està fent els seus deures. En primer lloc, hi ha una proposició de llei del meu grup parlamentari, Catalunya Sí que es Pot, una proposició de llei electoral que també regula el vot electrònic. Això sí, per a tots els catalans i catalanes, visquin on visquin, visquin a

Vic o visquin a Sidney. Perquè, avui, votar electrònicament des de Vic i des de Sidney és molt semblant; quasi que s'ha de fer el mateix. I per tant, aquesta és una iniciativa que també demano a tots els grups parlamentaris que tinguin en compte.

Evidentment, hi han més coses que el vot electrònic, ja ho sé; però el vot electrònic, també, i també el Projecte de Llei de les comunitats catalanes a l'estranger, que també parla del vot electrònic, i, evidentment, aquest projecte de Llei que avui ens ocupa, que és una bona iniciativa parlamentària; que l'hem de treballar, que l'hem de consensuar, que l'hem d'esmenar, segur, en alguns aspectes que el poden millorar. Però és un bon camí, és un camí que hem de desenvolupar i, per tant, missatge a la gent que potser ens està escoltant des de Berlín o des de Sidney: sí, estem preocupats, i anem a fer els deures. Si els fa el Govern de l'Estat espanyol, millor; ens n'alegrarem; i si no els fa, no ens aturarem. Evidentment, hem de regular, hem de potenciar els drets polítics dels catalans i catalanes, i el dret a vot és fonamental.

I em sap greu les esmenes a la totalitat, perquè crec que tenen una lògica de perjudici. Ho vaig dir l'altre dia, en l'altre projecte de Llei, el de les comunitats catalanes a l'estranger. Estan descrivint el que volen que digui la llei, no el que diu. La llei –els recomano que repassin l'article 4, l'article 6 o la disposició addicional tercera, segon a– està inserida dins la legalitat estatutària i constitucional. Ho diu el nostre Estatut, que de forma molt clara assenyala que l'Estatut d'autonomia de Catalunya reconeix de forma expressa la capacitat de Catalunya de dotar-se d'una llei que estableixi el seu règim electoral i, en conseqüència, reconeix també la capacitat de Catalunya de dotar-se d'una llei que reguli aspectes concrets o parcials de règim electoral, com és el cas del procediment de vot electrònic per als catalans que viuen a l'estranger. Però estem parlant que el cens electoral és el de tots els espanyols; estem parlant que tot el procediment electoral es fa sota la normativa aprovada en les lleis marc de l'Estat espanyol i estem dient, a la disposició addicional, que les autoritats catalanes, que el Govern de Catalunya vol establir els convenis de relació per a la gestió específica davant de les eleccions que el Parlament de Catalunya té competències: eleccions al Parlament de Catalunya i processos participatius catalans.

Per tant, no, no és un instrument del procés; no ho és. Aquesta és una cantarella de bàndols que interessa a alguns i, en tot cas, preguntin als 140.000 catalans i catalanes, que del procés en deuen tenir moltes opinions, però del fet que no poden votar en tenen una. Pensem en ells.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, té la paraula el senyor Joan Garriga, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Joan Garriga Quadres

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, evidentment, coincideixo amb molts dels que m'han precedit que el projecte de vot electrònic a l'exterior que avui se'ns presenta a votació per a la seva tramitació parlamentària, per a la seva discussió, doncs, és un tema important. I ho és, important, crec, per tres raons. Una, pel gran nombre de persones a què afecta, per l'alta significació política que té i també pels moments d'excepcionalitat política que viu el país, encara que molts ho vulguin negar o es tapin els ulls.

Quan parlem de les comunitats catalanes a l'exterior estem parlant de 414.000 persones d'arreu dels Països Catalans; dues-centes..., prop de 200.000 o més de 200.000 d'aquestes del Principat i amb un augment del 9 per cent des del 2008 fins avui. És a dir, que d'alguna manera ens estem situant en l'índex més alt de la història pel que fa a persones residents a l'estranger. De fet, si situéssim totes aquestes persones en l'àmbit territorial, doncs, estaríem parlant de la segona o tercera ciutat més important de Catalunya. Un àmbit territorial molt més gran, a nivell de població, molt més gran que les Terres de l'Ebre o semblant a ciutats tan importants com poden ser Sabadell i Terrassa.

I és en el marc d'aquesta importància i d'aquests drets de totes aquestes persones que creiem, hem de situar –o almenys ho situem nosaltres– el projecte de Llei de vot electrònic a l'exterior. Perquè pensem: de veritat un país amb voluntats democràtiques pot permetre's el luxe o la injustícia d'obstaculitzar premeditadament la participació po-

lítica, els drets polítics d'un sector tan important de la seva gent? Pot un país com Catalunya avançar sense garantir la participació, per exemple, de ciutats tan importants..., de la segona ciutat més important de Catalunya, com podia ser Sabadell o Terrassa? Perquè no ens enganyem ni confonguem a ningú: el que avui s'ha fet és això, obstaculitzar premeditadament la participació política de molta gent, de milers de catalans i de catalanes residents a l'estranger. I això s'ha fet a través de la incompatibilitat, de la incompetència de l'Estat espanyol multiplicant els tràmits, reduint els temps electorals, inexistents publicitats institucionals, etcètera. Però, sobretot –ja s'ha dit aquí–, a través del famós, tristament famós *voto rogado* introduït a la reforma de la LOREG del 2010. Que si el nom ja té mèrit, eh?, les seves conseqüències han estat nefastes: situar l'abstenció per sobre del 90 per cent o situar la participació electoral, que oscil·lava entre el 28 i el 34 per cent, en un lamentable i trist 3, entre 3 i 7 per cent.

Aquestes són les dades que per si mateixes, com diríem popularment o dirien al meu poble, són de jutjat de guàrdia i que hauria d'haver motivat iniciatives governamentals, eh?, urgents i resolutives per esmenar la plana. No s'ha fet re; no s'ha fet absolutament re malgrat els cants de sirena que avui sentim aquí –no s'ha fet absolutament re. I a més a més, ho constatem perquè a la reunió que fa pocs dies va haver-hi a Madrid entre la Federació Internacional d'Entitats Catalanes amb diputats i senadors catalans per tal de consensuar una iniciativa, els precis van ser aquests. Van ser: reformar l'article 42 de la LOREG, és a dir, ampliar el calendari a cinquanta-quatre dies, allò «para que no coincida en Navidad», que s'ha fet a nivell urgent; proposar una reforma de l'article 75 de la LOREG en el sistema de derogar el vot *rogado* i, a més a més, introduir a la LOREG referència explícita del vot electrònic per tal d'afavorir precisament lleis com la que tractament avui en el Parlament.

I no és un afer qualsevol només pel nombre de persones, sinó perquè té una significació política gran, perquè posa en evidència els dèficits democràtics de l'Estat espanyol. Però també, i no ens enganyem, posa també en evidència la incapacitat del mateix Parlament de Catalunya d'aprovar una llei electoral pròpia. I és entre aquestes dues realitats, la incompetència de l'Estat espanyol i la incapacitat d'aquest mateix Parlament, que ens hem de moure, que hem de donar resposta a allò que ens demanen les comunitats catalanes a l'estranger, que hem de saber gestionar el «mentrestant», que deia el conseller Romeva. Compartim amb altres grups de la cambra la voluntat de la ponència electoral i de vincular totes aquestes qüestions en un debat més general. Si aquest compartir es concreta i es fa realitat durant aquesta legislatura i podem introduir-ho, benvingut sigui. Ara bé, no compartim restar parats, restar quiets, eh?, esperant que arribi una suposada oportunitat i que arribi un suposat consens que alguns segur que ni volen ni pretenen.

Com deia la nostra portaveu en la discussió de la moció, que s'ha fet referència abans, tots som coneixedors dels esforços invertits en la llei electoral i el seu resultat final i, per tant, almenys per la CUP, cal curar-se en salut. Les comunitats catalanes a l'exterior no poden continuar sent víctimes ni de la incompetència premeditada de l'Estat espanyol ni de les febleses d'aquest Parlament. Les comunitats catalanes a l'exterior ens demanen resposta a les seves necessitats; exigeixen, amb tota la raó del món, ser tractats com a subjectes de dret, i fer-ho implica que exerceixin el seu vot, el seu dret a votar, el seu dret a participar políticament.

I a més a més, hi han raons també d'excepcionalitat política que viu el nostre país. Com observaven amb temor alguns dels diputats que m'han precedit, i amb tota la raó del món, *aquí no se trata solo de comunidades catalanas* a l'exterior; és cert –és cert–, es tracta de drets, i de com garantim la participació de totes les persones residents a l'estranger, independentment de quina sigui la seva opció política, o la seva ideologia, o el seu posicionament davant d'un referèndum o d'un procés constituent. És un gran repte democràtic el que tenim. I aquest repte és el que, consellera, aquest repte democràtic al qual pensem que el Govern està obligat és el que no veiem en la llei, o no el veiem del tot.

Tot i que creiem que és garantista, que és impecable el seu redactat, hi ha una cosa que, per nosaltres, alguns aquí la defensen, però que per nosaltres precisament la fa fluïxa, i és que és una llei feta a l'ombra, a la submissió total, eh?, és un apèndix de la LOREG –de la LOREG–; precisament allò, el marc en el qual es dona i es manté l'article 75 i, en definitiva, *el voto rogado*, allò que fa impossible votar a les comunitats catala-

nes. De veritat creu que el senyor Fernández Díaz o qualsevol altre Fernández Díaz o el mateix ministre actual, el Zoido, permetran la utilització del cens o ens donaran la clau telemàtica necessària per sol·licitar *el voto rogado*? No sabem en què es basa la fe absoluta del Departament de Governació que l'Estat col·laborarà en el vot electrònic a Catalunya. Si ho creuen i se'n surten, endavant les atxes. Nosaltres no ho creiem.

Sincerament, des de la CUP, tot i celebrar la iniciativa i veure en el vot electrònic una bona solució al problema de participació dels residents a l'exterior, pensem que hi han seriosos dubtes, dubtes que estan en la línia de la necessària unilateralitat en què hauran d'adoptar-se en el futur algunes decisions polítiques. De manera sobirana, a través de la moció presentada per aquest grup parlamentari l'octubre passat, aquest Parlament va manifestar la voluntat que durant la tramitació del projecte de llei s'establissin mecanismes pertinents a fer-ne possible l'aplicació plena. La moció aprovada comprometia els grups parlamentaris d'aquest Parlament a ser actius en la derogació, en la petició...

La presidenta

Diputat.

Joan Garriga Quadres

...de derogació –acabo, presidenta– immediata de l'article 75. I ens deixava clar que el Parlament entenia que els catalans residents a l'exterior han de poder participar d'una manera plena en les eleccions constituents i en totes les altres iniciatives referendàries que aquest Govern o aquest Parlament puguin convocar. Hi insistim...

La presidenta

Em sap greu, diputat...

Joan Garriga Quadres

Acabem. Acabo –acabo–, presidenta.

La presidenta

...però és que ha exhaurit molt el temps.

Joan Garriga Quadres

Aquesta serà la nostra línia de treball: els acords del Parlament, i així encarem el tràmit d'aquesta llei.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Lluís Corominas, en representació del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Lluís M. Corominas i Díaz

Gràcies, presidenta. Bon dia. Saludar la consellera, evidentment, el secretari general i les persones que han participat en l'elaboració d'aquest projecte de llei.

De fet, el primer que demanàriem, consellera, és canviar el nom, perquè aquest nom llarg de «procediment per votar, per via electrònica, dels residents a l'estranger» podria ser «procediment per votar, per fi, la gent que viu fora de Catalunya». I, per tant, ja s'ha dit, aquest projecte de llei el que fa és cobrir una mancança evident que hi ha en aquest moment.

Abans d'entrar en l'exposició del que els volia dir, jo també faig referència a aquest informe de la Junta Electoral Central de fa pocs dies, que està penjat al web de la Junta Electoral Central; són trenta-cinc fulls que no tenen «desperdici». I, senyora Esperanza García, lamento dir-li que els hiperventilats i els victimistes també deuen ser els de la Junta Electoral Central, perquè comparteixen tots els criteris que hi ha a aquesta llei, respecte a la seva legalitat i respecte a si es pot fer o no es pot fer, etcètera. I, per tant, li recomano que se'l llegeixi, perquè és un informe rigorós, i quan es ve aquí s'han de donar dades riguroses. Després li'n desmentiré alguna de les que ha dit vostè, que em sembla que ha arriscat moltíssim; en tot cas, a favor nostre.

Bé, la llei del 2011 no va ser una bona llei però aquest informe, precisament, diu: «Desde la reforma del 2011, ha adquirido un papel fundamental para el buen funcio-

namiento del voto de los residentes en el extranjero la actuación de la Administración exterior española.» I durant trenta-cinc pàgines posa vuit motius pels quals no ha anat bé la llei del 2011. I cinc d'aquests motius són pel mal funcionament del Ministeri d'Assumptes Exteriors, dels consolats, de les ambaixades i de Correus. I, per tant, situem les coses on són.

També és paradoxal que la Junta Electoral Central ara ens doni la raó. Com ha dit la consellera, ens hem fet un tip de fer recursos, i hem demanat ampliacions de termini, i, curiosament, quan ho demanàvem per a les eleccions del Parlament de Catalunya, no es prorrogaven els terminis, i, en canvi, per a les eleccions estatals, es van prorrogar els terminis. Un criteri, evidentment, objectiu –segur.

Bé, en paraules de la mateixa Junta Electoral Central..., acaben aquest informe titllant la llei i l'aplicació de la llei, sobretot, d'inconstitucional, que ja és molt gros –a la pàgina 25, concretament.

Bé, calia reaccionar, i el Govern ho ha fet a través de la conselleria, i els ho agraiem; compartim des de Junts pel Sí el sentit d'aquesta llei, i, evidentment, calia garantir el dret de vot.

Hi ha tres mancances bàsiques en aquest moment: el tema de la mobilitat, que se soluciona, evidentment, amb una connexió a internet, com es deia ara; el tema de l'excessiu temps en tot el procés, que, evidentment, se simplifica moltíssim, i el de la seguretat, que aquí m'hi entretindré una mica més.

Evidentment, les noves tecnologies han evolucionat molt en aquests darrers deu anys i hi ha un munt de països que han fet moltes experiències reeixides, moltes. Però com que no cal que ens barallem per quins països, li recomano que, en l'informe, llegeixi de la pàgina 17 a la 21, precisament, d'aquest informe, totes les experiències internacionals, i li recomano que vegi aquest mapamundi en què aquests petits que no es veuen són en els que està prohibit; els blaus són en els que estan implantant-ho o en procés d'implantació, i els verds, en els que ja està implantat. Per tant, qui és minoritari? Rigorositat, senyora Esperanza García, si us plau.

En tot cas, li agraeixo que..., diu que al món hi han 250 països, com que n'hi han, segons com ho comptem, 193 o 201, ens deu haver posat ja dintre dels països independents. Per tant, benvinguda a la causa; hi cap tothom, com sempre hem dit, i, per tant, serà benvinguda també en aquest aspecte. (*Aplaudiments.*)

Bé, a més, els vull recordar que tant Ciutadans com Partit Popular han participat a ponències d'aquesta cambra sobre la llei electoral. I en els dos casos estaven a favor del vot electrònic. Els recordo l'article 8..., la proposta 8 de la del 2010 i les propostes 27 i 28 de la del 2015. En tot cas, si han canviat de criteri, que als 195.000 ciutadans que no poden votar, en tot cas, ja els donarem els seus telèfons, perquè els truquin i els expliquin les causes per què ara no volen que es voti de manera electrònica.

Des d'un punt de vista d'empara competencial, encara és més greu, el que han dit vostès. Junta Electoral Central de España, eh? –no és de Catalunya, perquè no en tenim, de moment–: «La previsión legal configuraría entonces una modalidad hasta ahora inédita de ejercicio del derecho de sufragio reconocido en el artículo 23 de la Constitución. En el caso español, podrían introducir esta modalidad de voto tanto el legislador estatal como el autonómico.» Oh, no han dit que no podem fer-ho? Doncs, ho fem; ho fem amb aquesta llei. En tot cas, les comunitats autònomes poden legislar sobre això; nosaltres també. I entenem, evidentment, que volem una llei pròpia i que evidentment mirarem de fer el possible per tenir-la, però mentrestant es pot també legislar parcialment. Res ho prohibeix; res prohibeix legislar parcialment.

També els agrairé que es llegeixin les recomanacions de tots els organismes internacionals, que diuen dues coses: una, implantació del vot electrònic, i, dos, fer-ho progressivament, que si es pot fer, primer, doncs, com aquesta experiència, en el vot dels estrangers, millor. I l'OSCE mateix ho recomana d'aquesta manera.

Nosaltres, evidentment, donarem suport a aquesta tramitació, perquè ens situa, ens fa passar del segle XIX al segle XXI, per fi, en matèria de votació dels estrangers que viuen a fora del nostre país..., perdó, dels catalans que viuen fora de Catalunya. I, en tot cas, un recordatori: aquesta llei és urgent i és necessària, però també abarateix costos, que és un altre dels aspectes principals d'aquesta llei; abarateix molts costos, ja ho vam analitzar quan vam fer les dues ponències.

També garanteix el secret i la seguretat del vot. D'una manera òbvia, a tots els països que ho estan fent en aquest moment, què passa?, que no garanteixen la seguretat? Tots els partits polítics que fem processos de participació i fem servir el vot electrònic en els nostres processos interns, no confiem que sigui secret?, els manipulem? Ha dit una cosa bastant grossa, senyora Esperanza García.

Bé, també és una llei pròpia, i per alguns això, evidentment, és un element substancial. I també allò que es posen tantes vegades a la boca, que han de tenir el vot igual els ciutadans, etcètera; fins ara no hi havia les mateixes condicions de tots els ciutadans per accedir amb igualtat al vot. I vostès saben que el vot ha de ser universal, lliure, igual, directe i secret, i aquest «igual» fins ara no era així. Ara ho serà, amb aquesta llei.

Evidentment promovem la participació, amb aquesta llei, i també protegim el dret a votar.

Acabo. Vostès ja van..., tant Ciutadans com PP, amb aquestes esmenes a la totalitat, evidentment vostès no estan parlant del contingut d'aquesta llei, estan parlant d'altres coses. En tot cas, jo els recordo que també en aquest moment no podem tirar endavant altres aspectes de la llei electoral catalana perquè no ens hem posat d'acord, però sobretot perquè vostès no volen pactar el sistema electoral. I recordo també que, en les tramitacions que hi ha hagut fins ara, sempre hem donat sortida a la resta de propostes i vostès no les han volgut votar.

En tot cas, el que els demanem: deixin d'oposar-se que els catalans puguin votar. Ara vostès s'oposen, Ciutadans i Partit Popular...; els catalans que viuen a l'estranger, que no puguin votar. I vostès també s'oposen que tots els catalans no puguem votar el nostre futur lliurement amb un referèndum. En tot cas, si se segueixen oposant a la democràcia, el que els passarà és que la democràcia els esclafarà.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Estem cridant a votació.

Senyora García, per què em demana la paraula?

Esperanza García González

Per al·lusions directes i per contradiccions. Ho faré servir en un mateix torn; un, del...

La presidenta

D'acord.

Esperanza García González

...del senyor Corominas, i un altre, del senyor Nuet.

La presidenta

D'acord, senyora García. Un minut.

Esperanza García González

Un minut. Bé. Primer, si es demana rigor, s'ha de ser rigorós. Punt primer: la Junta Electoral Central, que jo sàpiga, a Espanya, no és la garantia ni qui garanteix la constitucionalitat de les lleis. Això, el primer.

Segon: quan es parla de països que han retirat aquest vot electrònic per manca de seguretat, de privacitat del vot i de seguretat i fiabilitat del sistema, no ho fa aquesta diputada, ho fan directament –directament– els tribunals constitucionals i fins i tot les corts supremes, com he dit bé en el cas d'Alemanya.

Punt tercer. El vot «rogat», és veritat que té dificultats. Això no vol dir que ni des del Partit Popular ni des del Govern d'Espanya no es vulgui que tots els ciutadans espanyols, inclosos els catalans, tinguin dret i facilitat i garantit el dret a l'accés al vot, tot al contrari; es va reformar en última ocasió la LOREG, i va ser el 20 d'octubre..., d'una llei que va establir el 2011 el vot «rogat» gràcies al senyor Zapatero, que en aquell moment governava a Espanya, i amb el vot a favor precisament, senyor Corominas, de Convergència i Unió.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Per allusions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Carlos Carrizosa Torres

Gràcies. Bueno, el señor Corominas ha dicho que nosotros no queremos que voten los catalanes en el extranjero. He dicho varias veces justamente lo contrario en el *faristol* de este hemiciclo; por lo tanto, me parece que negar aquello que todos los diputados han podido oír... nos parece increíble. Y nos parece que es increíble, además, que se haya dicho en esos términos, que nos haya reprochado que queremos pasar por encima de la democracia, y que la democracia, ha dicho textualmente, *ens esclafarà*. Quería decir al señor Corominas que eso no es un lenguaje adecuado en un hemiciclo de políticos demócratas.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Procedirem..., a continuació, procedirem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat, presentades pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya i pel Grup Parlamentari de Ciutadans. En tot cas... *(Pausa.)*

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 34 vots a favor, 98 en contra i cap abstenció. Per tant, el Projecte de Llei del procediment de votació electrònica per als catalans i catalanes residents a l'estranger continua la seva tramitació.

(Aplaudiments.)

I es suspèn la sessió fins a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Salut, de Territori i Sostenibilitat i de Treball, Afers Socials i Famílies.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

(Veus de fons.)

Projecte de Llei d'universalització de l'assistència sanitària (debat de totalitat)

200-00018/11

Debat de totalitat sobre el Projecte de Llei d'universalització de l'assistència sanitària. És el cinquè punt de l'ordre del dia. D'acord amb l'article 114.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Govern de la Generalitat, el senyor Antoni Comín, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, senyora presidenta. Benvinguts, els diputats presents; gràcies per estar aquí, alts càrrecs del Departament de Salut. És un dia important per al Govern, és un dia important per al Departament de Salut, perquè efectivament aquest Govern ha vingut a fer

coses com les que presentem avui. Hem vingut a donar drets a les persones; hem vingut a donar, sobretot, drets socials a les persones, als ciutadans que viuen a Catalunya.

I el dret que blindem avui per llei és un dret fonamental, és un dret absolutament bàsic per garantir la llibertat dels nostres ciutadans. Hem de ser conscients que hi ha una connexió estructural entre llibertat i drets socials. No podem parlar de persones lliures al marge dels drets socials, perquè són precisament aquells drets que ens garanteixen aquells béns –la salut, l'educació, el treball digne– sense els quals no podem exercir la llibertat. No hi ha llibertat sense educació, sense salut, sense treball digne.

Per tant, hem vingut a garantir la llibertat de tothom –la llibertat de tothom–, i la llibertat de tothom vol dir garantir els drets, particularment els drets socials, de tothom; «tothom» vol dir tots els ciutadans, i «ciutadans» vol dir la gent que viu a Catalunya, els residents de Catalunya. Per tant, estem especialment contents de complir allò pel qual se'ns ha cridat, un projecte de fer una societat de persones lliures i iguals.

Fem un breu repàs legislatiu que ens permeti entendre com hem arribat fins aquí. L'any 86 es va aprovar la Llei general de sanitat al conjunt de l'Estat espanyol, que va consagrar el concepte del sistema nacional de salut, que està basat en el principi d'accés universal. També la Llei d'ordenació del sistema de salut de Catalunya, de l'any 1990, en el seu article 2.c, estableix la universalització de l'assistència per a tots els ciutadans. Així mateix, l'Estatut d'autonomia de l'any 2006, al seu article 23, diu literalment: «Totes les persones tenen dret a accedir en condicions d'igualtat..., totes les persones» –persones– «tenen dret a accedir en condicions d'igualtat i de gratuïtat als serveis sanitaris de responsabilitat pública.»

Per tant, és molt important que entenguem que la llei que avui es presenta és una llei que el que fa és desplegar un mandat que està escrit, votat, aprovat per aquest Parlament i ratificat en referèndum de l'Estatut de Catalunya. L'any 2010 el Parlament de Catalunya va fer una llei, la Llei 21, d'accés a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec del Servei Català de la Salut, que d'alguna manera ja formalitzava la universalització de la cobertura pública de salut per a aquells col·lectius professionals que encara no hi havien estat incorporats; és a dir, arquitectes, enginyers, periodistes, preveres, etcètera.

I el pas enrere, un cop nosaltres, amb el nostre sistema normatiu –Estatut, llei de l'any 2010– blindem, com ho tornarem a fer avui, l'accés universal a la salut per part de tots els ciutadans, la cobertura pública universal, el pas enrere qui el dóna? El pas enrere el dóna un govern regressiu pel que fa als drets socials, que és el Govern de l'any 2012, el Govern espanyol, em refereixo, de l'any 2012, el Govern del PP, que l'any 2012 fa el Reial decret 16 d'aquell any, *de medidas urgentes para garantizar la sostenibilidad del sistema de salud y mejorar la calidad y seguridad de sus prestaciones*, que fa tot al revés del que indica el seu títol.

Què fa? Trenca amb el concepte del sistema nacional de salut. Per tant, el reial decret del PP de l'any 2012 és una ruptura d'un model que havia sigut el model estable, de consens, des de l'any 1986; trenca amb la llei Lluç; trenca amb el dret a l'assistència gratuïta, i el vincula... –universal–, i vincula aquest dret a l'assistència gratuïta a la condició d'estar assegurat per l'INSS, per l'Institut Nacional de la Seguretat Social; per a persones que no tenen nacionalitat espanyola, vinculat a ser ciutadà europeu o a tenir permís per residir a l'Estat, i garanteix atenció urgent a tothom, això sí, però tampoc en condicions d'igualtat –tampoc en condicions d'igualtat.

Per tant, aquest *real decreto* restringeix la universalitat precisament per a aquells sectors socials més vulnerables; restringeix l'accés a la salut precisament per a aquells ciutadans, *conciutadans* nostres, per a aquells conciutadans nostres, que més la necessiten. A aquells que més necessiten l'accés gratuït i universal al sistema de salut és a qui se'ls dificulta: persones immigrades en situació irregular, etcètera. Estem parlant d'un col·lectiu de ciutadans que en molts casos té necessitats de salut importants –importants necessitats de salut–, si som conscients que hi ha una correlació entre els determinants socials i l'estat de salut de les persones. Per tant, perjudiquem els que més necessiten el suport de les institucions públiques.

El gener de l'any 2013, hi ha un recurs d'inconstitucionalitat del Govern de la Generalitat de Catalunya en contra d'aquest reial decret que en aquests moments està pendent de resolució.

Què es va fer, des de Catalunya, immediatament, per intentar palliar els efectes socialment regressius d'aquest *real decreto*? S'han fet tres instruccions, al llarg d'aquests anys; s'han aprovat tres instruccions: la primera, l'any 2012; la segona, l'any 2013, i la tercera, que és la que està avui vigent, l'any 2015. Instruccions. Qui és competent per dictar aquestes instruccions? El Servei Català de la Salut. Per tant, amb una norma d'un rang normatiu inferior s'ha intentat minimitzar l'impacte d'aquest *real decreto*. Instruccions del Servei Català de la Salut que el que han anat fent progressivament és ampliar la cobertura al col·lectiu d'estrangers no coberts pel *real decreto*; que han intentat garantir la gratuïtat en l'atenció urgent per a les persones sense recursos, i que han permès donar cobertura sanitària pública, al marge del *real decreto*, a unes 135.000 persones des de l'any 2012. És a dir, gràcies a aquest *real decreto*..., a aquestes tres instruccions, hem pogut protegir 135.000 persones, la qual cosa ha suposat un cost de 170 milions d'euros anuals, que és inversió social. Perquè la despesa en salut no és despesa, la despesa en salut és inversió social; garantint drets evitem molts altres problemes i construïm una societat més cohesionada.

El Govern ha fet més coses. El Govern ha fet un conveni..., el 2 de març de l'any 2015 va fer un conveni amb la Creu Roja, i encara el 30 de setembre de l'any 2016 –és a dir, no fa tantes setmanes– el Servei Català de la Salut va emetre una resolució sobre atenció a urgències, que és una resolució que operativitza els circuits per tal d'assegurar, efectivament, la gratuïtat de la prestació urgent a totes les persones sense recursos, embarassades i menors d'edat, que són les que estan previstes en el mateix *real decreto*.

Per què, si tenim aquestes instruccions, que d'alguna manera minimitzen l'impacte socialment regressiu del *real decreto*, hem de fer una llei? Hem de fer una llei. En tenim prou amb les instruccions? No en tenim prou, hem de fer un pas més enllà, que és el pas que estem fent avui. *Hem de fer una llei*, perquè amb les instruccions no ho resollem tot.

D'entrada, no ho oblidem, estem parlant no només de fer allò que diu l'Estatut; estem parlant de fer allò que diu tota la doctrina internacional, estem parlant de blindar la universalitat de l'assistència sanitària tal com diu, per exemple, el Pacte internacional dels drets econòmics i socials i culturals de Nacions Unides, de l'any 66 –dret internacional públic–; estem parlant de fer el que diu la Carta de drets fonamentals de la Unió Europea: garantir la universalitat de l'assistència sanitària; estem parlant de fer el que diu la Declaració de l'Assemblea General de Nacions Unides del desembre de l'any 2012: garantir la universalitat de l'assistència sanitària; estem parlant, per tant, de complir amb el que són els consensos internacionals.

Per què volem una llei? D'entrada, perquè a un dret *tan* important com aquest li hem de donar la màxima protecció jurídica possible. Si hem de garantir el dret a l'accés a totes les persones, ho hem de fer com el que és, com un dret. I, per tant, no n'hi ha prou de fer això per mitjà d'una instrucció o d'un decret o d'una ordre; això s'ha de fer per llei. Un dret tan important com aquest el volem garantir amb el màxim rang normatiu possible. I el màxim rang normatiu possible avui, al nostre sistema institucional, com al de qualsevol altra democràcia, el proporcionen les lleis –les lleis.

Després, quins són els principals canvis, les principals millores, que incorpora el projecte de llei en comparació amb la situació actual? D'entrada –molt important–, eliminem el període de carència de tres mesos per accedir a l'atenció primària i a l'atenció especialitzada. El *real decreto* més les instruccions permeten que tres mesos després de demostrar la situació administrativa de resident per part d'un ciutadà, tres mesos després, per tant, d'haver-se empadronat, té accés a l'atenció primària i a l'atenció especialitzada. La llei acaba amb això; la llei no només diu «accés per a tothom», sinó que la llei diu «accés a tota la cartera per a tothom», «accés per a tothom a tota la cartera en igualtat de condicions i des del primer moment». Aquest seria el resum de la llei que avui presentem: tothom té dret a tota la cartera des del primer moment, des del primer moment en què demostra la seva condició de resident. Per tant, associem la disponibilitat de la targeta sanitària individual a l'empadronament. L'empadronament és el requeriment administratiu que la llei determina per tal d'accedir a la targeta sanitària, que és el que ens dóna dret, la carta d'entrada al nostre sistema sanitari públic.

El padró. El padró és la via principal, ha de ser la via ordinària. Hem d'aspirar que tots els ciutadans del nostre país, independentment de la seva situació laboral, independentment de la seva situació administrativa, disposin de l'empadronament. Però com

que som conscients que hi ha una part de la població procedent de tercers, d'altres països, que té algunes dificultats per accedir al padró en els primers temps de residència a Catalunya, la mateixa llei ja preveu –la mateixa llei ja preveu– que el padró no sigui exclusivament i únicament l'única via per tal d'acreditar la ciutadania. Per això la mateixa llei ja preveu que es puguin, per desplegament reglamentari, acreditar altres criteris d'arrelament que permetin accedir a la targeta sanitària. Per tant, aquells col·lectius amb dificultat per accedir a l'empadronament..., en el reglament es desplegarà de quina manera reglamentar els altres criteris d'arrelament.

Després, també, la llei resol la cobertura pública per als catalans residents a l'estranger durant la seva estada al nostre país. Aprofitem aquesta llei perquè aquells catalans que no són residents, però que són catalans, que són residents a l'estranger, quan estiguin a Catalunya tinguin la condició de ciutadans igual que la resta. I, per tant, també la llei ens permet resoldre aquesta assignatura pendent.

Per tant, crec que tots aquells que creuen en la llibertat, tots aquells que creuen en la igualtat dels ciutadans, i que hi creuen honestament, tots aquells que creuen en els drets socials de les persones, tots aquells que creuen en la dignitat de les persones, tots aquells que creuen que la dignitat de les persones no depèn de la seva situació administrativa, tots aquells que creuen que les persones tenen dignitat pel fet de ser persones, i, per tant, que són ciutadans, no poden fer més que aplaudir que avui es presenti un text com el que es presenta davant d'aquesta cambra, no poden fer més que donar-hi suport. El sistema públic de salut a disposició de tots els ciutadans, tota la cartera de serveis des del primer moment. Ens seria molt difícil entendre que alguna persona que cregui en la democràcia no pugui estar a favor d'una llei com aquesta.

Gràcies, senyora presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. A continuació, per a defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya, té la paraula la senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats, diputades, bé, jo, en primer lloc, diria al conseller que crec en la democràcia, crec en la llibertat, crec en la igualtat, i també crec en la justícia social, eh?

Dit això, el Partit Popular hem presentat una esmena a la totalitat a aquest avantprojecte de llei, bàsicament, i li seré molt franca, perquè amb aquest text que ens presenten obren les portes als turistes i immigrants irregulars a gaudir del nostre sistema sanitari de la mateixa manera que ho fem els catalans i els nouvinguts que sí tenim reconeguda la nostra residència i que, com qualsevol d'aquí, paguem els nostres impostos i contribuïm a la caixa de la seguretat social.

I sap el que vol dir, això, des del nostre punt de vista? Doncs, claríssimament, és una injustícia social, un greuge cap a tots aquells que ens trobem dintre del sistema, nascuts aquí o no. Hem treballat i pagat religiosament els impostos perquè precisament ara puguem disposar d'una atenció sanitària que, malauradament, té molt a desitjar però que, sens dubte, és una de les millors del món.

Dit això, crec que cal contextualitzar el moment polític que vivim, i no em refereixo al procés i als seus anhels de proclamar una república catalana, perquè és fer ciència-ficció, sinó que jo vull parlar del moment polític real, no? Des del passat 20 d'octubre tenim un nou govern a Espanya. S'ha iniciat una nova legislatura que, com tots saben, suposarà consensuar i arribar a acords en qüestions cabdals, entre les quals en l'àmbit de la salut. A dia d'avui, a nivell estatal, Partit Popular i Ciutadans ens hem compromès, obro cometes, «a garantir la universalitat de la cobertura del sistema nacional de salut, assegurant la sostenibilitat d'un sistema sanitari públic de qualitat i gratuït en un marc d'àmplia descentralització». I ho vull repetir i remarcar: «assegurant la sostenibilitat d'un sistema públic de qualitat i gratuït». I en el marc d'aquest pacte es prendran les decisions oportunes que precisament donin el màxim de cobertura. Per això, també aprofito per fer una crida a Ciutadans per tal que doni suport a aquesta esmena a la totalitat, en el sentit que es resolgui en primer lloc aquesta qüestió a nivell nacional.

Dit això, crec que abans d'aprovar disset avantprojectes diferents, un per a cada comunitat al marge del que es faci a nivell del Govern estatal, la veritat és que ens sembla un despropòsit. Clar, que des d'aquí poden presentar-nos avui aquest avantprojecte. És evident. Però pensem que abans de tirar pel dret en aquesta qüestió valdria més esperar que es farà finalment amb la legislació vigent. I és cert també que en altres comunitats autònomes s'atenen totes les demandes, però igual de cert és que la realitat social no és la mateixa que a Catalunya, on, cal recordar-ho, en la darrera dècada han arribat més d'1 milió d'immigrants. I això és una dada. Ni millor ni pitjor, però és una dada. I el que sí és evident és que s'ha de valorar l'impacte econòmic que té a l'hora de fer polítiques socials. I és evident que si volem donar un servei gratuït i de qualitat i reduir les llistes d'espera en tots els àmbits de la salut hem de prioritzar, perquè, com és obvi, els usuaris i els professionals acaben ressentint-se'n.

Conseller, vostè sap més que ningú que tenim un sistema sanitari que se'ns escapa de les mans, que no podem pagar, i en lloc de buscar solucions realistes esbomben que aquí a Catalunya tothom –tothom– tindrà garantida la sanitat en tots els àmbits. Després ens queixarem del turisme sanitari, que hi és –hi és–, conseller, i que els mateixos nousvinguts arrelats parlin malament dels seus compatriotes irregulars.

I vull aprofitar per posar en valor les mesures adoptades pel Govern de l'Estat en l'anterior legislatura, que han permès enfortir la universalitat, l'equitat, la cohesió i l'eficiència, així com la modernització, del sistema, ampliar la cartera de serveis i millorar l'estratègia per afrontar al cronicitat pròpia d'un país capdavanter pel que fa a l'esperança de vida de la Unió Europea.

Miri, tan criticat per alguns, el Reial decret 16/2012 ens ha clarificat..., gràcies a ell, el concepte d'assegurat i beneficiari, i ha reconegut el dret a persones que durant dècades han estat excloses del sistema, en el cas de professionals com advocats, enginyers o arquitectes. I aquí vull recordar que el mateix Partit Socialista va reconèixer aquesta carència a l'intentar resoldre aquesta qüestió en el darrer minut del seu mandat mitjançant una reforma de la Llei 33/2011, la Ley general de salud pública, del 4 d'octubre. És a dir, en el darrer minut de la legislatura. A més, des del 2012 els aturats de llarga durada que han esgotat la prestació tenen dret també a l'assistència sanitària. Per cert, un dret que es va perdre amb el Reial decret llei 1/1992, de mesures urgents sobre foment del treball, del Partit Socialista. Dit això, vull posar també de manifest que el Grup Parlamentari del PP al Congrés dels Diputats s'havia avançat a aquesta realitat l'any 2009 amb una PNL sobre l'assistència sanitària universal i gratuïta de tots els espanyols i que culminaria amb el reial decret del 2012.

I quant als ciutadans d'origen estranger que estan a Espanya en una situació administrativa irregular, el nostre país compta amb el marc jurídic més proteccionista per a persones sense dret a cobertura sanitària a Europa. El millor marc jurídic i el més sòlid. Concretament, la normativa garanteix als immigrants irregulars l'assistència sanitària en casos d'urgència derivats d'una malaltia greu o accident fins que se'ls doni l'alta mèdica; de la mateixa manera, es dona una cobertura a l'assistència a l'embaràs, part i postpart, i en tots els casos als menors de divuit anys.

A més, els ciutadans tenen accés a tots els programes de protecció de la salut i de prevenció pública, vacunacions i prevenció i control de malalties infeccioses. I en el darrer any s'ha treballat per fer un pas més, que és harmonitzar, juntament amb les comunitats autònomes, les diferents actuacions en matèria de promoció de la salut, prevenció de malalties i prestació d'assistència sanitària per a estrangers no registrats ni autoritzats..., que suposi que la porta d'entrada al sistema sanitari per a aquestes persones sigui, com per a la resta de ciutadans, en els centres d'atenció primària..., i que es garanteix la dispensació d'assistència sanitària a aquestes persones en situació de vulnerabilitat per manca de recursos econòmics amb permanència efectiva al nostre país que faci sis mesos que estiguin empadronades.

Per què he volgut fer aquesta reflexió? Per què posar de manifest les polítiques del Partit Popular en matèria d'atenció sanitària? Doncs, miri, perquè vull deixar molt clar que des del Govern central es fa tot el possible per atendre el màxim de persones, siguin d'aquí o siguin d'allà, però en termes de justícia social.

I, bé, tornem a Catalunya. En tràmit d'urgència, aquí el tenim: un avantprojecte que estableix que la condició de resident s'ha d'acreditar mitjançant l'empadronament en un

ajuntament de Catalunya, però, tenint en compte les circumstàncies especials de determinats col·lectius, amb un caràcter subsidiari i complementari es permet que la residència es pugui acreditar mitjançant altres criteris d'arrelament que es regulin reglamentàriament, atesa la diversitat d'aquests col·lectius i l'heterogeneïtat i variabilitat d'aquestes circumstàncies.

Resumint, tal com està plantejat, a partir de l'aprovació d'aquesta llei a Catalunya podrà fer ús dels serveis sanitaris qualsevol persona, al marge de la seva situació administrativa. És així. Residents, sí, però tal com està plantejat hi ha una escletxa que permetrà atendre –de fet ja es fa en casos d'urgència, només faltaria– tothom, i en els diferents àmbits de la sanitat.

De fet, el que ve a fer aquesta llei és regular quelcom que es fa després que el Govern de Convergència i Unió desobeís el decret del 2012, però ara ho anuncien amb un rètol lluminós que, sens dubte, produirà un efecte crida.

Crec que ha arribat un punt en què cal dir les coses pel seu nom. Ja sé que políticament el que diré és incorrecte, però si no anem a l'arrel dels problemes la bola cada cop es farà més grossa. No hi ha cap sistema sanitari al món que pugui incorporar més d'1 milió de nous nadius en deu anys sense ressentir-se'n. Per què? Doncs, perquè tenim un sistema sanitari que no podem pagar. A Catalunya hi ha més de 7 milions i mig de targetes sanitàries, més de 7.000 treballadors de 400 CAP, més de 800 consultoris locals i una setantena d'hospitals a la xarxa pública. A pocs països d'Europa un immigrant acabat d'arribar té sanitat i educació de franc. La majoria només tenen garantit el servei d'urgències. A Alemanya, per exemple, amb un PIB molt superior al nostre, el canceller socialdemòcrata Schröder, fa més de dotze anys, no només va introduir el copagament, sinó que va establir que l'única prestació gratuïta als immigrants irregulars serien les urgències.

El passat 22 de març, quan el Govern va decidir portar aquest avantprojecte al Ple, el conseller al·legava que era un deure jurídic que afavoria 65.000 persones independentment de la seva situació administrativa, que 65.000 persones més que puguin accedir a tota la cartera de serveis és un deure jurídic. Conseller, el que sí és un deure jurídic i de justícia social és donar la cobertura que es mereixen tots aquells que han pagat o paguen impostos i que cotitzen o han cotitzat a la seguretat social. Independentment de quin sigui el seu país d'origen, evidentment, però que almenys hagin aportat alguna cosa aquí.

Vostè, aquell mateix dia, igual que avui, va evitar donar dades econòmiques, perquè segons va dir és una dada irrellevant. Paraules seves: «Es tracta de garantir aquest dret, al marge..., econòmic.» Sorprenent –sorprenent. Miri, només li vull recordar que en la seva primera intervenció al Parlament va reconèixer que el tema de les llistes d'espera, un dels problemes endèmics de la sanitat catalana, era de difícil solució i que calien com a mínim 1.000 milions d'euros; en la seva intervenció al Parlament.

Bé, la veritat és que ens agradaria subscriure aquest avantprojecte, poder retirar aquesta esmena a la totalitat. Però en els termes en què està plantejada la futura llei estem convençuts que encara empitjorarà més els serveis sanitaris. De totes maneres, en continuarem parlant al llarg de la seva tramitació.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Per a fixar el seu posicionament, té la paraula el senyor Martín Barra, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Martín Eusebio Barra López

Señora presidenta, diputados, diputadas, en primer lugar mis disculpas por el catarro si sale alguna tos. Desde Ciudadanos nos alegramos de que la presentación de este proyecto de ley nos permita poder tener un debate que entendemos que hay que realizar. Como saben ustedes, la sanidad es para nosotros una prioridad, y es precisamente porque nos parece un tema tan importante que, como ya ha comentado la señora Xandri, lo incluimos entre los ciento cincuenta puntos que negociamos con el PP.

En concreto, el punto 44 dice..., y permítame que lo lea textualmente y completo, porque textualmente y completo dice: «Garantizar la universalidad de la cobertura del

sistema nacional de salud, asegurando la sostenibilidad de un sistema sanitario público, universal, de calidad y gratuito y garantizando la igualdad en el acceso con una misma cartera básica de servicios para todos los ciudadanos» –termina–, «en un marco de amplia descentralización.» Y lo que suscribimos con el PP lo habíamos incluido previamente en el pacto con el PSOE. En concreto, en el punto que habla de reconstruir y modernizar el estado de bienestar –algo que Ciudadanos tiene entre sus prioridades–, en la página 44 de aquel documento también decía –cito textualmente–: «Restablecer la universalidad de la cobertura del sistema nacional de salud, reformar la legislación sanitaria para asegurar la sostenibilidad de un sistema sanitario público, universal, de calidad, gratuito, con equidad en el acceso por parte de los ciudadanos, con una misma cartera básica de servicios para toda la ciudadanía, en un marco de amplia descentralización.»

Desde nuestro acuerdo con el PSOE, y como una de las diferentes visiones que se pueden abordar en este debate, Ciudadanos ya asumió que podía llegar a implementar-se este sistema. No obstante, también conviene recordar que existen otras perspectivas, legítimas y viables, que de hecho se aplican en países europeos de nuestro entorno; no solo en Alemania, como ha citado la señora Xandri, sino que Dinamarca o Suecia serían algunos ejemplos.

Por lo tanto, creemos que es bueno que reemprendamos el debate de los aspectos relacionados con la universalidad y la calidad del sistema nacional de salud. Ya lo hicimos en nuestros acuerdos de gobernabilidad, y hoy volveremos a hablar de igualdad; volveremos a hablar de igualdad de una forma común para toda España. Porque ¿tendría sentido que la cobertura sanitaria fuera distinta aquí que en las comunidades vecinas? Para los que creemos en la igualdad de los españoles, la respuesta es clara: no. Abro comillas: «Nosotros creemos en un sistema sanitario público y universal, solidario, equitativo para todos los ciudadanos, sin diferencias sociales ni geográficas, sostenible económicamente –porque lo anterior ha de ser, además, compatible con la sostenibilidad del sistema– y que además nos garantice un sistema sanitario de calidad, seguro y eficiente a todas las personas, con independencia de su lugar de residencia. Para nosotros, el sistema sanitario es una pieza clave de la sociedad del bienestar que queremos construir en España, junto con la educación, los servicios sociales y la atención a la dependencia. La cobertura pública y universal es un elemento importante redistributivo de la renta, que permite lograr una sociedad más justa y cohesionada. La asistencia sanitaria pública es una pieza clave para la reducción de la desigualdad, objetivo fundamental de la estrategia Europa 2020, en la que participa España» –cierro comillas. Esto es lo que opinamos en Ciudadanos; es lo que dice nuestro programa electoral.

Y nos sorprende, diputada Xandri, que en el PP se opongan al debate presentando una enmienda a la totalidad, porque a partir de ahora el debate es obligado si quieren que saquemos España adelante con consenso, con unión, con las reformas que son necesarias y que necesitan los españoles, y los catalanes entre ellos. Y nos alegra que se realice este debate sanitario, porque recordemos que esto deriva del Real decreto 16/2012, que modificaba las condiciones de asegurado en España, condicionándolo a unos supuestos concretos, de todos conocidos. Pero poco se ha debatido de lo que además decía aquel real decreto en el capítulo II; capítulo II que pretendía establecer una cartera común de servicios en el sistema nacional de salud, en lo que Ciudadanos creemos que debemos realizar esfuerzos suplementarios para conseguirlo. ¿Tiene sentido que una vacuna se administre en una comunidad autónoma y en otra no?

Permitan que les cuente mi propia experiencia personal. Mi hija mayor nació en Zaragoza. A los pocos días, en cuanto mi esposa pudo viajar, se trasladaron adonde yo tenía entonces mi puesto de trabajo, un pueblo de Toledo. Cuando acabó su baja maternal, se volvió a trasladar a Cataluña para incorporarse a su trabajo. Bien, pues, la pediatra del CAP tuvo que desarrollar un programa personal y específico para mi hija para poder ajustar las vacunas que había recibido o no allí, en plazos, para poder cubrir el sistema de vacunación que seguimos aquí. ¿Tiene algún sentido que los calendarios vacunales de un niño sano generen estos problemas a los padres que tienen que trasladarse de domicilio o a los profesionales del sistema sanitario? ¿Qué diferencia hay entre un niño sano de Zaragoza, de Toledo o de Barcelona que justifique diferentes planes de prevención? Ya les contesto yo: no tiene ningún sentido ni justificación sanitaria.

Y otra cuestión: ¿tiene sentido que un ciudadano español tenga problemas para acceder al sistema sanitario o para obtener fármacos, porque la tarjeta sanitaria no es común? Estamos en el siglo XXI, eso está claro, pero ¿resulta que un médico no puede conseguir la historia clínica del paciente cuando se desplaza de vacaciones, porque en cada comunidad autónoma tenemos programas informáticos distintos?

Señor Comín, señores del Gobierno..., en este caso usted, porque está aquí: ¿va a trabajar para que esto se solucione? Porque esto beneficiaría a los catalanes que tienen que trasladarse a otras partes de España, como le ocurrió a mi mujer, que tuvo problemas por esta cuestión. ¿Van a trabajar para solucionarlo o van a seguir poniendo palos en la rueda, como siempre? Tengan en cuenta que esto que le estoy hablando, esto también es *universalidad*. Usted ha utilizado varias veces la palabra «igualdad» en su intervención, se lo recuerdo.

Y, si hablamos de solidaridad, deberíamos también abrir el debate de la bilateralidad del sistema con el turismo sanitario. De esto no se habla mucho. ¿Realmente tenemos un convenio que sea bilateral en igualdad de condiciones? En Ciudadanos justamente pensamos en Europa, en todas las políticas que nos hagan crecer en su mejora, jamás en las que nos puedan distanciar. Y es que estar en un proyecto ilusionante, como es el europeo, también es eso: pensar en todos y hacer leyes que sean integradoras, partiendo de que hay diferentes modelos y que hay que tenerlos en cuenta todos para abordar este debate en profundidad.

Desde Ciudadanos creemos que, en lugar de decretazos, debemos sentarnos a negociar, a encontrar todos aquellos puntos que hagan mejorar el sistema y que contribuyan, por supuesto, a disminuir las desigualdades sociales y a tener una visión política más humana de la realidad, que es la que se ve afectada cuando se legisla con decretazos improvisados. Hay que escuchar y conocer la realidad, la que nos dice que aquel decreto ley no se aplica en ninguna parte. Porque, señores del PP, ustedes mismos en algún momento han reconocido que se equivocaron. Hay que comprender mejor el sistema sanitario, hay que debatir si el mejor punto de acceso es el de urgencias o si debemos empoderar la atención primaria, como aquí defendimos en una moción que entre todos aprobamos, para que sea el verdadero eje del sistema sanitario.

Es importante conocer en profundidad lo que sucede con las tarjetas sanitarias, las dificultades y trabas para conseguir los datos de afiliación para poder abrir una historia clínica, para que no haya duplicidades, para disminuir errores de transcripción, que hacen que un mismo usuario pueda tener varias historias clínicas abiertas. Y hay que saber que aunque no sea algo habitual, que no lo es, un usuario puede acceder al sistema sanitario con una tarjeta prestada, y eso genera muchos problemas.

Estamos en Cataluña. Bien. Sabemos que el debate sobre el sistema sanitario es muy importante, porque aquí, mientras unos priorizan utilizar el dinero público para separar, y no para crear estructuras de estado, no, no, sino para improvisar estructuras sin contenido para un estado imaginario, para hablar del «neveréndum» y sus bucles sin fin, tenemos los hospitales crónicamente colapsados y unas listas de espera de vergüenza —y aún no ha empezado la epidemia gripal. Esta es la realidad en Cataluña. Aquí tenemos una situación sanitaria realmente poco envidiable, y lo hemos dicho muchas veces: hay que sumar esfuerzos para mejorar el sistema sanitario y no hacer como ustedes, que lo fían todo a sus planes identitarios, que no llevan más que a la frustración y a la fractura. Mientras aquí algunos gestores cobran cada vez más, la gente que sufre tiene que esperar en un pasillo a ser atendido.

Así que sí, sí, queremos que haya debate, porque consideramos que son muchos los temas que deben discutirse desde la centralidad, desde la sensatez, desde la profesionalidad de sumar a todos aquellos que conocen en profundidad la complejidad del sistema. Y no haría falta que se lo dijera, pero se lo voy a repetir: que, como en todos los demás temas, estaremos siempre dentro del respeto institucional, del marco competencial y de la legislación aplicable. Porque respetando las reglas comunes hay mucho margen para mejorar el sistema sanitario. Otras comunidades autónomas ya lo han hecho, ya han hecho las reformas que hacían falta. Y podemos hacerlo respetando esos márgenes, sin salirnos de la ley, donde solo se pueden conseguir enfrentamientos, fracasos y frustración. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Para participar dentro del marco estatutario –y termino– y constitucional en este debate, en el de la mejora de los servicios para todos los catalanes, en mejorar la accesibilidad del sistema, en mejorar las listas de espera y en ese largo etcétera de cuestiones a tratar, pueden contar siempre con nosotros. Por tanto, votaremos no a la enmienda a la totalidad.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació té la paraula la senyora Assumpta Escarp, del Grup Parlamentari Socialista.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats i diputades. En les intervencions anteriors hem sentit que hi havia gent o diputats que posaven en valor algunes de les coses que es feien des de Catalunya o des d'Espanya. El meu grup vol posar dues coses en valor: la llei Lluch i la llei del 2010 del president Montilla, dues lleis que van garantir en el seu moment el que tots ara estem defensant: la universalitat del sistema sanitari. Només amb aquesta entrada els podria dir el que és la posició del Grup Socialista, que votarà en contra de l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup Popular, i que se'ns fa difícil compartir algunes de les intervencions o la intervenció de la diputada Xandri.

És important continuar amb aquesta tramitació de la Llei d'universalització amb càrrec a fons públics, fer-ho amb urgència, descartada ja la lectura única, per tal que el debat, igual que van fer les alegacions, pugui millorar el text presentat. I és important, bàsicament perquè es tracta d'assolir amb garanties jurídiques –bàsicament insistir en les garanties jurídiques– la universalització de l'assistència sanitària amb càrrec a fons públics, a través del Servei Català de la Salut, i eliminar les desigualtats que poguessin existir entre les persones residents a Catalunya.

Com els deia a l'inici, ho diu l'Estatut, ho diu la Constitució espanyola, ho va marcar la llei del 86, la llei Lluch, i a Catalunya..., i les seves disposicions posteriors, a partir de la llei del 2010, que no només va assegurar la cobertura pública als col·lectius que gaudeixen de, diguéssim, la cobertura de la seguretat social –i aquest terme és important, després ho veurem–, sinó que és quan s'amplia a les persones empadronades en qualsevol municipi de Catalunya que acreditin no tenir accés a l'assistència sanitària de cobertura pública, i també a les persones que pertanyen a col·lectius en risc d'exclusió social, amb independència que estiguin o no empadronades en algun municipi de Catalunya. Ho reconeix el preàmbul de la llei o del projecte de llei que avui ens presenten; ho reconeix, reconeix el moment decisiu del procés d'universalització a través de la llei del 2010.

El projecte actual, en el seu preàmbul, i amb molta finesa –no ha estat així per part del conseller, però sí al preàmbul–, diu: «Arran de la crisi econòmica, l'Estat ha adoptat algunes mesures legislatives que es poden considerar una fractura en el que ha estat el sistema nacional de salut.» Agraïxo que el conseller hagi sigut un pèl més radical, perquè en realitat, curt i ras, el que vol dir és que des de la llei de la sostenibilitat el decret del 2012 volia garantir la sostenibilitat del sistema nacional de salut, evidentment, sobre un dret: sobre el dret a la salut dels ciutadans i ciutadanes.

Aquest decret del Partit Popular torna a vincular el dret a l'assistència sanitària pública gratuïta amb la seguretat social i tira enrere els drets conquerits en deixar sense cobertura sanitària tots aquells que no tinguin cap vinculació amb la seguretat social. De poc ens serveix que ara el mateix Partit Popular digui que en el seu moment és o no aplicable o, en tot cas, que es van equivocar. En un any, d'acord amb les dades de què es disposa, 873.000 targetes sanitàries havien estat retirades, de les quals se suposava que 137.000, més o menys, corresponien a Catalunya. Per tant, això el que representava, curt i ras, com els deia, és la conculcació del dret a la salut. És cert que a Catalunya les diferents instruccions –no la llei, que és el que ara discutim– han intentat abordar i fer el que creïem que era la defensa d'un dret.

Això és el que el projecte de llei vol: que l'assistència sanitària abasti tots aquells residents a Catalunya, amb independència de la seva situació administrativa; ho deslliga que tingui o no la condició d'assegurat, es treuen els tres mesos de carència d'empadro-

nament actuals i obre la porta a establir altres criteris d'arrelament per desplegament reglamentari.

A partir d'ara i d'aquest moment i d'aquest debat, avui, obrim la porta al debat i a la millora, si és el cas, dels continguts de la llei; una llei breu, que crec que val la pena que ho sigui, però àmplia en el reconeixement de drets.

Durant el període d'allegacions ja s'han incorporat algunes millores, i jo crec que està bé i agraeixo que així s'hagi fet, com per exemple la garantia d'accés a l'assistència sanitària de cobertura pública als catalans i catalanes amb residència a l'exterior i que no estan coberts per cap sistema quan es desplacen temporalment a Catalunya, en les mateixes condicions que els residents. Era una mica fort que, ja que se n'han anat, el dia que vénen a veure'ns no tinguin cobertura sanitària pública. Però crec que la llei, recollint aquestes alegacions, així està.

Hi han dos aspectes que m'agradaria..., i que en el debat crec que tindrem, en la comissió i amb les compareixences, temps de discutir. Una: caldrà ser molt curosos respecte als col·lectius amb més risc d'exclusió social, en què haurem de centrar molts dels esforços perquè l'assistència sanitària sigui una realitat, perquè no només és un tema de la seva salut, sinó de salut pública. Aquests col·lectius, per por, per desconeixement i per dificultats econòmiques, triguen molt a posar-se en mans dels professionals sanitaris, i això és el que amb la llei crec que hem de canviar.

Caldrà també ser molt curosos amb el que és el desplegament reglamentari. Conseller, hi han algunes alegacions que li demanen: «Desplegui-ho a la llei, no s'esperï al reglament.» En tot cas, caldrà ser curosos. I caldrà ser molt curosos per no generar perjudicis, per no generar... I aquí sí que voldria fer un esment..., crec que no en els mateixos termes en què l'han fet Ciutadans o el Partit Popular, però sí que el reglament, a través d'accedir i de donar..., de la mateixa manera que donarà la targeta sanitària i establirà..., no fomentem el que hi ha un temor també entre la població –i jo crec que, en aquest sentit, ha estat també recollit–, que és el mal anomenat turisme sanitari, perquè no és ni turisme ni realment sanitari. I, per tant, crec que això al mateix reglament ho hem de poder cobrir. Perquè donarem seguretat i perquè la defensa d'un dret serà això i no serà un frau de llei, que és el que hem d'intentar cobrir.

Per tant, reiterem el nostre vot negatiu a l'esmena, aquesta esmena a la totalitat, i esperem que la tramitació per urgència pugui fer realitat una llei esperada, volguda i que el que fa és reconèixer un dret de tots.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació té la paraula la senyora Marta Ribas, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marta Ribas Frías

Gràcies. Bona tarda, conseller, diputats, diputades, convidats, convidades a la tribuna. Crec que val la pena que situem les coses en el seu lloc. Estem parlant, ni més ni menys, que d'un dret humà fonamental: el dret a la salut. Amb independència de la situació administrativa d'una persona, una persona té aquest dret reconegut, i, per tant... I així ens ho diuen les normes internacionals, o sigui, no hi ha interpretació possible en aquest sentit; ens ho diuen la Declaració universal dels drets humans, el Reglament sanitari internacional de l'OMS o la Carta social europea, entre d'altres.

Però, a més, en aquest Parlament de Catalunya, que ens devem també a complir el nostre Estatut d'autonomia, cal que tinguem clar l'article 29, que estableix que totes les persones tenen dret a accedir en condicions d'igualtat i de gratuïtat als serveis sanitaris de responsabilitat pública, i diu: «en els termes que estableixin les lleis». Però també hem de tenir clar que els legisladors no poden excloure de l'exercici d'un dret que pertany a la persona, d'un dret fonamental de les persones, un grup determinat. I, per tant, el que s'ha fet amb el reial decret del 2012 és una absoluta barbaritat.

I no podem restar impassibles, des d'aquest Parlament, i no modificar-ho i no actuar al respecte. El Reial decret 16/2012 va provocar canvis que ja s'han explicat, que tenen rostres humans, com també s'ha dit. Prop de 900.000 persones que en un any van perdre la seva targeta sanitària a Espanya i, per tant, el seu dret a l'accés al sistema sanitari a tot Espanya. Jo no puc posar cap rostre a cap allau de turistes i immigrants irregulars

que existissin a Catalunya ni a Espanya abans del 2012, quan aquest dret estava reconegut; jo no sóc capaç de fer una foto de cap allau de turistes sanitaris, d'immigrants irregulars abans del 2012, i portàvem des de l'any 85 amb aquest dret reconegut. Per tant, senyora Xandri, compte amb quin tipus d'afirmacions *populistes* –aquestes, sí– fa vostè des d'aquesta tribuna.

A Catalunya, després d'aquest reial decret del 2012, certament es va actuar, però no es va actuar prou bé. Es va fer una instrucció el mateix any 2012 per aturar l'efecte d'aquell reial decret, però no es va aturar per a totes les persones que viuen, vivien i conviuen amb tots nosaltres a Catalunya. Després es va modificar, posteriorment, però ni tan sols amb aquestes modificacions no hem aconseguit resoldre correctament el problema. El que hem aconseguit, només, és fer un sistema molt burocratitzador del fet d'aconseguir una targeta sanitària; un sistema que genera dubtes, que genera interpretacions, i, per tant, arbitrariedad en l'aplicació. I això, hi ha entitats del sector..., i vull destacar especialment la feina feta per la plataforma Pasucat –que, per cert, avui estan, alguns representants, entre el públic– durant aquests anys, de denunciar-ho. Des del 2012 denunciem que l'*aplicació* de les mesures posades en marxa des de Catalunya no han aconseguit realment seguir garantint un dret bàsic de les persones, com és el dret a l'accés al sistema sanitari, durant aquest temps. Per tant, evidentment, sí, cal posar solució i cal posar-la via llei.

Permetin-me la falca, l'any 2015 ho vam intentar. En aquell moment..., ho dic, jo mateixa com a diputada vaig defensar una proposició de llei en aquest Parlament per intentar resoldre-ho, via llei. Es va aconseguir que comencés la seva tramitació, però després aquest filibusterisme parlamentari al qual alguns ens tenen acostumats per frenar les lleis que no interessin va fer que no s'acabés aprovant abans que acabés la legislatura. Podríem haver tingut aquest tema garantit per llei des de l'estiu del 2015, i no ha estat així.

Sigui com sigui, cal posar-hi remei i ens felicitem que ara sigui..., i a més, des d'una proposta del Govern. Ens cal fer aquesta llei, i a més podem fer-ho. Podem fer-ho perquè tenim competències, perquè tenim mitjans suficients per poder garantir, seguir garantint un sistema sanitari públic i universal per a tothom; no només via l'article 26 –tenim aquestes competències–, de l'Estatut, sinó també via l'article 37.3 o el 162.3. I no vull anar a més elements jurídics per no allargar-me en aquest sentit, però sí recordar-los que portem des del 2012 amb advertències i requeriments des de diversos organismes, com Nacions Unides o el Consell d'Europa, dient-nos que això *s'ha de resoldre*. Per tant, sí, s'ha de fer, hi hem de posar remei, no podem fer-hi oïdes sordes.

L'exclusió sanitària, a més, no beneficia a ningú, i per tant, ens *cal*, com a país, posar-hi solució. L'exclusió sanitària és una barbaritat que posa en risc la salut pública de tothom. L'exclusió sanitària suposa passos enrere en programes de prevenció, de vigilància i de control de malalties transmissibles com a societat, i, per tant, de salut pública. L'exclusió sanitària no és ni tan sols eficient, fa que la gent acabi havent d'anar a urgències, en comptes de primària, des d'un moment més inicial d'una malaltia, sinó que acabi anant a urgències amb un retard de diagnòstic i amb un agreujament de la situació de les patologies, cosa que fa que sigui *molt* més cara la seva atenció. S'ha demostrat amb estudis que és fins a quatre vegades superior el cost de la despesa de l'atenció d'aquesta forma que no pas si s'atengués des de la primària.

L'exclusió sanitària genera, a més, més desigualtat, perquè també hi ha una exclusió d'accés als medicaments i això fa que hi hagi un increment del patiment de les persones que ja tenen aquesta exclusió sanitària. I l'exclusió sanitària, a més, i cal destacar-ho, té un brutal impacte de gènere, com sempre sol passar amb tot el que té impacte en la societat, en vessant de classe i també en vessant de gènere. Perquè fa, per exemple, molt difícil la detecció de casos de violència masclista, només per posar un dels exemples; ja no parlem de salut sexual, etcètera. Per tant, hem de resoldre-ho, podem resoldre-ho, es pot fer i s'ha de fer via llei.

Per tant, evidentment, crec que amb aquesta argumentació queda clar que el Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot farem suport a la tramitació d'aquest projecte de llei i votarem contra l'esmena del Partit Popular, l'esmena a la totalitat. A més, volem facilitar tot el que calgui, com sigui, que la tramitació sigui urgent i sigui ràpida, i, per tant, tinguem aquesta llei i aquesta garantia al més aviat possible.

Però volem que hi hagi tramitació, i volem que en aquesta tramitació s'escoltin les veus de la gent que porta des del 2012 dient-nos *què* no ha funcionat i *què* funcionaria. Perquè per fer una llei que no sigui del tot correcta, no; vull dir, no ve d'un mes. Escoltem les veus, arreglem-la, fem-la el millor possible i evitem certs riscos.

I ja els dic algunes de les qüestions que des del nostre grup parlamentari creiem que són millorables d'aquest text; és una bona base, però és millorable. Per exemple, es parla d'atenció sanitària, d'assistència sanitària, però no d'assistència farmacèutica, i això també cal garantir-ho. No ens agrada el concepte de «silenci administratiu negatiu». No creiem que anem bé plantejant en un tema de drets humans bàsics que el silenci administratiu, que la ineficiència de l'Administració a respondre, per exemple, sigui sempre contra la persona.

Creiem que hem de posar mesures per no tornar a caure en els errors del que ha passat amb les instruccions, que generin desigualtats depenent del territori, depenent del centre on vagis, depenent de... Que hi hagi tota la informació necessària, que hi hagi la garantia que aquesta informació serà a tot arreu. Però, a més, també que hi hagi la garantia que es castiga qui no ho faci bé. I, per tant, creiem que caldria un règim sancionador en una llei d'aquest tipus per als prestadors de serveis públics que incompleixin..., o que fomentin, fins i tot, l'incompliment d'aquesta normativa. Perquè és una realitat que ens hem trobat des del 2012 a Catalunya. I, per tant, no podem fer-nos els cecs respecte d'una situació d'aquest tipus.

I ens preocupa que amb la derogació de la Llei 21/2010, que es fa amb les disposicions derogatòries, quedi algun buit, d'alguns elements que no s'estan traslladant en aquesta llei i que puguin generar algun forat, no?, que porti problemes més endavant, en alguns conceptes, com, per exemple, l'existència en si de la targeta sanitària, que no acaba apareixent després enlloc.

Acabo. Evidentment, permetrem aquesta tramitació i farem tot el possible perquè sigui la millor llei. I mentrestant no ens cansarem de recordar que la solució real passa perquè desaparegui el reial decret de l'Estat que ha causat tot aquest desgavell, perquè no volem un atac als drets bàsics humans, ni aquí ni enlloc. No el volem tampoc per a ningú a la resta d'Espanya. Però, el que no és de rebut és que perquè el Govern Rajoy no entri en raó, aquí no estiguem fent tot el possible i més per aturar aquesta barbaritat, i que per obligació ètica i humana, però també per interès egoista de salut pública del nostre propi país i de la nostra societat, però també, fins i tot, per obligació legal, cal que aquest Parlament mentrestant actuï, i, per tant, legislem i corregim allò que des d'Espanya s'està rebatent o s'està carregant, de drets per tot l'Estat espanyol, i que seguirem, evidentment, batallant també des del Congrés perquè es resolgui per a la resta d'espanyols i espanyoles i de persones que visquin al nostre Estat.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació té la paraula la senyora Eulàlia Reguant, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Algunes de les coses ja han anat sortint, però no per això deixa de ser important i necessari recordar-les. Avui ens trobem davant d'un projecte de llei que respon, en certa manera, o en molta mesura, a un reial decret publicat el 2012, que suposadament pretenia –o deia que pretenia– millorar la qualitat i seguretat de les prestacions. Però alhora, també, anava encadenat a un altre decret pel qual es regulava la condició d'assegurat i de beneficiari a efectes de l'assistència sanitària a Espanya. I, finalment, ho encadenava i reblava el 2013 amb un altre decret on s'establien els requisits bàsics del conveni especial de prestació d'assistència sanitària a persones que no tinguessin la condició d'assegurades ni de beneficiàries del sistema nacional de salut.

En el fons, avui ho ens hem trobat, i, per tant, avui es respon a un seguit de decrets que eren i són la consumació de la precarització del sistema sanitari universal. I aquí permetin-me un parèntesi: ens hauríem de preguntar si realment el sistema sanitari universal ha existit mai. Però, aquests tres decrets eren la consumació de la precarització d'alguna cosa que potser tampoc havia existit mai, i un veritable cop d'estat a la societat del

benestar. Perquè l'exclusió sanitària és una enorme ruïna que es va establir a l'Estat espanyol com a full de ruta per tal de descompondre el sistema sanitari públic i dificultar l'accés als serveis públics, i per posar l'excepcionalitat mercantilista com a eix de l'atenció sanitària.

Un full de ruta que canviava no només les formes que tenim de relacionar-nos amb el sistema sanitari, sinó que canviava l'essència d'aquest sistema. Perquè, a més a més, en la majoria d'ocasions, els governs autonòmics van utilitzar aquests decrets estatals com a coartada per poder executar polítiques restrictives al dret a la salut que ells mateixos no podien fer per qüestions de competències; no era ni tan sols per qüestions ideològiques. I és que en el fons, en els Països Catalans, en això tampoc vam ser una excepció: les polítiques sanitàries es van decantar i s'han decantat per generar un entramat d'instruccions administratives que en molts casos han estat absolutament arbitràries i que han cronificat la desigualtat de les situacions. I és que el famós decret de 2012 no només afecta les persones immigrants, aquestes anomenades o mal anomenades «sense papers», sinó que configura o es configura com a norma jurídica que canvia les regles socials més bàsiques sobre la protecció dels drets fonamentals, en aquest cas sobre la protecció del dret a la salut. El decret i les instruccions no els podem entendre sense dos fenòmens paral·lels: la mercantilització sense fre del sistema sanitari i la xenofòbia institucional i econòmica que el Govern del Partit Popular, amb el suport d'altres partits polítics, ha demostrat els darrers anys.

Aquest projecte de llei, per tant, comença a posar alguna solució a això. Però, com ja s'ha dit i han dit altres grups parlamentaris, cal millorar i assegurar allò que aquest Parlament ja va aprovar. I en aquest sentit no em refereixo a l'Estatut de Catalunya, a què jo vaig votar que no, sinó que em refereixo a la declaració del 9 de novembre, l'annex de la qual deia: «En l'àmbit de les polítiques de salut, el futur govern ha de garantir l'accés universal a l'atenció sanitària pública i de qualitat, per mitjà del Servei Català de la Salut, a totes les persones que viuen a Catalunya. Cap persona no en pot quedar exclosa per raons d'origen, tingui o no la condició d'assegurada o beneficiària del sistema nacional de salut, i amb independència de si consta o no en el padró.» I aquí s'és molt clar, s'és més clar que en el projecte de llei.

I en aquest sentit voldríem fer algunes consideracions des de la CUP - Crida Constituent, perquè les traves existents, que existeixen per aconseguir el padró a alguns municipis de Catalunya, els problemes per garantir si s'és o no assegurada del sistema nacional de salut, l'únic que estan fent és presentar l'estat del benestar com la suma de serveis i prestacions i accedir-hi com la suma de fets administratius, una certa manera de *Les dotze proves d'Astèrix i Obèlix*. I és que, a més a més, eliminant de manera clara la condició de no necessitar el padró d'aquest projecte de llei, el que es fa és restringir –menys que el decret de 2012, evidentment– l'accés al sistema universal i posar determinades excepcions a l'atenció universal. Perquè, si seguim la lògica semàntica o la generada per la Declaració universal dels drets humans, la universalitat no pot ser restringida, condicionada, segmentada ni taxada, i aquest no és el cas.

Avui és un bon dia per posar en valor la feina feta per moltíssimes entitats i moviments socials defensant l'atenció sanitària universal, i també preguntar-nos per què segueixen denunciant, malgrat instruccions, resolucions i ara projectes de llei, que encara no es garanteix la universalitat. En aquest sentit, la resolució del 30 de setembre era, en certa manera, més ambiciosa que la llei, ja que amb la nova resolució del CatSalut les persones sense targeta sanitària que viuen a Catalunya, amb independència de si estan o no empadronades, poden rebre l'atenció urgent, i és el CatSalut qui es fa càrrec del cost de l'atenció. Amb la resolució, però, igualment ens trobem que hi ha centres i treballadors de centres que en desconeixen l'existència. I, a més a més, ens trobem amb centres que formen part del Siscat, centres que en l'imaginari col·lectiu creiem que són públics però que estan en mans de fundacions sense ànim de lucre, que han respost, en situacions com aquestes, que són un centre privat i han cobrat l'atenció d'urgències. Sí, en situacions com aquestes, les fundacions sense ànim de lucre es destapen.

Per tant... I en això estem parlant de fa onze dies. Vull dir que no estem parlant de fa un any, estem parlant de fa onze dies. Vol dir que aquí hem de fer una feina. Més de seixanta denúncies des de juliol de 2015, des de la instrucció de juliol de 2015, pensant que ni tots els migrants saben que tenen drets i que la xarxa de defensa de l'atenció sanitària universal no està estesa per tot el territori; per tant, més de seixanta denúncies, més to-

tes aquelles que no s'han pogut recollir. Per tant, mentre existeixin denúncies i existeixin casos d'exclusió sanitària, no podrem afirmar que estem garantint la universalitat.

Alguns problemes generats pel decret, tenim l'oportunitat, en aquesta tramitació de la llei, de corregir-los. Com ja hem dit, l'empadronament com a requisit d'accés a la targeta sanitària individual nega l'evidència de les dificultats que tenen les persones per poder accedir a un habitatge que els permeti empadronar-se. Alguns ajuntaments hi estan posant i hi posen remei, però hi ha ajuntaments que posen traves i més traves per fer això. Per tant, vol dir que o eliminem el padró o realment ens posem a treballar amb tots aquests ajuntaments que sistemàticament, encara ara, posen traves perquè els migrants en situació administrativa irregular puguin empadronar-se o accedir a la targeta sanitària. Per tant, això no podem relegar-ho al reglament, hem de buscar alguna manera de blindar-ho ja a partir de la llei, perquè tenim aquesta situació: ajuntaments que no faciliten el padró.

I un segon element que podem millorar: la facturació i el cobrament a urgències, perquè en el fons encara passa, encara passa a centres del Siscat. I aquí hem de tenir en compte que això es converteix en una pràctica exclusivament recaptadora, que no aporta al sistema cap tipus de benefici que no sigui el dissuasiu, el dissuasiu a les persones que no poden pagar-se assistir a urgències. Per tant, recapta, però una mil·lèsima part d'euros que estan tacats de misèria administrativa, i, per tant, vol dir que hem de simplificar aquesta justificació de la no-disposició de recursos, hem de facilitar que realment existeixi aquesta possibilitat de certificar que no es disposa de suficients recursos.

I, finalment, una tercera pràctica, que potser no és amb la llei però que amb el reglament posterior hem de garantir, que no s'aplica són els cartells dissuasius que en alguns centres, en algunes sales d'espera ens trobem, perquè això no deixa de ser una pràctica moralment reprovable i una evidència que el dret a la protecció de la salut deixa de ser un objectiu bàsic dels nostres ambulatoris i els nostres hospitals.

Finalment, tornar a ressaltar, reconèixer i posar en valor la resposta comunitària que des de molts espais s'ha produït des de l'any 2012; és gràcies a ells i elles que avui també estem aquí i avui podem avançar en aquesta tramitació. Però també hem de dir que, malgrat totes aquestes respostes necessàries i imprescindibles, de moment encara han estat insuficients per derrocar l'estat de desigualtat que el decret del 2012 va aguditzar i va acabar d'imposar a milers de persones que actualment es troben amb dificultats per accedir al sistema sanitari.

Per tant, nosaltres, evidentment, votarem en contra d'una esmena a la totalitat que el que fa es blindar una pràctica xenòfoba que caldria eradicar i que cal eradicar d'una vegada per totes del nostre país.

Per tant, en aquest sentit nosaltres intentarem treballar per millorar el redactat...

La presidenta

Diputada...

Eulàlia Reguant i Cura

...d'aquesta llei i...

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

Eulàlia Reguant i Cura

...escoltar aquells col·lectius que fa anys que treballen el tema.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula la senyora Montserrat Candini, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Montserrat Candini i Puig

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, benvinguts, membres de la plataforma, certament, parlar de la Llei d'universalització de la salut és essencialment parlar de valors, i des del Grup Parlamentari de Junts pel Sí volem dir també que per nosaltres hi ha un seguit de principis a l'entorn de la salut que els vull, d'una manera clara, enumerar: primer, la salut és un dret, no és un privilegi; segon, la salut transforma les

comunitats i les economies; tercer, la cobertura universal de salut promou el benestar, i quart, la cobertura sanitària universal és assolible.

Sabem, certament..., alguns neguen que fa molts anys de la universalització; volem insistir en això. A Catalunya, des del 1986..., ja fa molts anys de la universalització; també hi ha hagut el 1990 diferents reformes legislatives, el 2006, eh? Però ben cert és que les realitats dinàmiques, sociològiques i demogràfiques..., cal garantir amb tota seguretat jurídica aquest principi d'universalitat.

La nova llei d'accés universal reverteix una decisió del Govern espanyol que anava en contra dels ciutadans, mitjançant un reial decret, 1192/2012, de 3 d'agost, que va deixar de reconèixer l'accés a l'assistència sanitària..., que no tenien condició d'assegurades. I en aquest sentit és de justícia recordar que el Govern de Catalunya va fer una instrucció l'any 2012, sota la presidència del president Mas, en la qual –també posteriorment n'hi ha hagut el 2013 i el 2015– garantia aquesta cobertura. Però és evident que la seguretat jurídica d'aquesta llei, amb els seus quatre articles i les quatre disposicions addicionals, especifica i garanteix clarament la seva vocació universal.

La universalització de l'assistència sanitària no és –s'ha dit en més d'una intervenció, però també vull dir-ho en nom de Junts pel Sí– només un deure moral, ètic, de principis, com mencionava, sinó una obligació derivada de les normes internacionals. Recordaré com el Parlament Europeu el 2011 i com també el Consell Europeu el 2006 deien unes resolucions que emplaçaven els estats membres que garantissin que els grups més vulnerables tinguessin un dret equitatiu i just a la salut.

També vull parlar de què ha dit el Banc Mundial i què ha dit també una fundació com pot ser la Fundació Rockefeller respecte a tot allò que té a veure amb l'accessibilitat i la universalització. El 12 de desembre de 2014, una nova coalició global de més cinc-cents principals organitzacions de salut i el desenvolupament a tot el món insta els governs a accelerar les reformes que garanteixin que tothom i arreu pugui accedir a serveis sanitaris de qualitat sense ser forçat a la pobresa. Ho dic per totes aquelles intervencions, moltes vegades, que quan es tracta, diguem-ne, de qüestions tan essencials i tan estructurals que defineixen les societats, com són la salut i l'educació –en aquest cas, òbviament, estem parlant de salut–, sembla que posin fronteres a la competència sobre el dret i el dret i el deure moral i ètic de donar l'assistència màxima, doncs, i les garanties de serveis sanitaris essencials a tothom. Per tant, la necessitat d'accés equitatiu a l'atenció sanitària de qualitat «mai ha estat més gran», diu el Banc Mundial. Hi ha demandes sense precedents per a la cobertura universal de salut arreu del món, i es posen les necessitats de salut de les persones per davant de la seva capacitat de poder pagar o no. I, per tant, la pobresa no és cap element pel dret, absolutament, evidentment, de poder tenir, doncs, aquest dret a la salut.

Voldria, en tot cas, fer ja més esment, d'una manera molt més directa, de la intervenció i en tot cas de l'esmena a la totalitat per part del Partit Popular. Lamentem que el Partit Popular de Catalunya presenti una esmena a la totalitat, que, a més a més, entenem que no únicament és una esmena que el que fa és negar el debat d'una manera clara –una esmena a la totalitat nega el debat d'una manera clara a partir de la proposta que fa el mateix Govern–, sinó que, a més a més, crec sincerament que vostès haurien d'aprendre del Partit Popular de les «Cortes Valencianas», que en diuen ells, del País Valencià, on no van votar en contra, no van votar en contra en absolut pel que fa a tot el tema del decret en el qual es garantia..., i també per poder combatre el decret respecte, diguem-ne, del decret del Govern espanyol. Per tant, jo crec que vostès també haurien de fer, diguem-ne, en aquest sentit..., agafar exemples dels seus companys del Partit Popular del País Valencià, que de ben segur, en aquest sentit, han donat majors dosis de sensibilitat que no pas la que estan donant vostès avui aquí, segons el nostre parer.

Voldria fer alguns comentaris respecte a la intervenció de la diputada Xandri, en la qual es planteja com si el fet de tirar endavant aquesta llei d'universalització és un element que realment el frau serà quelcom que serà molt fàcil de fer. Res més lluny de la realitat. És evident –ho ha dit el conseller, i ho ha dit en diferents manifestacions a partir del moment en què el Govern va aprovar la llei d'universalització– que per part del Govern combatran, doncs, amb tots els instruments i habilitaran tots els mecanismes per poder lluitar contra el frau; però dir aquest argument és tant com dir que arran, diguem-ne, d'una possibilitat que hi pugui haver frau restringirem tots els drets que pu-

guin tenir la resta de ciutadania amb la condició que, sobretot, no hi hagi frau. Si fos per aquesta regla de tres, de ben segur que possiblement tindrien molts menys drets i moltes menys coses de les que podien tenir. Lògicament, el que ha de fer un govern –i ho farà, no en tinc cap mena de dubte– és desenvolupar tots els mecanismes per poder tirar endavant tot això.

Vostè deia, diputada Xandri, que..., en fi, que la salut se'ns escapa de la mà. Res més lluny de la realitat. Evidentment que és un tema absolutament sensible, de tota societat, eh? –de tota societat–, és un element i, per tant, és, en aquest sentit, una responsabilitat política molt sensible; però, d'aquí que s'escapi de la mà..., de cap de les maneres. És veritat que a vegades amb posicionaments rígids per part de l'oposició o, en tot cas, amb posicionaments més populistes, és veritat que no ho poden facilitar. Però si la vocació, que existeix –i li ho puc assegurar jo, en nom de Junts pel Sí, que existeix–, diguem-ne, del concepte universal de poder assistir totes les persones és ajudar, li puc assegurar que ni en nom de tots els professionals que hi estan al capdavant cada dia –cada dia, cada dia–, donant el millor que poden per tirar endavant i defensant el model, i defensant també tot el que representa el sistema sanitari..., jo li puc assegurar que el que és avui en dia la salut no s'escapa de cap de les maneres de la mà.

Vostè diu que no poden ni pagar. Efectivament, i tenim un problema, que vostè el sap i que vostès el neguen, que és l'espoli fiscal. L'espoli fiscal, que vostès fan la cleca, i que riuen, i que certament necessiten, jo crec que... És molt possible que la FAES els confongui, però més enllà que la FAES els confongui, jo, en tot cas, el que intentaria és llegir alguns altres elements molt més des d'un punt de vista d'aportacions i d'informes d'estudis econòmics, on podran veure amb la major claredat i absoluta què representa l'espoli fiscal. I aquest espoli fiscal representa, més enllà dels 16.000 milions d'euros, representa cada dia 51 milions d'euros. Quan ens aixequem i diem «bon dia», són 51 milions d'euros. Vostès saben el que es pot fer amb 51 milions d'euros en aspectes de temes, doncs, diguem-ne, de salut i en temes d'ensenyament i tots els aspectes socials? Jo els puc assegurar que se'n poden fer moltes i moltes coses.

Però és evident que la seva negació, la negació constant que aquí a Catalunya hi ha espoli fiscal, els porta a viure d'una manera claríssimament enganyats. I a partir de l'exposició que vostè ha fet, diputada Xandri, em sap greu, perquè vostè la veritat és que hi ha hagut moments en què em semblava que parlava més d'un expedient administratiu que d'una cosa que té a veure amb la consciència social. I cregui'm si li dic que la justícia social i l'humanisme no tenen fronteres –la justícia social i l'humanisme no tenen fronteres. Per tant, no parlin de competències en aquestes qüestions i no facin aquest tipus de reduccionismes amb aquests plantejaments tan absolutament mancats de sensibilitats –mancats de sensibilitats, ho era. (*Remor de veus.*) No, no s'ofenguin, no s'ofenguin amb nosaltres, ofenguin-se a casa seva, amb el decret del 2012. Vostès s'han d'ofendre amb el que va fer en aquell moment el Govern Rajoy, i que en realitat el que feia era posar al marge (*aplaudiments*) i marginava absolutament tota la gent. El que passa, que vostès, això, la veritat és que no els agrada, no els agrada en absolut, perquè, certament, fa molt difícil pair no tenir consciència en aquest sentit, consciència social en aquest sentit.

Miri, hi insisteixo, el que estem defensant avui –el que estem defensant avui– no sap d'expedients administratius. El que estem defensant avui no sap de carpetes al damunt d'una taula. El que estem defensant avui no sap, des d'un punt de vista que a vostès se'ls escapa de les mans. El que estem defensant avui és donar resposta immediata i al més ràpidament possible a les necessitats dels nostres, de les persones que viuen i que estan aquí, al nostre país, i d'això se'n diu «justícia social», i d'això se'n diu «humanisme», i d'això se'n diu «consciència social». Si vostès estan incòmodes amb el que des de casa seva els fan, es queixin, però, si us plau, no vinguin aquí a fer una esmena a la totalitat, perquè no està a l'alçada del país que, per sort, vivim la gran majoria amb aquesta consciència social.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta
Gràcies, diputada.

Acabat el debat, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Partit Popular de Catalunya.

Estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

A continuació procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Ha quedat rebutjada per 11 vots a favor, 121 en contra i cap abstenció.

Atès que l'esmena a la totalitat ha quedat rebutjada, el Projecte de Llei d'universalització de l'assistència sanitària continua la seva tramitació.

(Aplaudiments.)

Proposició de llei de reducció de l'impost sobre la renda de les persones físiques a Catalunya (debat de totalitat)

202-00028/11

El sisè punt de l'ordre del dia és: debat de totalitat sobre la Proposició de Llei de reducció de l'impost sobre la renda de les persones físiques a Catalunya. D'acord amb l'article 114.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable vicepresident, conseller d'Economia, em permetran començar la intervenció en aquesta proposició de llei amb una afirmació que jo crec que compartim. Ara estava pensant que igual no tota l'affirmació la comparteix tothom, no?, però que jo crec que la substància d'aquesta la compartim tots els diputats i diputades d'aquest hemicicle. Els catalans som els espanyols que paguem més impostos. Segurament puc entendre que això que els «catalans som els espanyols» hi hagi qui no ho comparteixi, però la resta, «som els que paguem més impostos»,estic convençut que ho comparteix tot l'hemicicle. I això és així perquè ho hem decidit en aquest Parlament.

Com vostès saben, els pressupostos de la Generalitat –i ahir vam veure la proposta per a l'exercici 2017– es nodreixen de tres tipus d'impostos: els propis, els cedits i els participats. Amb relació als propis, Catalunya som la comunitat que n'hem creat més. Fins ahir en teníem dotze; ahir, el Govern ens va proposar de crear-ne dos més, catorze, mentre les comunitats que més en tenen, en tenen sis. Amb relació als cedits, l'impost sobre el patrimoni, on la majoria de comunitats no han modificat, després de la seva reaparició, no han modificat el mínim exempt de 700.000 euros. A Catalunya, en canvi, l'hem rebaixat a 500.000. Alguna comunitat encara l'ha rebaixat una mica menys, una comunitat, però les altres ho mantenen a 700.000. I el resultat crec que és molt il·lustratiu: el 45 per cent del que es recapta de l'impost del patrimoni en el conjunt d'Espanya, es recapta a Catalunya i es recapta, per tant, entre catalans.

Entre cedits, l'impost de successions i donacions, Catalunya no som la comunitat que més grava, especialment referint-nos al que són les successions, però sí que estem en el grup capdavanter. Certament, l'any 2011, quan Convergència estava condicionada pel suport del Partit Popular, vàrem ser capaços de, pràcticament, eliminar l'impost de successions de Catalunya. Després, amb la influència d'Esquerra Republicana, es va recuperar l'impost de successions i em dona la impressió que ara, doncs, estan fent equilibris per mantenir un determinat nivell d'impost de successions.

Transmissions patrimonials i actes jurídics documentats: amb actes jurídics documentats, hi insisteixo, fins ahir, el tipus impositiu era similar al de la majoria de les comunitats; estava situat en l'1,5 i en algunes comunitats tenien, fins i tot, l'1,8. Des d'ahir ja som els campions: passem, en determinats casos, el 2,5 per cent. Transmissions patrimonials: també fins ahir, estàvem en el..., també en el tipus gairebé màxim, que era el 10 per cent i que compartien la majoria de comunitats; ahir, aquest Govern ens torna a proposar d'incrementar també l'impost de transmissions patrimonials fins a l'11 per cent.

I finalment, amb relació als impostos participats, ens centrem en l'IRPF, en l'impost sobre la renda, que és el que proporciona més ingressos a les administracions, més in-

gressos a la Generalitat de Catalunya i és el més universal de totes les figures impositives, perquè és el que afecta més contribuents. I vull fer una puntualització: és un impost que en diem «participat», però amb coresponsabilitat, i això significa que el Govern de la Generalitat no només *participa* de la recaptació d'aquest impost, sinó que té capacitat normativa sobre el seu tram en aquest impost. I aquí els catalans destaquem i destaquem molt. El tipus inferior, que afecta les rendes més baixes a Catalunya, és el més alt de tot Espanya –el més alt–: 21,5 per cent; 9,5 per cent del tram estatal, 12 per cent del tram català. I quan ens referim a la part superior, al tipus més alt, també tenim el tipus més alt de tot Espanya, conjuntament amb altres comunitats –conjuntament amb altres comunitats–, senyor Coscubiela, sí; arribem al 48 per cent, el 22,5 cent estatal més el 25,5 per cent del tram català. Per tant, com a conclusió, hem de dir que on es paguen més impostos i on paguen més impostos les rendes baixes és, precisament, a Catalunya. I això no és perquè ho hagi decidit Madrid; això és perquè s'ha decidit en aquest Parlament.

Particularment, quins són els catalans que paguen més? Doncs, mirin, un va a les estadístiques d'entitats gens sospitoses, com és l'Institut d'Estadística de Catalunya, i veu que el 75 per cent dels assalariats catalans tenen un salari brut mitjà de fins a trenta mil euros/any, Institut d'Estadística de Catalunya. Saben vostès en quina part d'Espanya les rendes de fins a trenta mil euros paguen més impostos? A Catalunya. Agafem les dades del Consell General d'Economistes i observem que si Catalunya es destaca per alguna cosa és perquè l'esforç fiscal pel que fa a l'impost sobre la renda, de rendes fins a trenta mil euros/any..., a on paguen més és a Catalunya. No cal que els digui on paguen menys, no cal fer comparacions. Jo crec que n'hi ha prou amb l'argument que Catalunya som els que paguem més.

I, a partir d'aquí, per què considerem el Partit Popular que cal abaixar els impostos? Doncs, mirin, permetin-me una reflexió que es fa darrerament molt freqüentment, i és que avui alguns dels salaris dels llocs de treball que hi han són excessivament baixos, i ho compartim. I miro el senyor Coscubiela i el Grup de Catalunya Sí que es Pot, perquè segurament són els que repeteixen més aquesta afirmació. Ho compartim. Amb matisos –amb matisos. Ho compartim.

Però aquest és l'efecte que es produeix quan hi han taxes d'atur molt elevades, com ha estat el cas de Catalunya i Espanya en els darrers anys. La forma d'intentar corregir aquesta situació..., n'hi ha diverses, però a mitjà termini una de les fórmules és creant ocupació. Però també ho podem intentar fer a curt termini, i és precisament abaixant impostos a les rendes més baixes com podem intentar corregir aquesta situació de salaris excessivament baixos.

Abaixar impostos a les rendes baixes suposa incrementar la renda disponible, permet incrementar el consum, impulsa l'economia, la inversió i la creació d'ocupació. Conceptualment, també significa que les persones són més lliures. Aprofitant que es parla a Catalunya en els darrers anys últimament de llibertat, llibertat, llibertat..., doncs, una forma de ser més lliures és precisament pagant menys impostos, que siguin els ciutadans els que decideixin, els que tinguin el dret a decidir què fan amb els seus recursos, que és bastant més lliure que no pas que ho decideixi el senyor Junqueras, amb tots els respectes, o el senyor Montoro, m'és igual. Si els ciutadans poden disposar de més recursos dels que ells es guanyen, sense cap mena de dubte són més lliures. I un exemple: la reforma de l'impost sobre la renda en el tram estatal en l'any 2016 –hi insisteixo, del tram estatal, en el 2016– ha estalviat als catalans 1.779 milions d'euros; diners que permeten millorar el consum, que permeten donar una empenta més a la inversió i a la creació d'ocupació.

Estem en condicions d'abaixar els impostos en l'actual context econòmic? Doncs, sí. En el conjunt d'Espanya tots, amb molts esforços, hem rebaixat el dèficit públic, el dèficit de les administracions públiques, de l'11 per cent el 2009 al 5 per cent el 2015; a Catalunya, també: del 4,8 per cent el 2010 a l'1,9 el 2015, sense tenir en compte els finançaments diferits.

Pel que fa a la creació de riquesa, a Espanya hem passat de decreixer el 3,6 per cent el 2009 a créixer el 3,2 per cent enguany; a Catalunya, les dades, semblants: decreixíem el 4,1 i creixem el 3,4. No; ja m'agradaria, conseller Junqueras, que fos més, però 3,2 és més que les *seves* previsions en els pressupostos que va presentar ahir per l'any que ve, que són del 2,7.

I en el mercat de treball –i en el mercat de treball– també hi ha hagut un bon comportament. En els darrers tres anys a Espanya s'ha creat 1 milió i mig de llocs de treball cotitzant a la seguretat social –no són enquestes, no són dades estadístiques, són dades reals, de cotitzants de la seguretat social–; 300.000 dels quals, per cert, a Catalunya.

I, fins i tot, els pressupostos que va presentar ahir el conseller Junqueras permeten visualitzar com la millora de la situació econòmica i del mercat de treball, al marge dels increments d'impostos que es proposaven, proporcionen a l'Administració de la Generalitat fins a 3.400 milions d'euros addicionals respecte als que es disposaven l'any 2015.

És a dir, la tendència de l'entorn econòmic és suficientment positiva perquè una rebaixa de l'impost sobre la renda es tradueixi en un increment del creixement, en un increment de la creació d'ocupació, sense que això signifiqui reduir la disponibilitat de recursos per fer polítiques socials. I si les polítiques socials, de veritat, són les que ens preocupen, doncs, mirin, si deixéssim de fer estructures d'estat, referèndums d'independència, eleccions plebiscitàries o eleccions constituents cada dos anys, doncs, segurament podríem fer encara més polítiques socials.

I per això presentem la nostra proposta, que consisteix fonamentalment a modificar els tipus impositius del tram català de l'impost, amb l'objectiu principal de reduir aquest impost als catalans amb rendes més baixes; hi insisteixo: amb rendes més baixes. Aprofitem per simplificar el nombre de trams. La part catalana de l'impost en aquest moment té sis trams, que, combinats amb els cinc de la part estatal, ens dona un total de deu trams, perquè els límits no coincideixen, els límits són diferents. Només fent coincidir els trams amb els trams de l'Estat reduiríem els deu trams actuals a set. I dic «set» perquè, en la nostra proposta, mantenim, a diferència del tram estatal, els dos trams de renda més elevats, el que està entre 120 i 175.000 euros l'any i els de més de 175.000 euros l'any. No ho considerin pas una renúncia, sinó una concessió; ja ens agradaria suprimir aquests trams. Però no és el que avui els proposem. Ja serà difícil que prosperi aquesta proposta per reduir l'impost a les rendes baixes, com que ho proposéssim per fer-ho a les rendes altes.

Com els deia, l'objectiu principal de la proposta és modular a la baixa els tipus a les rendes baixes; les rendes fins a 12.450 euros rebaxarien el tipus del 12 al 10 per cent. El canvi de trams també provoca que determinats nivells de renda, en lloc de tributar a un tram, ho facin en el tram inferior. Per exemple, les rendes entre disset i vint mil euros, en lloc de tributar al tercer tram, com ara, passarien a fer-ho al segon, i això significaria passar d'un tipus del 14 per cent actual a un tipus de l'11,5 per cent.

També proposem un conjunt de deduccions addicionals amb un denominador comú; m'estalviaré massa detalls, que són..., pel temps que em queda, però que és fonamentalment el suport a les famílies. Per què? Perquè han estat precisament les famílies les que, en una situació de crisi extraordinàriament greu, han estat capaces d'ajudar-se i de donar suport a tots els membres de la unitat familiar per tal de poder sortir endavant. Per tant, totes aquelles deduccions que plantejem en favor de la família ho són per intentar retornar a totes aquelles persones que han fet un esforç important durant aquesta època de crisi una part, ínfima, segurament –ínfima, segur–, de l'esforç que han fet durant l'actual situació.

Aquestes són, per tant, les iniciatives que avui sotmetem a consideració de la cambra. Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Rodríguez. A continuació, per a defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula el senyor Joan Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Bé, en primer lloc, volia deixar ben clar que aquesta proposició de llei del Partit Popular, al nostre entendre, és filla d'una gran fallàcia, la que diu que al nostre país es paguen molts impostos, i d'una ideologia ultralliberal, aquella que pretén identificar els drets com la sanitat, l'educació, l'atenció a la dependència com a mercaderies, no com a drets socials. És fals, i vostès ho saben, que a Espanya es paguin molts impostos. I també ho és que Catalunya sigui, així, en el seu conjunt, la comu-

nitat amb més pressió fiscal de tot Espanya. Són dues mentides que, a base de molt repetir-les, vostès pretenen convertir en una veritat, i això té un nom.

D'entrada, dir-los una cosa: el PP parteix d'una trampa ideològica –per cert, una trampa ideològica compartida també amb Junts pel Sí–, la de considerar que Catalunya i Espanya són societats sense classes socials. Catalunya i Espanya paguen molts impostos. Doncs, qui és qui a Catalunya paga molts impostos? Els vint-i-set catalans que es troben a la llista de milionaris del *Forbes*? Els catalans titulars de les Sicav? Els noranta mil catalans que el 2014 van declarar impost de patrimoni? O els que declaren a la renda ingressos superiors als noranta mil euros? Evidentment no; aquests no paguen molts impostos. I si no paguen molts impostos és fonamentalment per la política fiscal que vostès, durant molt de temps, han defensat a l'Estat i a tots els llocs on tenen alguna capacitat de decidir, com, per exemple, a la Comunitat de Madrid. Aquesta és la trampa que ens fan constantment, parlar d'«espanyols» i de «catalans», com si tots fóssim una sola societat sense classes socials. I, a partir d'aquesta trampa ideològica, vostès construeixen aquesta fal·làcia amb tres falsedats.

Primera falsedat: no és pas veritat que a Espanya hi hagi més pressió fiscal que a altres països, no és pas veritat. Acaben de sortir les estadístiques d'Eurostat: un diferencial de set punts al PIB amb relació a la mitjana de la zona euro. Això vol dir 70.000 milions menys d'ingressos al conjunt de l'Estat –per cert, una proporció bastant semblant si es territorialitzessin els 16.000 milions que sempre apareixen en aquest Parlament i a la societat catalana– que no es tenen per fer polítiques socials, fruit precisament d'aquesta política fiscal regressiva. Espanya té davant disset, de vint-i-vuit, països de la Unió Europea que tenen un nivell d'ingressos fiscals i d'esforç fiscal superior al nostre. Però, evidentment, a més d'això, és precisament en l'impost de la renda de què vostè està parlant avui amb què aquest diferencial és més significatiu, gairebé de dos punts amb relació al PIB.

Segona falsedat: afirmar com afirmen –no ho ha dit vostè avui, però apareix en la seva proposició de llei– aquesta veritat –que repeteixen molt Bush, Reagan, durant molt de temps, Trump ara als Estats Units– que abaixar impostos als més rics afavoreix el creixement econòmic. Mentida! La història recent d'aquests països i del nostre posa de manifest que això no és així. Abaixar impostos als que més tenen en renda o en patrimoni el que provoca és exactament el contrari, provoca més desigualtat, però sobretot –sobretot– provoca claríssimament una situació d'empobriment i de manca d'accés als recursos socials que ens falten.

Tercera falsedat: els catalans són els ciutadans espanyols –així, en genèric– que paguen més impostos. Curiosament torna a ser una afirmació que vostè diu «compartim tots». Doncs no, no la compartim. Perquè, d'entrada, els catalans, per nosaltres, no són res; hi ha catalans i catalans, en matèria de fiscalitat. Tenim interessos compartits, segur, el de la defensa nacional del nostre país, però no compartim ni els mateixos interessos socials, perquè hi han catalans que pertanyen a classes socials diferents.

La característica del sistema fiscal català, especialment en matèria d'IRPF, és la seva profunda regressivitat, senyor Junqueras, i vostè vol que la cosa continuï així, especialment quan es comparen amb altres comunitats autònomes. No ho dic jo; les dades recents del Consejo General de Economistas i les que ens va presentar a molts dels que estem aquí la professora Maite Vilalta en les jornades de Pobresa Zero posen de manifest fins a quin punt Partit Popular i Junts pel Sí mantenen la mateixa fal·làcia, des d'aquest punt de vista, i en uns justifica la seva proposta d'avui i en altres justifica la seva negativa a fer una reforma fiscal. Ja s'ha dit: el tipus mínim a Catalunya és el més alt de totes les comunitats autònomes, el 12 per cent; mentre hi han nou comunitats autònomes que tenen tipus mínims del 9,5, i altres, molt baix. Ningú té aquest tipus mínim tan alt com el nostre.

Però què passa quan es comparen els tipus mitjans de l'IRPF amb relació al tram de rendes mitjanes altes? Doncs el que passa és el que denunciem alguns –nosaltres, els companys socialistes, els companys de la CUP–, que és que en aquest moment la fiscalitat catalana tracta molt bé, comparativament amb altres comunitats autònomes, aquests trams de rendes mitjanes altes si es té en compte el tipus mitjà. Si us plau, no el confongui vostè amb el tipus marginal. A aquestes alçades no ens pot venir amb aquestes

trampes. I això és el que planteja, i ho plantegen tots els estudis, el que es coneix com l'elasticitat del tipus mitjà entre les rendes baixes i les rendes altes.

Al nostre país, aquesta elasticitat, a Catalunya, és mínima, perquè hi ha una profunda desigualtat en el tractament de l'IRPF. I per això –per això– és absolutament incompreensible que avui, a més de presentar una esmena a la totalitat, el Grup de Junts pel Sí, contra la proposta presentada pel Partit Popular, no ens hagi presentat una reforma fiscal en condicions acompanyant aquests pressupostos. Perquè això suposa, per part d'aquest Govern, una triple renúncia.

La renúncia a exercir l'autogovern en matèria fiscal, aquest que estem exigint però que quan el tenim no l'exercim, sobretot si toca els interessos d'uns quants –estem parlant del 4 per cent, i després els ho explicaré.

La renúncia també a fer pagar més als que més tenen. Senyor Junqueras, l'he vist dir tantes vegades això que és que..., que ara això no es concreti, quan vostè està al Govern en aquesta qüestió, malament anem, eh? Vostè és el senyor dels discursos, però, a l'hora de convertir discursos en polítiques aplica aquella màxima, no?, que la meva mà esquerra, que és la que fa els discursos, no sàpiga el que fa la meva mà dreta, que és la que aprova les mesures del Govern.

I tercera, la renúncia a disposar de recursos per fer polítiques socials. Aquesta és la realitat que tenim avui. I aquesta, curiosament, avui vostès es confrontaran; però, a la pràctica, la política fiscal que estan practicant és exactament la mateixa. I no és d'estranyar –em sap greu que no estigui aquí, perquè la volia felicitar– que la companya Marta Pascal estigui tan contenta i tan satisfeta, perquè, clar, en té motius: ha aconseguit imposar la política fiscal de Convergència de tota la vida als seus socis de Govern d'Esquerra Republicana de Catalunya. I em quedo aquí, no dic més. Tenen motius els companys del PDECAT, l'antiga Convergència Democràtica de Catalunya, perquè estan molt contents –estan molt contents–; després de tantes declaracions, després de vostè, senyor Junqueras, voler passar pel bo del Govern, perquè hi han uns altres que són dolents, al final, a l'hora de fer la veritat –*por sus obras los conoceréis*, i en política les opinions s'expressen fonamentalment amb decisions–, vostè recolza la política fiscal de Convergència de tota la vida –de tota la vida– en matèria fiscal.

Malauradament, el PP avui..., ells pensen que surten de perdedors –saben que no, ells perdran, gairebé segur, evidentment, aquesta proposició de llei–, però, malauradament, sortiran com a vencedors ideològics d'aquesta batalla, almenys de moment, i intentaràn que sigui només momentani, perquè amb la seva pressió constant han arribat a condicionar la política de tot el Govern de Junts pel Sí, i, per tant, han aconseguit imposar la no-reforma fiscal amb l'impost d'IRPF, amb el de successions i donacions i amb el de patrimoni.

Què podien fer? Li ho hem proposat, però li ho tornem a dir. Està a temps, encara, senyor Junqueras, senyors del Govern... (*veus de fons*) –estan a temps, sí. Li proposem una reforma fiscal per donar satisfacció a aquesta protecció dels treballadors pobres que preocupa en aquest moment al Partit Popular, com si no tingués res a veure amb la reforma laboral i amb el seu tractament de la fiscalitat i amb els beneficis que li ha donat sempre la política del Partit Popular al capital

Li proposem una cosa, per exemple: fer una reforma del tram autonòmic de l'IRPF que abaixi el tipus amb relació a les rendes que arribin fins a dos vegades al salari mínim interprofessional; que la deixi igual com està ara, fins a set vegades el salari mínim interprofessional, que són seixanta mil, és a dir, agafa pràcticament el 95 per cent dels declarants, inclou, per exemple, tots els pensionistes, de pensió màxima, fins i tot –a tots, absolutament a tots–, i que l'apugi de manera progressiva a tots aquells que cobren més de set vegades el salari mínim interprofessional, que són el 4 coma i escaig per cent! Aquests que vostès s'encaparren a protegir i defensar amb aquest plantejament.

Dit això, la veritat és que he quedat absolutament impactat del sentiment a favor dels salaris alts i del tractament dels salaris del Partit Popular, eh? Si no fos perquè els conec des de fa molt de temps, pensaria que vostès acaben d'arribar a la política fa dos minuts i que, vaja, els veritables anticapitalistes d'aquesta sala són vostès, no uns altres. Perquè el discurs d'avui..., quina pena! Que és que aquest tracte discriminatori entre rendes del treball i rendes del capital..., qui ha fet més per ell, no els únics, és cert, ha estat precisament el Partit Popular amb totes les seves polítiques de desfiscalització d'impost de

societats, de moltes altres coses. Sí, impost de patrimoni, per exemple, que és que la Comunitat de Madrid ha decidit situar-ho a zero! I, clar, aleshores els percentatges són com estan. No, no..., escolti, s'ha de pagar impost de patrimoni i successions. Especialment vostès ho haurien de defensar, que són tan partidaris de la societat meritocràtica, i els que no fan mèrits els volen deixar exclosos. Ara sí, meritocràcia per tot –per exemple, per l'escola–, però no meritocràcia per pagar impostos.

Deixin-me que els digui, amb tots els respectes, que la seva proposició de llei està carregada de força fariseisme i un cert cinisme social. Perquè vostès no només modifiquen el tema dels trams, és que..., què plantegen? Plantegen una altra vegada el tema d'augmentar els anomenats «beneficis fiscals». Sí, sí..., beneficis fiscals, que són minoracions fiscals: 10.281 milions d'euros que deixaran d'ingressar els pressupostos de la Generalitat aquest any –memòria tributària– com a conseqüència d'aquests beneficis fiscals. Una part important corresponen a l'àmbit de la normativa estatal, però mil i escaig corresponen a l'àmbit de la normativa de la Generalitat.

Doncs, miri, digui-li..., deixi'm que li digui que no. I sap per què? Perquè ens ho està dient tothom, que un dels problemes claríssimament del nostre sistema fiscal és que els tipus teòrics són molt alts, però, com a conseqüència d'aquestes polítiques de beneficis fiscals, al final resulta que la base imposable s'aprima i aleshores no podem recaptar i tenim un diferencial de 70.000 milions d'euros amb relació a la mitjana de la Unió Europea.

Però és que és curiós, a més, quin tipus de beneficis fiscals posen vostès. I aquí és on vaig a justificar la meua afirmació que vostès vénen aquí amb una proposta d'una forta càrrega ultraliberal amb què volen que aquesta societat es converteixi en un mercat i en què els drets a la salut, a l'educació, a la dependència, siguin drets que s'hi puguin accedir a través del mercat.

A vostè no se li ocorre fer plantejaments per garantir que tothom pugui tenir millor assistència sanitària pública o millor educació pública perquè els llibres de text siguin gratuïts en el moment de l'ús –perquè gratuït no és res–?, o no es plantegen vostès, per exemple, la possibilitat d'acabar amb la situació de dependència, de la situació de les persones amb greu dependència, que són vostès els principals responsables per no voler finançar la situació d'aquesta gent? No. No se'ls ocorre una altra cosa que plantejar beneficis fiscals amb relació a determinats interessos.

Per exemple, beneficis fiscals amb relació a la protecció a la família. Quina família volen vostès protegir? Les famílies nombroses. Encantats, cap problema! Però s'ha pensat vostè en algun moment que les famílies que més necessiten ser protegides són les famílies monoparentals... –perdó, monomarentals–, que són les que estan en situació de pobresa més exagerada? Que són, a més, les que determinen amb el seu entorn familiar que els nens pobres d'aquest país s'estiguin incrementant i formin part d'aquestes unitats? I vostès les famílies monoparentals no les citen. Però, miri, aquestes famílies monoparentals no necessiten beneficis fiscals, perquè aquests beneficis fiscals els suposarien 3 euros. El que necessiten fonamentalment és que els garanteixin condicions d'accés als drets socials, i per això fa falta pagar impostos els que en tenen, que és el que vostès no volen que es plantegi.

Però miri si la seva ideologia ultraliberal té tanta profunditat que vostès, amb relació al tema sanitari, no se'ls ocorre ampliar la partida per assistència sanitària pública, no; se'ls ocorre fer una cosa que és donar beneficis fiscals a aquells catalans que com que tenen ingressos suficients poden pagar-se una assegurança i a través d'aquesta assegurança privada poder eludir les llistes d'espera. És a dir, dualitzar encara més l'assistència sanitària d'aquest país: els que tinguin diners, una pòlissa i utilitzarem recursos públics perquè puguin tenir una entrada diferent en el sistema sanitari, i els que no en tinguin..., *ajo y agua* –ja m'entén vostè. Doncs, no; no podem estar d'acord tampoc amb aquest plantejament.

I així una per una. Amb el tema dels llibres de text. Escolti, vostè creu, de veritat, que la solució és continuar amb la situació actual i determinades persones amb un poder adquisitiu paguin els llibres de text i altres no, i als que paguin els llibres de text els fem un benefici fiscal? Escolti, és que això és propi del capitalisme compassiu. Això sí, compassiu amb els que més en tenen, és allò del *socialismo para ricos*, que vostès han posat en marxa com a estratègia en l'últim moment.

I ja, per últim, el tema de l'adopció per ascendents majors de setanta-cinc anys. Escolti, les famílies que tenen persones de setanta-cinc anys dependents al seu càrrec no necessiten que els facin una petita deducció, alguns dels quals no la poden ni aprofitar perquè no els serveix de res. El que els serveix, d'una vegada per totes, és que vostès acceptin un sistema fiscal que permeti tenir recursos suficients per pagar la prestació de dependència i no la carreguin a les comunitats autònomes, i no la carreguin a les administracions locals o no la carreguin, sobretot –sobretot–, al copagament, absolutament expropiatori que està tenint el sistema de copagament de la dependència.

Bé. I on ja el fariseisme arriba al sùmmum és que vostès, que han tret tots aquests beneficis fiscals de la legislació espanyola i, per tant (*l'orador riu*), han facilitat que l'Estat espanyol pugui recaptar per això, ara vénen i ens diuen aquí, a Catalunya, que els posem nosaltres en la situació de feblesa que tenen les finances públiques de la Generalitat.

La veritat és que no, no podem estar a favor d'aquesta llei, d'aquesta proposició de llei; per això hem presentat una esmena a la totalitat; però, malauradament, els he de reconèixer que avui vostès perdran una votació però de moment estan guanyant la batalla ideològica. Perquè la proposta que vostès fan avui, la ideologia que vostès avui estan defensant, malauradament és la mateixa que ha portat el Govern de Junts pel Sí a negar-se a aquesta reforma fiscal. Espero que s'ho repensin una mica més i el senyor Junqueras..., s'adoni, senyor Junqueras, que aquest Parlament ha aprovat la renda garantida de ciutadania. Li ho vull recordar perquè ahir vostè va dir que no hi ha partida per a la renda garantida de ciutadania...

La presidenta

Senyor Coscubiela, ha exhaurit el temps.

Joan Coscubiela Conesa

...perquè no té mandat democràtic. Sí, és un mandat democràtic i de primera divisió, no només el del referèndum, aquest també. Si us plau, no ho torni a dir vostè, perquè té un mandat d'implantar la renda garantida de ciutadania, i ho ha de fer el 2017.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per a defensar l'esmena presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula el senyor Roger Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Vicepresident, diputats, diputades, clar, si correm el risc de no analitzar el que es diu en aquest faristol, el que es proposa en aquest faristol, sense tenir en compte tots els antecedents, correm això: el risc de no saber amb qui ens l'estem jugant. Correm el risc de creure'ns que qui surt aquí fa unes proclames en defensa de les famílies, en defensa de les classes populars del país i no té els antecedents històrics que té al darrere, que demostrin amb fets justament el que pensen en realitat. Les paraules són les paraules, les proclames són les proclames, però els fets són els fets.

I els fets ens permeten veure, ens permeten analitzar quina és la política fiscal del PP. Quina és la política fiscal del grup parlamentari que avui ens fa aquesta proposta. Tots coneixem la política fiscal del Partit Popular, tots sabem quin és el seu model i quin és el seu plantejament en aquest àmbit; de fet, l'hem viscut especialment els últims anys. Hem viscut una política fiscal absolutament regressiva; una política fiscal que, lluny de buscar l'equitat, lluny de buscar la justícia, lluny de buscar la igualtat entre tots els contribuents, és a dir, entre tots els ciutadans i ciutadanes especialment aquells més vulnerables, s'han dedicat a fer una política regressiva.

La política fiscal del PP són les taxes judicials. La política fiscal del PP és l'impost al sòl. La política fiscal del PP és *el IVA de «los chuches»*. Se'n recorden, *d'el IVA de «los chuches»?* *El IVA de «los chuches»* és la política fiscal del PP. És a dir, no gravar patrimoni, no gravar rendes, sinó gravar impostos indirectes. Justament per imposar un model clarament regressiu. És a dir, dit d'una altra manera, han preferit els últims anys carregar les directrius que venien de Brussel·les sobre les espatlles d'aquells que menys poden en comptes de fer-ho sobre aquells que més poden.

I avui ens plantegen deduccions, deduccions fiscals. Parlem de deduccions, de la deducció fiscal més gran que ha fet el Govern del Partit Popular. La deducció més gran que ha fet el Partit Popular en matèria fiscal és l'amnistia fiscal del 2012. L'amnistia fiscal que va decidir renunciar a tots els diners que s'havien escapolit a través de l'elusió i l'evasió fiscal per cobrar-ne un minso 10 per cent. I ni això, ni d'això se'n van sortir, malgrat aquesta gran deducció a aquells que més poden no se'n van sortir de cobrar ni el 10 per cent. Aquesta és la seva política fiscal. Aquesta és la seva incoherència, perquè surten aquí i diuen una cosa i llavors quan en tenen l'oportunitat, se'ls ha dit, el Govern de l'Estat, el Govern d'altres comunitats autònomes, fan just el contrari.

I avui resulta que hem de sentir que aquells qui han promocionat, qui van insuflar més, qui van inflar més la bombolla immobiliària, avui ens parlin d'ajudes per a la deducció d'habitatge. Aquells qui no paguen la part que els correspon de la Llei de dependència resulta que ens parlen de deduccions per avis a càrrecs. Si això no és cinisme...

Aquells que ens parlen..., o aquells que ens tenen sotmesos a un sistema de finançament injust, que afecta tots els catalans i les catalanes, tots aquests que avui el senyor Santi Rodríguez deia defensar, aquells que mantenen aquell sistema de finançament injust i que a sobre l'han agreujat els últims anys, resulta que ara també volen deduir l'esforç fet per les cobertures sanitàries privades. Hi insisteixo, si això no és cinisme...

Parlen de casuístiques, parlen de casos concrets, parlen de deduccions concretes que afecten, efectivament, ensenyament, que afecten l'habitatge, que afecten els afers socials. Competència certament que té la Generalitat de Catalunya, competències que té aquest Parlament i competències sobre les quals els diferents governs de la Generalitat han hagut de fer un sobreesforç fiscal, un sobreesforç econòmic, un sobreesforç de finançament per poder-les garantir. Perquè no només històricament estem subjectes a aquest sistema de finançament injust que vostès promocionen, que vostès defensen, que vostès mantenen, sinó que, a més a més, en els últims anys, i particularment en aquests últims pressupostos, hem hagut de suportar, hi hem hagut de sumar les bestretes comptades a la baixa, les bestretes del Govern de l'Estat comptades a la baixa, i, sobretot, l'aplicació d'un sostre de dèficit injust. Un sostre de dèficit que quan hauria de ser de l'1,18 per cent és del 0,5 per cent, i això, senyor Rodríguez, suposa 1.500 milions d'euros menys; 1.500 milions d'euros que, entre d'altres coses, podrien anar a Ensenyament, podrien anar a Afers Socials, podrien anar a ajudar les famílies d'aquest país.

I si realment el que volen precisament és això, ajudar les famílies, ajudar els ciutadans i les ciutadanes d'aquest país que tenen més dificultats a final de mes, per ajudar els catalans i les catalanes, tenien un bon moment per fer-ho amb la votació dels pressupostos del 2016, on els recordo que hi havien 1.000 milions addicionals per poder destinar a polítiques socials, i ara en tenen una molt bona oportunitat, d'aquí a quinze dies, que debatrem en el debat a la totalitat els pressupostos per al 2017, que preveuen altre cop 1.200 milions d'euros addicionals per poder apuntalar els pilars bàsics de l'estat del benestar, és a dir, per poder reforçar, per poder apuntalar Salut, Ensenyament i Afers Socials.

Perquè de fet és això. Quan parlem d'impostos, quan parlem de política fiscal, en realitat ens referim a què volem fer amb aquests diners, en què es convertirà l'esforç fiscal que fan els contribuents, en què es convertirà l'esforç econòmic que fan els ciutadans un cop passat pel Govern de la Generalitat, un cop passat per aquest Parlament. I d'això no en parlen. Perquè és veritat que sona molt bé sortir aquí i parlar de famílies i d'ajudes a les famílies i de l'esforç fiscal que fan, i de les dificultats; certament, això sona molt bé. Però després es deixen una part de l'equació, i no parlen de què suposen de menys ingressos totes aquestes deduccions; no n'han parlat, jo no ho he sentit, i miri que l'he escoltat amb atenció. No ens ha parlat de què estan disposats a renunciar per aquestes deduccions, aquestes deduccions que pugen a uns 450 milions d'euros. Què volen eliminar? Què volen reduir? Quines polítiques socials, quines polítiques públiques volen eliminar amb aquests 450 milions d'euros de menys que deixaria d'ingressar la Generalitat? Habitatge, per exemple, que són uns 300 milions d'euros en el projecte de pressupostos? L'atenció a la infància? La lluita contra la pobresa? Els plans d'ocupabilitat? Jo li vaig donant opcions, possibilitats; després, quan surti aquí, sigui valent, senyor Rodríguez, i digui exactament a què és que vol renunciar, a què proposa el seu grup que renunciem. A què renunciem? A la dependència? A les ajudes de zero a tres anys? Als Mossos d'Esquadra? Als bombers? A què renunciem, senyor Rodríguez? *(Veus de fons.)*

La presidenta

Si us plau, no facin diàleg...

Roger Torrent i Ramió

Senyor Rodríguez, tindrà la seva oportunitat...

La presidenta

Després tindrà el seu torn de rèplica.

Roger Torrent i Ramió

...i quan torni a venir aquí estic convençut que vostè, que és valent, ens dirà exactament a què vol renunciar.

Escolti'm, no és només una qüestió econòmica, no és només una qüestió fiscal: és una qüestió de model. Darrere de la seva proposta hi ha un model, hi ha un esquema clar que no compartim –que no compartim, senyor Coscubiela–, un esquema que diu que en comptes d'apuntalar l'escola pública, que en comptes de reforçar la sanitat pública, que en comptes de fer polítiques socials fortes, bonifiquem casuístiques, justament per no haver de fer tot això, per no haver de reforçar els fonaments, les bases de l'estat del benestar.

De llibertat, parlava vostè, la llibertat dels ciutadans de poder decidir. I feia servir «llibertat» com a eufemisme del campí-qui-pugui. Vostès confonen llibertat amb liberalisme. És legítim que vostès defensin un projecte liberal, en què cadascú s'ha d'espavilar, en què no hi ha assistència social, en què la salut és privada i les escoles públiques tenen greus deficiències; és legítim. Però ho diguin, ho diguin clarament i no ens vulguin vendre gat per llebre, parlant de llibertat, quan en realitat volen dir liberalisme. No és el nostre model, no defensem aquest model, defensem un model de progressivitat.

I, miri, deia al principi que les paraules són les paraules i els fets són els fets. I nosaltres ens remuntem als fets, nosaltres anem als fets, anem a les dades. I les dades ens diuen que des del 2012 fins avui, amb totes les modificacions fiscals que hem aprovat en aquest Parlament de Catalunya –hi insisteixo, des del 2012 fins avui, fins a 2016–, aquestes modificacions fiscals han suposat un increment dels ingressos de la Generalitat de Catalunya anuals d'uns 1.200 milions d'euros més. És a dir, les reformes en l'impost de successions, les reformes en l'impost de patrimoni, les reformes en les transmissions patrimonials i d'altres han suposat aquests més de 1.000 milions per poder destinar a polítiques socials, és a dir, per poder ajudar les famílies de qui vostè parlava. I haurien pogut ser més, haurien pogut ser més de 1.200 milions d'euros, si vostès, si el Govern de l'Estat, si el Partit Popular no s'hagués dedicat sistemàticament a portar al Constitucional tots i cadascun dels impostos que hem aprovat en aquesta cambra. I no ho feien, entenc, per defensar les classes mitjanes i populars del país, perquè, que jo sàpiga, les nuclears, per exemple, no són classes mitjanes, els bancs tampoc són precisament aquells qui més pateixen de la nostra societat, del nostre país, ni les companyies aèries, ni tots aquells subjectes passius als quals es dirigien aquests impostos i que ajudaven a redistribuir una mica la riquesa; justament aquest era el seu propòsit. Quan això ho fa el Govern de l'Estat, quan el Govern de l'Estat, sistemàticament, porta aquests impostos al Tribunal Constitucional, no els veig a vostès sortir aquí i defensar les classes populars, defensar les famílies d'aquest país.

Miri, acabo –acabo–, però abans deixi'm fer una recomanació, una triple recomanació, si m'ho permet.

Primera recomanació: si volen ajudar de veritat les famílies d'aquest país, votin els pressupostos que el Govern ens va presentar ahir (*remor de veus*); els votin, ho tenen molt fàcil. Aviat fem el debat a la totalitat, i llavors tindran l'oportunitat no només de votar-lo en la seva totalitat, sinó de votar-lo definitivament. I li ho dic perquè, efectivament, amb aquests pressupostos, amb aquest Projecte de pressupostos, les famílies, aquestes classes mitjanes de les quals vostè s'ha omplert la boca quan ha sortit aquí, podran disposar de 1.170 milions d'euros més per fer polítiques socials. No li sembla que és una bona manera d'ajudar les famílies del país reduir les llistes d'espera de la sanitat pública? No li sembla, per exemple, que és una bona manera d'ajudar les famílies d'aquest país contractar 3.600 mestres més per reforçar l'escola pública d'aquest país? No li sembla que és una bona manera d'ajudar les classes populars de Catalunya disposar de 12 milions més de beques menjador? Mil cent setanta milions d'euros més per po-

der fer polítiques socials; és a dir, no per un model en el qual hi han ajudes i deduccions universals, sinó per anar a l'arrel del problema i per ajudar aquells qui veritablement ho necessiten. D'això se'n diu «redistribució de la riquesa», d'això se'n diu «progressivitat». Per tant, primera proposta: votin els pressupostos del 2017.

Segona proposta: retirin totes les impugnacions que han fet als impostos que ha aprovat aquesta cambra al Tribunal Constitucional. Ho tenen fàcil, ho tenen a la mà, estan al Govern de l'Estat. Retirin-les, retirin aquestes impugnacions, retirin aquests recursos al TC que permetrien recaptar milions d'euros que es destinarien també a reforçar aquestes polítiques socials.

I, finalment, l'última proposta que els faig: mirin, per poder ajudar les famílies d'aquest país de veritat i per poder-ho fer de manera corresponent a l'esforç fiscal que fan els catalans i les catalanes, només hi ha una manera, que és disposant de tots els recursos, de tot aquest esforç fiscal i de totes les competències per decidir què fem no només amb els impostos cedits, amb tots els impostos i, sobretot, amb totes les despeses socials dels pressupostos del nostre Govern. I l'única manera de poder tenir totes les competències i tots els recursos és amb la independència. Per tant –i aquí acabo–, tercera proposta: sumin-se a demanar la independència, sumin-se a construir la república... (*Rialles.*) Ho dic molt seriosament. Si a vostès el que els preocupa és la política fiscal, avui la millor política fiscal que es pot fer és la proclamació de la república de Catalunya. Per tant, sumin-s'hi si realment el que volen és ajudar les famílies d'aquest país.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per al torn en contra, té la paraula el senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, és que una part de les intervencions les he contestades des de l'escó; intentaré comprimir-ho ara immediatament. Senyor Coscubiela, jo crec que vostè, avui, per «classe social»..., no diferencia entre les rendes i la riquesa de la gent. Vostè, per «classe social»..., és els pensaments: «Els ultraliberals són els rics, els ultracomunistes són els pobres.» Jo crec que s'equivoca; avui això no va per aquí. No sé si la consellera Bassa coincidirà o no amb vostè i el seu model castrista admirat, no? (*Remor de veus.*)

Escolti'm, vostè ha dit: «A Catalunya i a Espanya..., i acaben de sortir estadístiques de l'Eurostat que és on es paguen menys impostos.» Miri, té raó. Té raó, ja li ho compro: Espanya és un dels països de la Unió Europea on es paguen menys impostos, té raó. Però sap què passa? Que a Espanya el ritme de creixement és del 3,2 per cent i el ritme de creació d'ocupació, del 2,7 per cent. A la resta de la Unió Europea, on es paguen més impostos, el creixement és de la meitat, l'1,6 per cent, i la creació d'ocupació, també de la meitat, de l'1,4 per cent. Jo crec que en la situació en què estem ens convé créixer molt i créixer en ocupació.

A vostè el preocupa que algú guanyi molt, alguns guanyin molt. A nosaltres el que ens preocupa és que molts guanyin poc, que és una diferència substancial. Jo crec que vostè no ens ha escoltat ni s'ha llegit la proposta, perquè la proposta que fem és rebaixar l'impost sobre la renda als contribuents que tenen rendes baixes, i especialment als contribuents que tenen menys de trenta mil euros/any.

La disquisició sobre el tipus marginal i el tipus mitjà. Jo l'exemple que li he posat fa referència al tipus mitjà. Sí que en l'impost regulem el tipus marginal, però l'exemple que jo li he posat és amb referència al tipus mitjà.

Sobre els beneficis fiscals, escolti'm, amb tota satisfacció direm: «Doncs, sí, defensem que aquells 2 milions de catalans que tenen doble cobertura mèdica perquè tenen el valor de pagar-se-la de la seva butxaca tinguin una petita deducció.» Tots? No, només els de renda baixa, senyor Coscubiela!, és que no ens escolta ni llegeix els nostres papers: només els de renda baixa, no els de renda alta –només els de renda baixa.

Sobre la dependència: acabin amb els mites! El Govern de l'Estat paga a la Generalitat el 50 per cent o més de la dependència! (*Remor de veus.*) Sí! Dues vies! Mirin-se els informes del Tribunal de Cuentas. Dues vies: directament a través de l'Imerso i a

través del model de finançament. Sí, senyor Junqueras! I ho saben perfectament. Cobren el 50 per cent *o més* dels recursos que es destinen a la dependència. Per tant, esforcin-se a resoldre els noranta mil expedients que tenen aturats de persones amb dependència, perquè estan esperant que la Generalitat resolgui aquests expedients.

Seguim. (*Remor de veus.*) Senyor Torrent...

La presidenta

Silenci, si us plau.

Santi Rodríguez i Serra

...vostè em ve a mi a parlar de l'IVA «dels *chuches*» l'endemà que vostès proposen posar l'impost a la coca-cola en aquest Parlament? (*Rialles.*) Vostès ens vénen a retreure això? Per l'amor de Déu! (*Forta remor de veus.*) I, miri, alguns potser, amb l'impost a la coca-cola, a dia d'avui, aquesta setmana, estarem especialment satisfets. Però no ho compartim. Ni a *chuches* ni a la coca-cola. (*Persisteix la remor de veus.*)

Tampoc no vingui a commoure'ns, senyor Torrent –no vingui a commoure'ns, senyor Torrent– amb el tema del dèficit. Deixin de plorar del dèficit. Si és que ja li he dit al senyor Junqueras: deixin de plorar del dèficit! Vostè què vol fer, l'1 per cent? Faci'l! Ja sé que el 0,5 és el màxim autoritzat. Vol fer l'1? Faci'l. Però sap quin és el problema? Que no fan ni el 0,5 ni l'1, fan el 2! Bé, però si vostès diuen: «És que el just seria l'1», doncs, faci l'1, però no em faci el 2! És així de senzill. Llavors, clar, si vostè fa el 2, no vingui a dir: «És que hauríem de tenir l'1.» Doncs, faci l'1, però no faci el 2. (*Veus de fons.*)

La presidenta

Si us plau, no fem diàleg.

Santi Rodríguez i Serra

Al final...

La presidenta

No fem diàleg.

Santi Rodríguez i Serra

Al final, senyor Torrent, a vostès el que els preocupa és l'esforç de l'Administració de la Generalitat, que és una diferència substancial del que ens preocupa a nosaltres, que és l'esforç que han de fer i que fan les persones. Aquesta és la diferència: a vostès els preocupa l'Administració, a nosaltres ens preocupen les persones.

Vol que li votem els pressupostos, senyor Junqueras? Li garanteixo que si accepta les nostres condicions serem més fiables que qualsevol altre soci que s'hagi buscat, que només se n'ha buscat un. Però serem molt més fiables. Vol que el Grup Popular li voti els pressupostos? No sé si després em faran fora del grup o no, però jo li faig una proposta. (*Remor de veus.*) Jo li faig una proposta: dediquin els 3.400 milions d'euros més que tenen gràcies a la recuperació econòmica íntegrament a polítiques socials. Els 3.400, no 1.200. Els 3.400. Tindran el nostre suport –tindran el nostre suport. Retirin l'esmena a la totalitat, aprovem aquesta modificació de l'impost sobre la renda, dediquin els 3.400 milions a polítiques socials i tindran els nostres suports.

Senyor Torrent, no em digui que nosaltres renunciem a mossos, metges i bombers. Si és que ho fan vostès! El president, en aquest faristol, va agafar uns compromisos, i en els pressupostos que vostès van presentar ahir...

La presidenta

Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

...hi han... Acabo...

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

Santi Rodríguez i Serra

...acabo immediatament, senyora presidenta. En el pressupost que van presentar ahir hi han menys mossos, menys metges, menys bombers i més funcionaris de la hisenda

pública. Aleshores, què els hem de dir, a la gent que té una necessitat mèdica? «Vagi a l'Agència Tributària, que allà li ho curaran.» (*Rialles.*)

Senyor Coscubiela...

La presidenta

Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Acabo.

La presidenta

...em sap molt greu, però ja ha passat un minut.

Santi Rodríguez i Serra

D'acord. Doncs, una frase...

La presidenta

Em sap molt greu.

Santi Rodríguez i Serra

...i acabo, senyora presidenta. Senyor Coscubiela...

La presidenta

Em sap molt greu, ha exhaurit el temps.

Santi Rodríguez i Serra

Senyor Coscubiela, aquesta iniciativa, el Partit Popular, el Grup Popular, la perdrà. Però sap qui de veritat hi perdrà? Els catalans amb rendes de menys de trenta mil euros l'any.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Si us plau, continuem amb el debat –continuem amb el debat. Procedirem ara al torn d'intervencions per a fixar el posicionament. En primer lloc, té la paraula el senyor Antonio Espinosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

(*Pausa.*)

Diputat, quan vulgui.

Antonio Espinosa Cerrato

Sí; gracias, señora presidenta. Buenas tardes. *Conseller*, vicepresidente, diputados y diputadas, vamos a ver, señoras y señores diputados: yo creo que sí que es verdad que hay un hecho incuestionable, y es que la mayoría de los catalanes pagamos más impuestos que el resto de los españoles. Y lo que es también..., y más importante aún: tenemos peores servicios. Los catalanes, o la mayoría de los catalanes, si se quiere, estamos a la cabeza en impuestos y en deuda pública. Estamos a la cabeza en eso, y sin embargo estamos también de los últimos en los servicios sociales, la sanidad y, sobre todo, la educación. Los catalanes hacemos un mayor esfuerzo fiscal, pero eso no se recompensa con una mejor sanidad, con una mejor educación o con unos mejores servicios sociales.

Esta evidencia es justificada por una parte de la cámara echando la culpa a la financiación, echando la culpa a Madrid. No podía ser de otra manera. De verdad, a estas alturas yo ya soy incapaz de imaginarme un discurso, uno solo, donde finalmente, de una manera o de otra, no acabe por echarse la culpa al Estado, que nos asfixia o roba, depende del día y del estado de ánimo.

Pero, señoras y señores diputados, este argumento, este victimismo, a poco que se haga un análisis comparativo, con otras comunidades, por supuesto, y con similar financiación, vemos que se cae por su propio peso. Mire, si comparamos Cataluña, por ejemplo, con la Comunidad Valenciana o Baleares lo que comprobamos es que en educación Cataluña se sitúa por debajo de ambas, de Valencia y de Baleares. Si comparamos sanidad, por ejemplo, se sitúa por debajo de Baleares, aunque en este caso por encima de la Comunidad Valenciana. Por tanto, yo creo que deberían ser capaces de asumir, este Gobierno y este grupo parlamentario, que la falta de correspondencia entre más esfuerzo fiscal y mejores servicios en realidad pasa por la responsabilidad, funda-

mentalmente, de los gobiernos autónomos, de los gobiernos autonómicos. Un gobierno, este, lo que está demostrando teniéndonos con más impuestos y no mejores servicios es que no gestiona bien, no prioriza bien, y en suma que es un gobierno ineficiente e ineficaz; un gobierno de la Generalitat que está casi siempre..., o, mejor dicho, que siempre ha optado por el camino más fácil: culpabilizar a España y sus gobiernos, en lugar de afrontar valientemente la racionalización de sus ingresos y sus gastos, de acometer una racionalización de su Administración, de evaluar sus políticas públicas, de evaluar los costes y logros de esas políticas. ¿Para qué? Pues para evitar que muchas de ellas sean auténticos sumideros de dinero público que no aportan auténtico valor para la sociedad.

En Ciudadanos tenemos el empeño de hacer una administración y un sector público más eficientes. Y no por capricho. Precisamente, para garantizar su calidad y su continuidad. Queremos trabajar por una administración y un sector público que garanticen la prestación de los mejores servicios al menor coste posible, eliminando burocracia, eliminando duplicidades administrativas, haciéndolos más ágiles y flexibles. Para conseguir ese objetivo es imprescindible –es imprescindible– hacer una auténtica auditoría integral de la actividad de la Administración autonómica a nivel económico, orgánico y funcional, y seguir fusionando y eliminando organismos públicos inoperantes.

Algunos otros grupos políticos piensan que para mejorar los servicios públicos la solución pasa por subir los impuestos. A ellos tengo que decirles que no cuenten con nosotros para subir los impuestos a las clases medias y trabajadoras, que ya están soportando la práctica totalidad del esfuerzo y la presión fiscal, en Cataluña y en el resto de España.

Por nuestra parte, sin embargo, pensamos que sería posible un acuerdo para gravar a las grandes rentas y patrimonios. Hagámoslo. Pero por parte de Ciudadanos solo ponemos dos condiciones. La primera es que el gravamen, lógicamente, se establezca y sea progresivo, pero evitemos que tenga alcance confiscatorio. Y, en este sentido, permítanme hacer referencia a lo que entiende el tribunal constitucional alemán sobre el tema, el cual señaló que la imposición no puede incidir sobre la sustancia del patrimonio ni exceder de un límite, situado aproximadamente en la mitad de los rendimientos. Yo hasta ahí creo que con Ciudadanos se puede llegar perfectamente. Y decía yo que teníamos dos condiciones. La segunda es aún más evidente: evitemos hacer el ridículo y no perdamos el tiempo, como va a suceder con la Proposición de ley sobre activos no productivos presentada por la CUP y Junts pel Sí, un impuesto, este último que estoy mencionando, que, como ayer mismo manifestaba el diputado Joan Coscubiela, va a ser improductivo y por el que no se va a recaudar ni un solo euro. Por tanto, nos lo podrían ahorrar, y nos podrían incluso ahorrar la pérdida de tiempo que va a suponer su tramitación.

En relación con la Proposición de ley de reducción del impuesto sobre la renta de las personas físicas, que nos trae el Partido Popular, debo decir que no nos gusta. Las reducciones y deducciones que nos propone creemos que restarían progresividad al impuesto, aumentarían los agujeros del mismo y disminuirían la recaudación.

Dicho lo dicho, no nos gusta, la proposición. A pesar de todo, votaríamos a favor..., pensamos..., nos abstendríamos en esta votación, dado que pensamos que podría ser una oportunidad para que en el trámite parlamentario se pudiera mejorar la regulación que actualmente tenemos sobre el tramo autonómico del impuesto sobre el IRPF. Realmente, eso también sería posible.

Mire, en Ciudadanos queremos bajar los impuestos a las rentas del trabajo, queremos bajar los impuestos a aquellos trabajadores con empleos precarios y bajos salarios, queremos favorecer el empleo y combatir la pobreza y las desigualdades. Pero lo vamos a hacer de la forma y con las herramientas que se han mostrado eficaces allí donde se han implantado: lo vamos a hacer mediante el complemento salarial garantizado, una medida que, dado que los contratos a tiempo parcial son en gran parte ocupados por mujeres, dado que la pobreza es mayor entre las mujeres que entre los hombres, supone un avance importante no solamente desde el punto de vista social, o del conjunto de la sociedad, sino especialmente desde la perspectiva de género; una mejora positiva desde la perspectiva de igualdad entre hombres y mujeres.

Miren, en Ciudadanos queremos bajar los impuestos a los trabajadores y a las clases medias, vuelvo a insistir. Pero sobre todo queremos que los servicios esenciales no se

reduzcan, sino que se mejoren. ¿Para qué? Para mejorar el bienestar, fomentar la igualdad de oportunidades y aumentar la prosperidad.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació té la paraula la senyora Alícia Romero, del Grup Parlamentari Socialista.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Vicepresident, conseller, diputats, diputades, bé, doncs, la veritat és que no sé si hi podré posar més seny que el senyor Coscubiela, perquè jo, fil per randa, diguem que subscriuria tot el que ha dit el portaveu d'economia de Catalunya Sí que es Pot. Així, quasi podríem deixar-ho aquí, perquè jo no sé si ho faré millor que ho ha fet ell. Per tant, em sap greu, però el seu desig no es veurà complert, de moment, aquesta tarda.

Miri, avui el Partit Popular ens presenta una proposició de llei per modificar l'impost de l'IRPF. El tram autonòmic, evidentment, perquè amb l'estatal ja veurem què fan a l'altre costat. Però en aquest cas l'autonòmic. Ells insisteixen constantment..., i ja els deia fa uns quants plens que el senyor Coto jo el recordo sempre dient que aquí paguem més impostos que enlloc. També ho diu el president Puigdemont, que som el país on hi ha més pressió fiscal del món. En fi, sempre ens agrada parlar que som els més –més... Sempre. I, després, clar, quan un va a les dades i va a la realitat veu que això no és ben bé així i que per repetir moltes vegades una mentida no s'acaba fent veritat.

I, per tant, valdria la pena donar algunes dades. Miri si no som el país que més paga que si ens comparem amb països de la Unió Europea veiem que estem molt per sota de la pressió fiscal de la mitjana dels dinou països, i també dels vint-i-vuit. La pressió fiscal catalana està al 38,2 per cent; la mitjana de la Unió Europea, dels dinou, està al 40,7. I si anem als vint-i-vuit encara tenim més marge. Per tant, la pressió fiscal que aguantem els catalans no és la més alta del món, ni és la que més «apreta» els seus ciutadans. Per tant, estaria bé que quan diem les coses fóssim una mica més rigorosos.

La seva proposta, que es basa en això per dir «caldria abaixar alguns impostos que a Catalunya tenim molt alts, com és el tram autonòmic...» També vostè parlava, i parla en la introducció de la llei, sobre l'impost de successions, etcètera..., que és veritat, vostè ha recordat que l'any 2011, quan el president Mas va pactar amb Alicia Sánchez-Camacho, van eliminar l'impost. És veritat que després Esquerra el va incorporar ja tímidament. Podia haver estat més valenta..., però no ho ha fet. Però, en tot cas, és veritat: com a mínim hem recuperat una part d'aquest impost. Però, clar, quan vostès diuen que modifiquen..., o que fan una proposta de l'IRPF per modificar l'impost que hi ha a Catalunya, a mi m'agradaria dir-los algunes coses. Perquè, segurament, modificant algunes coses podríem recaptar més. I vostè el que creiem que fa és, una mica, una trampa al solitari. I després hi entraré.

En tot cas, dir que a Catalunya, perquè vostè diu que tots els trams són els més alts d'Espanya..., el tram entre els setze mil i els vint mil euros som la comunitat autònoma, Catalunya, que el té més alt. Entre els setze i els vint, que és la gent que cobra menys. És a dir, aquells que obtenen menys recursos per les rendes del treball. Aquest, Catalunya és una de les que el té més alt. I si parlem del tipus marginal del primer tram, és a dir, els que cobren menys, encara, del que diem, a Catalunya està al 12 per cent, mentre que a altres comunitats, com Madrid o Balears, està al 9,5. És a dir que tenim una pressió fiscal més alta en aquells que menys guanyen, que menys rendes del treball tenen. Per tant, el que nosaltres diem des de fa molt temps, que intentem demanar un esforç més important a aquells que més tenen i reduïm la pressió fiscal dels que menys tenen, va justament en la línia contrària del que vostès ens proposen.

Miri, Espanya, i ho hem dit moltes vegades en aquest Ple, és el país de l'OCDE on més creix la desigualtat. I acostuma a passar que en aquells països on hi ha alts nivells de desigualtat hi ha baixos nivells de pressió fiscal. Això acostuma a passar. Per desgràcia, el nostre és així. Els recordo que el 10 per cent de les llars espanyoles més pobres van perdre el 33 per cent dels seus ingressos entre l'any 2007 i el 2010, i, en canvi, el 10 per cent de les més riques només van perdre l'1 per cent. Per tant, és veritat que hem carregat tot l'esforç de la crisi a aquelles famílies, a aquelles persones que menys tenen,

que menys recaptin per les rendes del treball, o que menys tenen, directament, perquè estan a l'atur i no tenen cap ingrés en aquest sentit. Per tant, un esforç molt desigual i molt injust, des del nostre punt de vista.

Però, com li deia, els alts nivells de desigualtat van acompanyats per baixos nivells de pressió fiscal. Tenim un dels països amb els tipus nominals més alts de la Unió Europea pel que fa a l'IVA: 21 per cent, que el va apujar el president Rajoy quan va arribar a la Moncloa; el 54 per cent de l'IRPF, el 30 per cent de societats... Però, tot i així, tenint els tipus nominals més alts, som dels països que menys recaptació real tenim. Estem al 37,8 per cent del PIB enfront al 46,8 de la mitjana de la Unió Europea, és a dir que sí que tenim els tipus molt alts, però després recaptem poc. Per tant, aquí s'haurien de treballar algunes coses, i evidentment la seva amnistia fiscal, doncs, no ajuda, per exemple, a millorar aquesta recaptació. El que ajuda és posar més inspectors, és reforçar l'agència tributària perquè realment no hi hagi aquestes fuites i aquesta baixa recaptació que tenim.

Com deia, la crisi, que està durant molts anys i en què estem demanant esforços als que més tenen, necessita un canvi pel que fa a la política fiscal. Ho hem demanat moltes vegades aquí: cal una reforma fiscal més justa i més progressiva. La política fiscal defineix un tipus de societat i està clar que la que vostès comparteixen, senyors del Partit Popular –i al senyor Rodríguez li ho dic–, i la comparteix el Partit Socialista, doncs, no és la mateixa de cap de les maneres. I, per tant, nosaltres, doncs, no podem estar al seu costat en aquest sentit. Sí que ho estan altres, que avui han sortit aquí al faristol, a fer realment un discurs complex, difícil, eh?, senyor Torrent, perquè, clar, venir aquí a intentar diferenciar-se del Partit Popular quan en les tres, quatre, cinc votacions que hi ha hagut en aquest Parlament sobre política fiscal vostès han votat al seu costat, doncs, sincerament, se li fa difícil..., es fa difícil l'argument.

I jo, al final entenc que vostès acabin presentant una esmena a la totalitat, perquè el que no volen és parlar de política fiscal. Vostès realment el que no volen és un debat profund sobre això, perquè no volen cap canvi –no volen cap canvi. Per això vostè... (*Veus de fons.*) Per això vostè presenta una esmena a la totalitat, perquè no vol debatre. No tinc tan clar que vostè la presenti perquè no coincideix amb el model de política fiscal. Perquè sempre que es posa això a votació voten conjuntament. (*Veus de fons.*) Sí, senyor, voten conjuntament. (*Veus de fons.*)

Per tant, jo crec que al final l'argument més clar era: no volem parlar de política fiscal perquè no volem la reforma fiscal, tal com s'ha vist en els pressupostos que ahir es van presentar. Cap modificació valenta, cap reforma substancial ni estructural sobre política fiscal. De fet, el seu secretari d'Economia, o secretari que s'encarrega dels pressupostos, el senyor Pere Aragonès, en una jornada que van fer vostès sobre reforma fiscal, deia que no faran modificacions puntuals, perquè vostès el que volen fer és la reforma estructural quan ja sigui una república catalana. Miri, escolti, és que sap què passa? Que els catalans viuen avui, en el present. En el present tenen problemes i els hem de resoldre avui, no demà.

I, per tant, el que han de fer vostès és modificar avui impostos, perquè sigui..., per tenir una política fiscal més justa, més progressiva, perquè paguin més aquells que més tenen i per aconseguir més ingressos que ens permetin dedicar-los a polítiques socials, educatives i sanitàries. I això és el que vostès no fan. (*Veus de fons.*) Miri, senyor Junqueras, no. No sé què m'està dient, però no ho fa. I, a més a més, no s'ha volgut reunir amb mi per explicar-m'ho. (*Remor de veus.*) Per tant, escolti'm, ni ho fa, ni ens ho explica... Miri... (*Persisteix la remor de veus.*) I ara li diré una altra dada que desmentiré...

La presidenta

Si us plau... Ja sé que avui estan pel diàleg, però és que això és un debat, no és un diàleg.

Alicia Romero Llano

Sí... És que em sap greu, eh?, senyor Junqueras, perquè miri que li hi ofert vegades anar a fer un cafè i que m'expliqui els pressupostos abans de presentar-los, i no hi ha hagut manera. I ara vostè vol tenir un diàleg quan no toca. Home, s'equivoca... (*l'oradora riu*), s'equivoca de dia i s'equivoca de moment, senyor Junqueras, i em sap greu, perquè hauria estat molt bé fer-ho abans de la presentació en el Parlament.

En tot cas, no ens sorprèn la proposta que fa el Partit Popular, de reforma fiscal, pel que fa, doncs, a aquesta modificació de l'IRPF en el tram autonòmic, sobretot perquè el que ells fan és reduir, bàsicament rebaixar aquells que guanyen a partir de 60.000 euros. Aquests, sobretot, tractem-los bé, que segurament són els que podrien fer més esforços, doncs, a aquests els reduïm el tram. I, després, vostès diuen que estan reduint, també, els trams a les classes que estan patint més o a les classes mitjanes. I això no és veritat perquè el tram de fins als 35.000, que és el 72 per cent dels contribuents, vostès els mantenen exactament la mateixa quota autonòmica, ni l'apugen ni l'abaixen.

Per tant, analitzant la seva proposició de llei, el que fan és reduir els impostos a aquells que guanyen més de 60.000 euros. Per tant, vostès està molt clar a qui demanen els esforços. Evidentment, no a aquells que més tenen.

I ja no vull entrar en les deduccions fiscals, perquè ho ha fet tan bé el senyor Coscubiela que jo ja no ho podré fer millor. Però, clar, quina barra, diguéssim, eh? És a dir que les deduccions fiscals per a aquells que es paguen una mútua, que si se la paguen és perquè se la poden pagar. Doncs, no els fem una deducció fiscal! Si se la poden pagar, que se la paguin. El que s'ha de fer és no estalviar uns recursos a l'Administració de la Generalitat, i utilitzar-los, aquests, per millorar la salut pública, la sanitat pública. Això és el que s'ha de fer, no deduccions a les famílies que es poden pagar una mútua privada. És que, clar, aquí ja se'ls veu, on vostès, on vostès van... De fet, el senyor Boi Ruiz ja ho volia fer, això, eh? És a dir que al final no estan tan lluny, si és que no estan tan lluny... Ja es veu en les votacions constantment. Per això els dic que crec que l'esmena a la totalitat que presenta Junts pel Sí, ho fan per no debatre –per no debatre–, perquè no ho volen fer, ja ho han anat demostrant vostès contínuament.

Al senyor Roger Torrent li voldria dir algunes coses. Miri, ha vingut vostè aquí a intentar diferenciar-se del PP, però és que ahir van presentar uns pressupostos sense una política fiscal profunda. Diu que gràcies a les seves modificacions, 1.200 milions d'euros més. No és veritat. Els augmentos que vostès han anat fent en els darrers anys són 500 milions d'euros. Els 1.200 és si sumem la millora de l'economia també amb els estatals. (*Veus de fons.*) No, 500 milions d'euros; són 500, no són 1.200.

I, escolti, i l'esforç que vostès han fet en la voluntat, el capteniment del Govern amb la puja d'impostos són 109 milions d'euros, i representa del total dels ingressos en impostos, un 5,3 –un 5,3.

Escolti'm, vostès no demanen més esforços als qui més tenen, s'han posat al costat... –vostès, vull dir, Convergència, PDECAT i Esquerra Republicana–, al costat del Partit Popular. El que espero és que avui, escoltant els senyors de la CUP, el que ha dit el Roger Torrent, no ho sé, en aquest tram de tramitació puguin influir una mica més perquè això canviï, perquè realment els seus arguments són bastant increïbles i costa una mica de creure.

Aquesta proposició de llei no tirarà endavant. El que ens agradaria és que el Govern hagués fet una altra..., uns altres...

La presidenta

Senyora Romero, ha exhaurit el temps.

Alicia Romero Llano

...–sí, ja acabo–, hagués presentat uns altres pressupostos i avui poguéssim tenir un altre to i un altre debat, avui, aquí.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Benet Salellas, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Benet Salellas i Vilar

Gràcies, presidenta. Abans de començar, diguem-ne, amb la reflexió que nosaltres volíem enfocar la qüestió, informar la cambra, per si hi ha algú que no ho sabia encara, que en Montoro ja ha anunciat que aprovarà un impost a les begudes ensucrades per deixar-lo a zero després i, per tant, per impedir que nosaltres exercim sobirania fiscal en aquesta qüestió. Per tant, potser el senyor Rodríguez hauria d'autoesmenar-se a la seva

burla, a la seva mofa i a les paraules que acaba de pronunciar en aquest faristol i informar-se, en qualsevol cas, abans de sortir.

Dit això, per nosaltres qualsevol mirada que vulgui parlar de fiscalitat, i no ho diem els de la CUP, sinó que ho deien els companys i companyes de la Plataforma per una Fiscalitat Justa, quan van comparèixer a la Comissió d'Estudi de Mesures contra la Corrupció, ha de decidir..., qualsevol mirada a la fiscalitat ha de decidir prèviament quin model de societat vol construir. És a dir, si nosaltres per al que apostem és per un model de responsabilitat col·lectiva en què ens preocupem i ens preocupa la garantia dels drets socials col·lectius, perquè ens preocupa la sanitat, perquè ens preocupa l'educació, perquè ens preocupa la lluita contra la desigualtat, això necessàriament comporta un model fiscal car –un model fiscal car. Si, en canvi, el model de societat pel qual apostem és exclusivament una qüestió de responsabilitat individual en què ens importa un rave el que li passi al veí, en què ens és indiferent si algú queda abandonat al marge del camí, això és un model fiscalment molt més barat.

Nosaltres ja sabem per quin model aposta el PP, el Partit Popular, i sabem claríssimament també, pel conjunt de polítiques que desenvolupa, quin model de societat proposa i de quin model de societat beu aquesta proposició de llei que avui votem. Però nosaltres rebutjarem, conjuntament amb altres grups de la cambra, la seva entrada a tràmit, perquè considerem que és una proposta de llei que és injusta, que és egoista, que és insolidària i que defensa un model del campí qui pugui.

El motiu principal que posen sobre la taula per justificar la llei –ja s'ha explicat abans– és una llegenda urbana anomenada «alta pressió fiscal»; una llegenda urbana que ja s'ha explicat, aquí les dades d'Eurostat, que confirmen com l'Estat espanyol precisament està molt per sota de la mitjana amb relació a la pressió fiscal. I no és que ho estigui aquest any, senyor Rodríguez, per una conjuntura econòmica determinada amb què vostè intenti justificar aquesta situació, sinó que ho és des dels anys noranta en què Eurostat ens ensenya les seves dades. Per tant, és fals que l'Estat espanyol tingui una alta pressió fiscal. Com és falsa l'altra llegenda urbana que els catalans som els que paguem més, comparativament amb la resta de comunitats autònomes. És fals sobretot si ens fixem en dues dades que ahir introduïa Eulàlia Reguant a la seva compareixença de pressupostos i que hem vist que avui havia estat recollida per altres companys de l'esquerra parlamentària, en el sentit de si ens ho mirem amb els ulls del 96 per cent o si ens mirem la fiscalitat amb els ulls del 4 per cent.

Quines són aquestes dues dades? Doncs, són les dades de percentatge de contribuents catalans que, o cobren rendes provinents del treball que arriben als 60.000 euros anuals –aquests són el 96 per cent– o arriben, amb les seves rendes, per sobre dels 60.000 euros anuals –aquests són els del 4 per cent. I nosaltres és cert que, en les rendes dels 96 per cent, tenim els tipus efectius dels més elevats de l'Estat, però no és així quan ens fixem en les rendes del 4 per cent, i, per tant, tenim una desproporció evident en el nostre sistema d'IRPF que el fa injust, que el fa insolidari i que el fa regressiu.

Per tant, només cal fixar-se en la comparativa de comunitats autònomes. Si ens fixem en les rendes de 70.000 euros, estem a la sisena posició; si ens fixem en les de 110.000, estem a l'onzena; si ens fixem en les de 220.000 en amunt, estem en l'onzena posició –onzena de quinze posicions, sense comptar les colònies espanyoles a l'Àfrica.

Per tant, el nostre sistema es troba totalment atrofiat per la part superior i es troba atrofiat pel 4 per cent. És una pena que no hi sigui Marta Pascal ara mateix a l'hemicicle, no?, la gran suposada defensora de les classes mitjanes, perquè té un concepte de classe mitjana molt particular, la diputada Pascal, que consisteix a entendre que la classe mitjana és el 4 per cent, quan és evident que la classe mitjana d'aquest país es troba entre el 96 per cent que suporta, com dèiem, aquests tipus alts, i no del 4 per cent que ella defensa, que ella blinda, és aquesta elit privilegiada que avui en els tipus, ho repetixo, en la comparativa de comunitats autònomes, estem en l'onzena posició de quinze.

És més, quan parlem d'escassetat de recursos públics i de necessitat de garantir els drets de la majoria, nosaltres proposem no blindar aquest 4 per cent, perquè apujant un sol punt –un sol punt– el tipus d'aquest 4 per cent, segons determinats estudis del nostre Govern, suposaria un increment de 100 milions d'euros anuals. I, per tant, nosaltres no volem defensar els privilegis d'aquest 4 per cent, perquè volem, sobretot, una república que tingui encunyat, en el moment en què neixi, des del primer moment, el principi que qui en té més, ha de pagar més.

Per tant, nosaltres votarem en contra d'aquesta proposició de llei presentada pel PP. L'esquema que defensa és inversament contrari a la nostra demanda de modificació de l'IRPF que hem fet a les negociacions al Govern de cara als pressupostos del 2017; una demanda a la qual nosaltres no hem renunciat, que hi continuarem insistint i que hem de deixar clar, o almenys des de la humilitat de qui té la paraula en aquest moment, que els 1.000 milions d'euros que assenyalava el diputat Torrent no provenen de polítiques fiscals que hàgim fet per millorar els ingressos, no és que tinguem 1.000 milions d'euros més perquè hem lluitat contra el frau fiscal, perquè hem apujat determinats impostos... Em sembla que tenim 1.000 milions d'euros més, sobretot, que provenen del fet que hem derivat bona part del deute al FLA i que han baixat els tipus d'interès. I això és el que ens ha permès –això és el que ens ha permès– acumular 1.000 milions d'euros més, que es destinen a polítiques socials, i que està molt bé que hi siguin, però que fem l'autocrítica –fem l'autocrítica– que aquests 1.000 milions d'euros no vénen per concret que hàgim fet, ni tan sols per aquella negociació que demanàvem nosaltres i que va votar la cambra en els annexos de la declaració del 9-N. Perquè aquella negociació amb relació a la banca resident i a la necessitat de reduir les quantitats que paguem per deute, doncs, ha quedat, també, malauradament, com tantes altres coses que tenen a veure amb el 9-N, en paper mullat.

Bé. Nosaltres apostem per un model de societat de responsabilitat col·lectiva, per un model de societat que necessita molts recursos i que, per tant, és lògic que demanem més a qui té més, que demanem més a aquests famosos vint-i-set catalans de la llista Forbes que tenen un patrimoni equivalent al del pressupost que ha presentat el vicepresident Junqueras, i no gravar més aquests rics..., a nosaltres ens és igual si es fa de la mà del PP o de la mà de Marta Pascal, a nosaltres ens és igual blindar aquesta fiscalitat injusta, la continuarem denunciant per injusta, per egoista, per insolidària i perquè defensa el model de campí qui pugui.

I la prova del cotó: la qüestió de la sanitat, de la sanitat privada, en aquest cas. Curiosament aquesta llei, que el que vol, doncs, novament, és aprofundir en les desigualtats, aprofundir en el blindatge de beneficis, plantejava deduir als contribuents determinades quantitats relatives al pagament d'assegurances a la sanitat privada. Nosaltres repetiríem una pregunta que ja s'ha fet aquí: si aquells que tenen recursos, aquells que a la declaració de la renda els surt a pagar, no tenen coresponsabilitat a assumir l'esforç en el pagament de les despeses de la sanitat pública, llavors qui sostindrà les despeses del sistema públic de salut que volem universal i de qualitat i que fa només un moment, en el punt anterior, hem votat precisament per universalitzar encara més i per garantir la seva ampliació?

Per tant, en nom de la defensa dels serveis públics, en nom d'aquesta universalització de drets que tant compatim i que hem votat en el punt anterior, nosaltres volem una política fiscal més justa, més proporcional, més progressiva, i continuarem defensant-la aquí i a tot arreu, perquè aquesta és una lluita que encara té molt de recorregut.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat.

Estem cridant a votació.

(Roger Torrent i Ramió demana per parlar.)

Senyor Torrent, per què em demana la paraula?

Roger Torrent i Ramió

Sí; presidenta, gràcies. Per al·lusions. Han estat moltes. Li prometo que seré breu, però, hi insisteixo, han estat moltes al·lusions.

La presidenta

D'acord, endavant.

Roger Torrent i Ramió

Sí, a la diputada Romero: són 1.200 milions d'euros de més, de recaptació d'aquest any, anuals. En tot cas, miri's bé el projecte que ahir va entregar el vicepresident en aquest Parlament, analitzi-ho bé i ho veurà. I, en tot cas, en aquest cafè que vostè ofería

al vicepresident, segur que el vicepresident estarà encantat de poder-li ensenyar i poder-li explicar, i si no, m'ofereixo jo també per poder-li mostrar que, efectivament, són aquests 1.200 milions d'euros de més.

Mil dos-cents milions d'euros de més, precisament, senyor Salellas, que són de recaptació. Aquests sí que són només de recaptació; per tant, de la modificació dels impostos, de la modificació de política fiscal que s'ha fet aquests últims anys. També és veritat que això també té a veure amb la millora de la situació econòmica, però no té a veure, en aquest cas, aquests 1.200 milions, amb la millora, diguem-ne, dels tipus d'interès.

Acabo –acabo, acabo–, senyora presidenta... *(Veus de fons.)* Home, m'han fet moltes al·lusions, presidenta. Al senyor Rodríguez, n'ha fet moltes, se li ha comentat el tema...

La presidenta

No eren al·lusions.

Roger Torrent i Ramió

...dels impostos ensucrats. En tot cas, estic convençut que ho explicarà, això que ha dit aquí al senyor Montoro, i segur que, a partir d'avui, vostè també serà un ferm defensor més que el que ens cal és la independència del senyor Montoro.

I finalment, dir que... –l'última, l'última, presidenta–, dir que... *(Veus de fons.)* L'última –l'última–, dir que aquells que defensem un tracte just fiscal per a Catalunya som victimistes és menystenir l'esforç que fan els catalans i les catalanes.

Gràcies, presidenta, per la seva benevolència.
(Joan Coscubiela Conesa demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Coscubiela, per què em demana la paraula?

Joan Coscubiela Conesa

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...de l'article 85 amb relació a les al·lusions del senyor Santi Rodríguez...

La presidenta

Contradiccions?

Joan Coscubiela Conesa

No, al·lusions –al·lusions.

La presidenta

No he sentit que l'hagi al·ludit, però potser ho he sentit jo malament. Digui, digui...

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies. Senyor Rodríguez, si vostè ens ha intentat insultar amb allò de «castrista» no ho ha aconseguit. En qualsevol cas, que no l'hagi escoltat el senyor Manuel Fraga, que al cel estigui, perquè s'haurà enfadat bastant amb vostè. Hauria d'escollir millor els arguments, sobretot els tècnics. Dir que Espanya creix més perquè resulta que té menys impostos és oblidar el seu argument, perquè si a Catalunya tenim tants impostos com vostè diu, hauríem de créixer menys que a Espanya i, per tant, creixem més. I això no aguanta amb la comparació, per exemple, amb l'eficiència dels països nòrdics. Aquesta idea de pocs impostos igual a creixement econòmic només la té Trump, i vostès avui han fet, fiscalment, de Trump català. Ho sento però algú li ho hauria de dir.

La presidenta

Entenc que això són contradiccions, senyor Coscubiela, no al·lusions, però ara és igual. *(Veus de fons.)* Ja està –ja està, ja està. *(Veus de fons.)* Ja està. No, a vostè no l'han al·ludit, directament; el que passa, que... *(Veus de fons.)* Bé, jo no entenia que per «castrista» l'al·ludien a vostè, si és així...

En tot cas, anem a passar a la votació.
(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)
Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

A mi sí que m'han alludit, m'han contradit, i, per tant...

La presidenta

Sí –sí, sí. L'han alludit –l'han alludit–, sí.

Santi Rodríguez i Serra

...li demanaria els trenta segons de la mateixa mida del senyor Torrent, els segons.
(*Rialles.*)

La presidenta

Sí, sí, endavant –endavant.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Primera qüestió: jo crec que ni el senyor Torrent, ni la CUP, ni alguns altres partits crec que s'han llegit la proposta o no m'han escoltat. Hem parlat de rebaixar l'impost de la renda a les rendes, fonamentalment, baixes.

Senyora Romero, jo no he acabat d'entendre a quina amnistia fiscal es referia, si a la de 1984 o a la de 1991. (*Remor de veus.*) Exactament, no ho acabava d'entendre.

I amb relació al senyor Torrent, no? Diuen: «Hi han 1.200 milions més de recaptació en els pressupostos.» No, n'hi han 3.400 més, més 900 milions que s'estalvien en interessos del FLA; d'aquella «estafa que és el FLA», segons el senyor president del Grup de Junts pel Sí, vostès tenen més de 4.000 milions més d'ingressos que a l'any 2015, i d'aquests més de 4.000, només en dediquen 1.000 a polítiques socials.

I acabo, senyora presidenta. Senyor Coscubiela, el senyor Castro em mereix més repulsa que no pas respecte. I, quant a Trump, mirin-se vostès el programa del senyor Trump, que segurament trobaran més coincidències amb el seu que no pas amb el nostre.

(*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació procedirem a la votació de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot i el Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Procedim a la votació.

Comença la votació de les esmenes.

Les esmenes han estat aprovades per 96 vots a favor, 10 en contra i 24 abstencions.

Atès que les esmenes han estat acceptades, aquesta iniciativa legislativa queda rebutjada.

Proposició de llei de modificació de la disposició addicional setena de la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència (debat de totalitat)

202-00041/11

El setè punt de l'ordre del dia és: debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de la disposició addicional setena de la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència. D'acord amb l'article 114.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari del Partit Socialista, el senyor Raúl Moreno.

(*Remor de veus.*)

Diputat, esperi, si us plau, que surtin. (*Pausa.*) Gràcies per sortir en silenci i de pressa. (*Pausa.*)

Quan vulgui, diputat.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyors diputats, senyores diputades, honorable consellera Bassa, el Grup Parlamentari Socialista ha volgut impulsar la modificació de la disposició addicional setena de la Llei de drets i oportunitats a la infància i l'adolescència, entre altres coses, amb un objectiu molt clar, i és clarificar qui ha de cobrar les pensions d'orfenesa i les prestacions per fill a càrrec. Com que es tracta d'un tema que és una mica tècnic en alguns punts, intentaré fer una intervenció més planera perquè es pugui entendre l'objectiu d'aquesta proposició.

Senyores i senyors diputats, com bé saben, l'aprovació l'any 2010 de la Llei de drets i oportunitats a la infància i a l'adolescència va significar per al nostre país un moment molt important, en el sentit que tots aquells drets que ens van reclamar les entitats socials i també el mateix Govern d'aleshores van acabar en una llei votada per tots els partits polítics amb representació parlamentària que donava prioritat a l'interès superior de l'infant a la nostra societat, a la no-discriminació, al dret de ser escoltat, a la seva protecció i, per tant, va ser una bona llei. De fet, ningú es queixa ara mateix del contingut de la llei. Del que sí que es queixen, en tot cas, és de la manca de reglament que hagi de desplegar aquesta llei i la manca de pressupost per portar-la endavant. De fet, a dia d'avui encara tenim alguns decrets que s'estan portant a terme, però que no han vist la llum i, per tant, continuem amb aquest desplegament insuficient de la Llei de drets i oportunitats de la infància.

Però, bé, deixaré la crítica per a més endavant, perquè em vull centrar en el contingut de la proposta. A Catalunya existeixen 6.988 infants i joves acollits per la Generalitat de Catalunya, bé en centres d'acolliment, bé en centres residencials d'acció educativa o centres residencials d'educació intensiva, tots ells amb realitats molt diferents; alguns en acolliment en família preadoptiu, en família aliena o extensa, en acolliment en un centre, alguns d'ells amb pares vius, altres orfes, i la gran majoria d'ells amb prestacions per fill a càrrec, bé perquè la rebien prèviament abans de ser tutelats o bé perquè un cop han estat tutelats se'ls ha tramitat. Per tant, situacions diverses amb drets reconeguts diversos amb relació a les pensions i a les prestacions.

Abans del 2010, la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, la DGAIA, retornava als infants i adolescents les quanties de les seves pensions d'orfenesa i la prestació per fill a càrrec. Feia una mena de guardiola que, quan aquests adolescents deixaven de ser tutelats, els retornaven les pensions per tal que poguessin, doncs, inserir-se o bé tenir el que els era propi, el dret que tenien a rebre aquesta pensió. I després, tots igual, rebien el que és l'equivalent a la renda mínima d'inserció, els 426 euros.

Amb l'arribada de la nova llei, el redactat de la disposició addicional setena va donar lloc a diferents interpretacions. I el redactat, l'actual, el que encara no s'ha modificat, diu: «L'import de les prestacions o pensions de què són beneficiaris els infants o els adolescents que estan sota les mesures de tutela o guarda a càrrec de l'entitat tutelar resta afectat a subvenir les despeses derivades de l'atenció del servei públic que reben.» L'article no parla de devolució de les quantitats en acabar la tutela, més enllà obre la porta al que nosaltres considerem un copagament encobert d'un servei públic recollit a la llei de serveis socials. Tant és així que des de l'aprovació de la llei, l'any 2010, fins l'any 2012, es va suspendre l'aplicació d'aquest article, però –sorpresa– l'any 2012 el Govern, a través d'una instrucció, l'1/2012, sobre prestacions i pensions del sistema de la seguretat social, va decidir afectar les pensions de centenars d'infants i joves al nostre país. I davant aquest copagament encobert d'un servei públic moltes entitats socials i també el Síndic de Greuges van parlar i han parlat durant tots aquests anys que aquest article l'havíem de canviar, perquè era absolutament injust.

Afectar les pensions i les prestacions de la seguretat social d'un infant per pagar un servei residencial, a banda de ser lleig i d'exemplificar fins a quin punt les retallades d'aquest Govern han afectat també els infants i els joves del nostre país, és un incompliment flagrant del marc normatiu vigent, perquè la titularitat de les prestacions i les pensions de la seguretat social és de les persones, dels infants, en aquest sentit que hi tenen dret. I una altra cosa és qui administra aquestes prestacions. I en segon lloc, perquè els infants contribueixen a mantenir el cost d'un servei que és gratuït. El Govern no va optar per modificar la cartera de serveis socials, que ho podria haver fet. Si es considera que s'ha de fer un copagament d'aquest servei, modifiquin vostès la cartera de serveis socials i facin un copagament. Però no, això era massa evident i, per tant, van fer-ho via instrucció. I ens sembla que, tot i que és més discret, el mal és el mateix. Senyores i senyors diputats, creuen vostès que els menors tutelats han de pagar el cost dels centres residencials a Catalunya? Doncs, això és el que passa actualment.

O els posaré un altre exemple: s'imaginin vostès que un infant amb discapacitat deixés de percebre la seva prestació per utilitzar un servei de transport adaptat? És exactament el mateix. Per això sobta molt que el Govern, que sovint es dona cops de pit de la defensa dels infants, ha estat defensant aquest copagament mitjançant la instrucció de

l'any 2012 fins avui. I de fet, a més a més, ha estat proactiu, perquè aquells infants que entraven sense pensió d'orfenesa o que no ho l'havien gestionat, la prestació per fill a càrrec, un cop entraven a ser tutelats, la mateixa DGAIA els ho gestionava. I ara sabem que no era tant per garantir els seus drets a cobrar la pensió, sinó que era perquè d'aquesta manera, d'alguna manera es contribuïa, també, al sosteniment del mateix servei.

Vull aventurar-me, ja que no hi ha dades oficials en infants i aquesta és una crítica que hem fet de manera reiterada, a fer una aproximació de quant aporta un menor tutelat per la Generalitat que té dret a una pensió d'orfenesa o una prestació per fill a càrrec. Atenent que la pensió màxima per orfenesa és d'uns 380 euros anuals i que la prestació per fill a càrrec és d'uns 291 euros anuals, un infant o jove al nostre país podria estar pagant 671 euros l'any per un servei que, com dic, recull la llei com a gratuït. Ens trobem davant d'un sistema en el qual uns infants i adolescents contribueixen amb la seva pensió i d'altres, no. Tot i així, quan deixen de ser tutelats, reben l'equivalent a la renda mínima d'inserció, els 426 euros mensuals, sempre que portin més de tres anys sota tutela i facin un programa d'inserció laboral. És a dir, tots surten amb les mateixes prestacions, però uns han aportat 671 euros, perquè són orfes, i altres no, perquè tenen, per exemple, els pares vius però no tenen la tutela, un fet que és absolutament injust.

La proposició de llei que presentem des del Grup Parlamentari Socialista vol revertir aquesta situació tornant a allò que es feia abans del 2010. Considerem que tots els infants i adolescents que deixin d'estar tutelats han de rebre els 426 euros, però aquells titulars de pensions o prestacions de la seguretat social han de rebre més, el que els pertoca. Cal tornar al sistema de guardiola existent abans de la vergonyosa instrucció de l'any 2012.

I, per tant, proposem el següent redactat: «L'import de les prestacions o pensions de què són beneficiaris els infants o adolescents els seran abonades en el moment que finalitzin les mesures de tutela o guarda a càrrec de l'entitat tutelar.» Només canviant aquesta disposició addicional podrem posar fi a un fet injust portat a terme al nostre país d'ençà de l'any 2012.

I, a més a més, és una esmena a la totalitat, a la totalitat nostra, perquè tots vam aprovar aquesta llei, perquè vam deixar un article que no estava ben clar i, per tant, el que ens cal ara és posar tot el nostre esforç per revertir aquesta situació que, hi insisteixo, va ser, a més a més, reiterada amb la instrucció de l'any 2012.

No esgotaré els minuts que tinc, però no vull acabar sense fer una reflexió general al voltant dels menors tutelats per la DGAIA al nostre país i de la gestió que el departament està fent d'aquesta realitat. I permetre una situació com aquesta, com l'exposada, ja diu molt de quina és la preocupació per part del Govern en la protecció de la infància, de l'adolescència, al nostre país.

I si el Govern continua donant-se cops de pit de la defensa de la infància, senyora consellera, per què encara el Govern no s'ha personat com a acusació popular al judici dels maristes? Aquest Ple ho va aprovar fa ja més d'un mes. Vostès, Junts pel Sí, hi van votar en contra dues vegades, seguides, en cinc minuts. Però aquest Parlament els va obligar a presentar-se com a acusació popular al judici dels maristes. I, per cert, aprofito per saludar el senyor Manuel Barbero, que el tenim a la tribuna. *(Veus de fons.)* Ja; és que no m'ho han de dir a mi; segurament li ho han de dir a ell. A què estem esperant?

On són les tres-centes noves places de CRAE i de CREI, de centre residencial d'acció educativa i de centre residencial d'educació intensiva, que va acordar aquest Parlament el mes de maig mitjançant també una moció al Ple?

Si vostès defensen els drets dels infants, per què ens fan una proposta de renda garantida on a partir del tercer membre vostès augmenten dotze euros i no els cent euros?, que els hauran d'acabar augmentant ja sigui amb la renda garantida de ciutadania o ja sigui a través de la PEUC, que aquest Parlament també està gestionant. Nosaltres considerem que és absolutament necessari. Vostès ens diuen: «No, però és que això es pot compatibilitzar també amb les beques menjador.» Sí, però és que, a més a més, s'ha de sopar, i, a més a més, s'han de vestir, i han de tenir els recursos higiènics necessaris. Per tant, no es tracta només que puguin dinar un dia.

I remarcar que encara avui hi ha nois i noies que, tot i tenir una proposta d'ingrés a un centre residencial, estan a casa, perquè no hi ha places, i a casa, segurament, de famílies, encara, on han estat d'alguna manera vulnerats els seus drets o han tingut algun tipus de negligència o maltractament.

Acabo. No s'ha fet res en temes d'infància de tot el que ha aprovat aquest Parlament, senyora consellera. Durant aquest any, no hem tingut cap tipus de política real de canvi que pugui notar la infància al nostre país. I, per tant, el que li demano –ho demano al grup que dóna recolzament al Govern, però també a vostè, consellera– és que es prenguin seriosament les decisions que es prenen en aquest Parlament, perquè els diputats i diputades de tots els partits polítics fem esforços per intentar millorar el nostre sistema, però necessitem que el Govern faci cas del que li diu aquest Parlament. I fins i tot... Clar, és que hi han exemples..., l'últim, ahir. Aquest Parlament es va comprometre a posar una partida per a la renda garantida de ciutadania. No hi és. No hi és! És que no s'entén! És que vostès van votar que sí. I quan sortia d'aquest Parlament, senyora consellera, li vaig escoltar a la ràdio dir que això és el que vostès volien fer i que havien apostat directament per aquest tema. No hi ha una partida de la renda garantida de ciutadania. I això també significa defensar els drets dels infants i de les famílies. Si hi és, deu ser l'única que l'ha vist, perquè la resta de partits polítics buscàvem l'epígraf de renda garantida de ciutadania. I si hi és, per què no hi han posat «renda garantida de ciutadania», que és l'acord que va prendre aquest Parlament? Es tracta de fer cas a la voluntat popular que expressa aquest Parlament, que vostè utilitzen per allò que volen.

Si us plau, necessitem més concreció, més valentia, si de veritat volem defensar els drets de la infància al nostre país.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Moreno. Atès que no s'ha presentat esmenes a la totalitat, a continuació farem la intervenció de tots els grups per a fixar el seu posicionament. En primer lloc, té la paraula la senyora Laura Vílchez, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Laura Vílchez Sánchez

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats, diputades. Lo primero que hice cuando supe que sería la portavoz de infancia de mi grupo parlamentario fue repasar la Ley 14/2010, de los derechos y oportunidades en la infancia y la adolescencia, una ley que llevaba aprobada seis años y que seguía y sigue sin desplegarse en su mayor parte por carecer de reglamento, y, por tanto, no contaba con el mejor instrumento de aplicación de una ley. Seguramente nos habrán visto pedir este reglamento en multitud de iniciativas parlamentarias.

A priori me sorprendió el largo periodo de tiempo que esta ley llevaba en un cajón; sorprendida, porque la consideramos una ley importante, una ley fundamental para el futuro de nuestra sociedad, para el desarrollo en igualdad de condiciones de los niños y adolescentes catalanes. Pero sí hay algo que ya lleva reglamentado desde el 2012, algo que la DGAIA se apresuró a aprobar mediante una instrucción, algo que interesó, al parecer, priorizar ante el resto de su articulado.

Hay un artículo en esta ley que me tuve que leer y releer bien con la esperanza de que mi comprensión lectora estuviera haciendo aguas; un artículo que deja «ojiplático» a cualquiera y que creemos que pervierte el espíritu de esta ley; un artículo que emborriona el título que le quisieron dar, que son precisamente los derechos y oportunidades de la infancia y la adolescencia. Ese artículo es la disposición adicional séptima, que dice: «El importe de las prestaciones o pensiones de las que son beneficiarios los niños y adolescentes tutelados quedan afectados a subvenir los gastos derivados del servicio público que reciben.» Es decir, los niños tutelados que cobran alguna prestación de la seguridad social copagan un servicio público de protección.

Pero, señores, esto no es un copago; esto es un derecho. Los niños, en Cataluña, y en cualquier lugar, sean beneficiarios de prestaciones o no, tienen derecho a ser protegidos por las administraciones. Y este artículo además vulnera los principios recogidos en la Convención de Naciones Unidas de los Derechos del Niño. Copagan un servicio incluido en la Cartera de servicios sociales, que por lo tanto debería ser para ellos gratuito, faltaría más. Copagan, como dice el Síndic de Greuges, de forma discriminatoria respecto al resto de menores tutelados, que, con independencia de su capacidad económica, no deben contribuir al coste de estos servicios si no reciben prestación alguna.

Esto hace que, por ejemplo, un niño o adolescente, huérfano, que tiene, precisamente por su condición, por su triste circunstancia vital de haber perdido a sus familiares más próximos..., y recibe una pensión de orfandad que le atribuye la seguridad social, la debe entregar sin rechistar a la Administración para compensar el coste de la protección que recibe e invertir en ello todo lo que tiene. Y que, por lo tanto, cuando alcance la mayoría de edad, el día que cumpla dieciocho años, el día que debe abandonar el sistema de protección para el que ha estado contribuyendo mientras ha estado tutelado, lo hará con una mano adelante y otra detrás.

Sí que es cierto que la seguridad social propone abonar estas prestaciones a quien le tenga a su cargo; pero siendo la Administración quien tiene su tutela, la codicia no debería aparecer en escena. La Administración debe garantizar la protección a todos los niños y adolescentes catalanes. Punto. Las administraciones deben comprometerse de la forma más firme posible a que esta protección no sea nunca ni discriminatoria, ni injusta; deben mostrar su compromiso institucional para dar el apoyo económico y moral necesario a los adolescentes que tras haber pasado un tiempo tutelados inicien una nueva etapa en sus vidas estrenando la mayoría de edad. Pero a día de hoy adentrarse sin ahorros a empezar una vida adulta es un salto sin red. Empatice y pónganse en situación: sin el apoyo moral de una familia, muchas veces con poca formación y sin ingresos.

La justificación que nos da la Generalitat para mantener esa afectación es la de financiar el servicio público que prestan. Pues, bien, hablemos de la calidad de ese servicio. Como todos ya conocemos: centros infradotados, falta de plazas y, por lo tanto, saturación de centros; un fracaso escolar que roza el 80 por ciento entre los menores tutelados. ¿Ustedes pagarían por un servicio así?

Puede, entonces, darse la situación de que un joven salga de un CRAE sin nada en los bolsillos, sin formación, sin graduado escolar, muchas veces, siquiera, con una mochila llena de historias que muchos de nosotros no soportaríamos y con algunos o muchos problemas. Como ven, un estreno de mayoría de edad complicado, si tenemos en cuenta que hablamos de unas personas altamente vulnerables de dieciocho años recién cumplidos.

Seguramente, alguien les explicará los programas que la Generalitat pone a su disposición, programas a los que muchos de ellos renunciarán por no saber desenvolverse sin un guía que les indique el camino. Con un poco de suerte, algún EAIA le echará un cable antes de cerrar su expediente de desamparo, aunque este sobrepase sus funciones, o encontrará alguna entidad social de la que recibirá esta ayuda. Pero, como administración responsable, no solo es intolerable que se cebe con los más débiles, sino que tampoco debería de dejar todo ese trabajo difícil y delicado al tercer sector. Ironías de la vida: se cierra el expediente de desamparo cuando el flamante mayor de edad se encuentra más desamparado que nunca; se enfrentan a un mercado laboral competitivo con un currículum de formación deficiente, la mayoría de ellos, pero deben acceder a ese mercado de cualquier forma si quieren tener acceso a las ayudas de la Generalitat; acceder, en muchos casos, con una formación no reglada a un mercado laboral que nos pone el listón, a todos, muy alto, y también, evidentemente, a ellos.

Por tanto –y ya acabo–, aunque sabemos que esta Ley de infancia tuvo el consenso de esta cámara, consideramos que hay que revisar algunos conceptos, porque en este caso pueden darse, puede dar lugar a situaciones injustas.

Por todo ello, agradecemos al Partido Socialista que traiga a pleno la derogación de estas afectaciones de sus pensiones. De hecho, en el Pleno de política general, esta demanda formaba parte también de nuestras propuestas. Por eso, porque compartimos esta iniciativa, por ser simplemente justa, votaremos a favor de que siga su curso.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació té la paraula la senyora Gemma Lienas, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, vull agrair al Partit dels Socialistes que hagi presentat aquesta Proposició de Llei de modificació de la disposició addicional setena de la Llei dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència.

El meu grup troba que és de justícia i que és absolutament necessari que les pensions i les prestacions de la seguretat social que perceben els infants i adolescents, i que acumula la DGAIA, els siguin lliurades quan finalitzi la situació de desemparament o bé quan assoleixin la majoria d'edat.

Aquest és un tema important i que té una certa recurrència en aquest Parlament; ja es va presentar una proposta de resolució sobre aquesta mateixa qüestió l'abril del 2013, i Esquerra Republicana de Catalunya i Convergència Democràtica de Catalunya hi van votar en contra amb arguments peregrins que demostren fins a quin punt ignoren o s'estimen més ignorar la situació precària dels joves i les joves extutelats.

El mateix síndic, en el seu Informe sobre els drets dels infants i joves del 2015, ja feia èmfasi en la necessitat de suprimir l'afectació de les pensions i prestacions dels infants i adolescents tutelats per la DGAIA. D'una banda, perquè la titularitat d'aquestes pensions i prestacions correspon als infants tutelats, amb independència de qui en rebí l'abonament i a qui correspongui l'administració. O sigui, les pensions són dels nens i les nenes, no pas de la DGAIA. I d'altra banda, perquè la decisió d'afectar les pensions dels nois i noies per subvenir les despeses que genera la seva atenció els imposa, a ells i a elles, com ja s'ha dit abans, l'obligació de contribuir a mantenir el cost d'un servei que la Cartera de serveis socials defineix com a gratuït.

Ara, en el seu informe de 2016, el síndic insisteix en aquests arguments, però hi afegeix un altre argument: considera que l'afectació de les pensions de la seguretat social suposa un greuge comparatiu als nois i noies que en són titulars, respecte de la resta de menors tutelats per la DGAIA, que, amb independència de la seva capacitat econòmica o eventual nivell d'ingressos, no han de contribuir al manteniment del cost del servei. De manera que no només pel que assenyala el síndic en els seus informes i també pel que ens ha demanat l'entitat Afabar, sinó també pel que ens dicta el sentit de la justícia social, ens alegrem que no hi hagi cap esmena a la totalitat i esperem que la proposició de llei es pugui tramitar.

Coneixem la intenció del Govern, respectiva a la Llei d'acompanyament, d'afectar una part de l'import de les pensions per subvenir les despeses alimentàries. El nostre grup creu que ja que posem fil a l'agulla hauríem de fer-ho bé, i, per tant, no podem compartir que la part d'aliments continuï rebent-la l'Administració. Tinguin en compte que ja la mesura de tornar-los les pensions completes ens sembla insuficient perquè els i les joves extutelats puguin fer front a la vida que els espera fora dels centres.

Vostès saben, en molts casos per experiència pròpia, com s'ha retardat entre la gent jove l'edat d'emancipació. A Catalunya només un de cada quatre joves per sota dels trenta anys està emancipat. La majoria de joves ho justifiquen per manca de recursos econòmics. Ho repeteixo, tres quartes parts dels nostres i les nostres joves no s'emancipen fins que no fan els trenta anys. En canvi, als joves extutelats, aquells i aquelles que han viscut sota l'empara de la DGAIA, els demanem que s'espavilin i siguin capaços d'anar-se'n de casa –el centre– i que visquin pels seus propis mitjans als divuit anys.

D'altra banda, només un 70 per cent dels joves de menys de trenta anys han aconseguit acabar la secundària quan toca –un 70, més o menys, amb els nois menys, i les noies més. Dels joves extutelats que emancipem, tant si vols com si no vols, els qui han aconseguit el graduat de secundària obligatòria no arriben al 10 per cent.

Més dades: entre els 20 i els 24 anys l'atur a Catalunya és del 30 per cent. Entre els 16 i els 19 anys és del 41,8 per cent. Per la franja de població que només té estudis primaris, l'atur pot situar-se per damunt del 60 per cent. S'imaginen en quina situació de precarietat laboral i de formació es troben aquests joves tutelats que emancipem als divuit anys?

Però no s'acaben aquí, les mancances; també hi ha les de caire emocional. En un estudi europeu sobre itineraris educatius dels joves extutelats, els nois i les noies exposaven els sentiments d'inseguretat, de ràbia i de por que experimenten quan es veuen obligats a prendre les regnes de la seva vida. No ens sorprèn, qualsevol de nosaltres..., qualsevol dels nostres fills i filles experimentarien els mateixos sentiments en una situació semblant.

A més, no podem oblidar que mentre estaven en el sistema de protecció s'han vist sovint estigmatitzats amb l'etiqueta d'infants i joves conflictius, també en l'entorn escolar, fins al punt que ells mateixos, a vegades, es refereixen a la població de fora del sistema com «els joves normals». Òbviament, aquesta autopercepció no contribueix a un bon equilibri emocional ni a una autoestima mitjanament acceptable.

A tot plegat cal sumar-hi el fet que sovint no s'ha fomentat prou l'autonomia des dels CRAE, no perquè els educadors i les educadores no ho vulguin, sinó perquè el sistema no ho permet. D'una banda, la ràtio educador - jove tutelat és massa alta; d'altra banda, molts dels aprenentatges que en família s'adquireixen gairebé per osmosi, per exemple, comprar menjar, gestionar els diners, gestionar la roba..., són difícils d'assolir en un centre, bé perquè els educadors no tenen les condicions necessàries o bé perquè els protocols ho impedeixen, per exemple, entrar a la cuina a fer el sopar.

En general, es considera que hi ha una sèrie de factors de risc per poder fer una transició adequada cap a l'edat adulta. En cito alguns: baixa qualificació educativa; ocupació precària o irregular; salari baix; manca de suport econòmic familiar; llaços familiars dèbils o absents; manca de formació amb relació a la mateixa salut; baixa autoestima. Haurem d'admetre que molts joves extutelats tenen molts o tots els factors de risc. És obvi, doncs, que es troben en una posició de franca desigualtat respecte a la població jove general. O vostès, diputades i diputats, pensen realment que tenen les mateixes oportunitats que han tingut els seus fills i filles?

L'emancipació es produirà en aquests casos sense garanties que el jove o la jove hagi assolit el nivell d'autonomia suficient, cosa que el conduirà a una situació clara de vulnerabilitat.

Cert que l'Àrea de Suport a Joves Tutelats i Extutelats s'encarrega d'ajudar aquests joves a emancipar-se, i ens n'alegrem, que sigui així, però considerem que cal esmerçar-hi més recursos i més temps.

D'altra banda, sabem que en la reunió de la Taula Nacional de la Infància de Catalunya, celebrada al setembre d'enguany, s'ha presentat un altre projecte de decret pel qual es regula específicament el suport a l'emancipació i a l'autonomia personal de les persones extutelades. Aquest decret preveu que s'elabori un pla de treball entre el professional de referència i el jove afectat, de manera que hi figurin les mesures que s'adoptaran i els objectius que es volen assolir per a l'emancipació cap a la vida adulta.

El problema rau en el fet que només aquells joves que ho sol·licitin hi tindran dret. Això fa que molts joves extutelats quedin al marge d'aquesta mesura, en primer lloc les noies. Vull fer un èmfasi especial en la qüestió de gènere, ja que segons els estudis que hem llegit i segons el que ens han dit les entitats que s'ocupen dels joves extutelats, es detecta que les noies extutelades..., amb independència de quin sigui el seu país d'origen i la seva religió, la majoria de noies extutelades o tutelades són d'origen espanyol –qüestió diferent en el cas dels nois, que són la meitat d'aquí, la meitat d'origen estranger–, tenen un comportament, les noies, diferent dels nois. Elles tenen com a objectiu vital tenir una criatura i formar la seva pròpia família. De fet, fa pocs mesos, parlant amb una de les entitats que s'ocupa o que té pisos per a nois extutelats, ens explicaven que no tenen noies, que les noies tutelades, quan arriben als divuit anys, desapareixen. On van a parar? A casa dels «nòvios» amb qui s'han embolicat els caps de setmana. Si constituir una família és el seu objectiu vital per damunt de l'autonomia personal, és que com a societat hem fallat estrepitosament.

També fallem perquè les relacions afectivosexuals que estableixen amb les seves parelles són d'autèntica desigualtat. Diu un informe: «En un elevat nombre de casos es detecta que el masclisme i la violència hi són presents, encara que les noies mostren dificultats a detectar-ho, sovint com a conseqüència de la seva pròpia història de vida. En aquest sentit, s'observa que les noies reproduïxen un rol femení basat en la submissió i la dependència vers les seves parelles, que exerceixen un control constant de les seves vides i els proporcionen un *benestar* relatiu material i econòmic.» Els deixo que imagin quin futur poden tenir aquestes noies.

En segon lloc, tampoc no demanaran ajuda, l'ajuda que els brinda l'Administració, molts dels extutelats, per diferents raons, però aquest no és cap motiu per abandonar-los a la seva sort.

Per últim, vull fer notar que els i les joves extutelats necessiten un mentor, un referent per poder tirar endavant. Cert que en aquest punt hi té molta importància el voluntariat, per això no seria mala idea fer campanyes per donar-ho a conèixer i per potenciar-ho. Per aquesta raó, els recomano que es llegeixin *El bar de les grans esperances*, de J. R. Moehringer. Potser no és una gran novel·la, però sí que permet entendre la importància de la mentoria.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació té la paraula el senyor Fernando Sánchez, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Fernando Sánchez Costa

Presidenta, consellera, diputats, diputades, senyor Barbero, bé, jo no esgotaré, ni molt menys, el temps; crec que s'han donat explicacions molt fonamentades, molt ben explicades. Celebro que hi hagi un consens i que s'hagi de procedir a aquest debat; és a dir, que hi ha alguna cosa que falla a la legislació actual i que, per tant, hem d'estudiar com ho podem millorar, no? I, per tant, també volem agrair al diputat del Partit Socialista aquesta proposta de llei en favor dels infants tutelats, en un moment rellevant –en un moment rellevant–, consellera, de certa reflexió pública sobre el paper de la DGAIA. Una reflexió, doncs, que..., clar, ara fa uns mesos posava la diputada Lienas que..., després, casos diversos, també els han portat els diaris, les famílies i... Efectivament, estem en un moment..., i és l'hora d'una reflexió sincera, serena, experta, molt rigorosa sobre alguns protocols, algunes formes de la DGAIA que no diem que no siguin adequats sinó que, potser, val la pena repensar-los entre tots i, especialment, entre la gent que més en sap.

Aquí es demana una cosa molt senzilla que nosaltres també vam demanar l'any 2013 en una proposta de resolució a la comissió de benestar, que és que la Generalitat no utilitzi les pensions dels infants per fer-los pagar la seva estada o per fer-los pagar altres despeses, no? Nosaltres, com dic, ho vam demanar l'any 2013 i demanàvem que es reservés la totalitat d'aquestes pensions per al moment que assolissin la majoria d'edat o que deixessin de ser tutelats, no?, perquè pogués ser, realment, aquesta partida, una pista d'enlairament d'aquests infants, que, com deia la diputada de Ciutadans, és realment el moment de més desemparament; és una reflexió interessant.

És a dir, els cuidem especialment i, malgrat les dificultats que implica... I té gràcia que a vegades..., clar, ara, la diputada Lienas ens deia: «Necessiten més autonomia», però després hi ha algun problema, consellera, que passa alguna cosa fora els centres i se'ns diu a la comissió: «Necessiten més control. I necessiten que se'ls estigui més a sobre.» És a dir que és molt complicat, no? És molt complicat, però, en qualsevol cas, en aquest cas i en aquest moment vital sí que estan en especial desemparament i, per tant, els hem d'acompanyar. I ens sembla que la situació vigent, que ve de l'any 2012, incompleix diversos requisits, no?: incompleix la titularitat de les pensions, incompleix la gratuïtat que es deriva de la Cartera de serveis i introdueix discriminacions entre els joves tutelats.

I, per tant, creiem molt convenient que s'obri aquest període de ponència per garantir els drets dels infants, per recuperar els diners que se'ls hagi derivat i als quals tenien dret –això ho hem de parlar també–, per repensar també la gestió monetària, per exemple, en algun moment que ells poden tenir alguna necessitat, doncs, d'escoltar-los més, de tenir-los més presents en les decisions monetàries durant el període de tutelatge i perquè puguin disposar d'aquests diners íntegrament en deixar el règim de tutela.

Ens deia abans el nostre portaveu..., el Santi Rodríguez diu: «Hi ha 3.000 milions més als pressupostos –3.000 milions més–, aquest any.» Home, potser és just que trobem una petita partida per ajudar aquest col·lectiu, que és especialment vulnerable. Nosaltres treballarem en aquest sentit.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació té la paraula la senyora Gabriela Serra, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

(Veus de fons.)

Gabriela Serra Frediani

«Catxis» la mar! Em pensava que podia utilitzar els teus minuts, Fernando, però no. Gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, senyores diputades... Què tal? –al senyor Barbero, que ens acompanya.

Bé, avui, ja s'ha dit... –intentaré també no exhaurir el temps, però sé que no s'ho creurà ningú–, avui tractem de la modificació de la Llei 14/2010, que afecta, com ja hem dit repetides vegades, la població més vulnerable, aquella que, dissortadament, hem separat de les seves famílies per tal de protegir-les, no? I, malauradament, estem discutint una cosa, també s'ha dit, una prestació, que si tinguéssim un dret a la «vivenda» garantit, a l'habitatge garantit i una renda mínima d'inserció no caldria discutir-ho. Però, ara com ara, no tenim ni una renda garantida de ciutadania ni un dret a l'habitatge. Per tant, hem de continuar parlant-ne.

Però, valgui a dir que el que fem és posar tiretes, potser ben posades, però tiretes. Perquè el que avui discutim és com, a uns joves extutelats, se'ls han negat les mínimes garanties per entomar el seu futur immediat un cop surten de l'entitat on estan tutelats o on estan en guàrdia, no? I, clar, el que sí que és molt esfereïdor és dir: «I per què? Com és possible que se'ls hagi impedit, a aquests joves i a aquestes joves, sempre elles amb molts més problemes que ells...» –com molt bé ha dit la companya Lienas–, «com ha sigut, això?» I hem de recordar que va ser la DGAIA que, durant el Govern del senyor Mas, va gosar disposar d'uns diners, mitjançant la Instrucció 1/2012, dels quals no devia..., perquè eren diners que estaven destinats a finançar una cosa diferent de la destinació que van tenir, que era finançar el sistema de protecció. I aquest sistema de protecció dels nostres infants, que està molt bé i que reconeixem que és necessari i fins i tot que té coses bones, va ser vestir-lo desvestint un altre sant, no? Per què? Bé, perquè uns diners que provenien de la seguretat social i que anaven orientats a ser l'ajut econòmic que garantís una mínima possibilitat d'entomar el futur a aquests joves i aquestes joves es van utilitzar per pagar l'atenció que aquests joves i aquestes joves rebien mentre estaven sota la protecció de la DGAIA. I, a més a més, pagaven una protecció, o sigui, autopagaven la seva protecció, els i les protegides, quan a la Cartera de serveis socials es defineix que aquesta protecció que rebien havia de ser gratuïta.

Bé, la interessada lectura en aquell moment, i restrictiva, de la DGAIA envers la disposició transitòria número 7, avui tenim la possibilitat d'esmenar-la, i, per tant, és el que estem fent. Valgui dir, i també ja s'ha dit, eh?, que, com plantejava el Síndic de Gregues, aquesta disposició mai hauria d'haver existit, perquè incomplia el marc normatiu vigent en aquells moments.

El que jo em pregunto, ens preguntem, i des d'un punt de vista de justícia restitutiua..., caldria saber quants han estat els infants i els adolescents afectats per l'aplicació de la Instrucció 1/2012. I preguntar-nos, també, si a aquests nois i noies se'ls repararà el greuge sofert aplicant amb caràcter retroactiu el pagament d'una prestació de què mai haurien d'haver estat exclosos, no?, doncs, perquè la transició a la vida adulta, i estem discutint d'una moció que afecta els adults, és prou complexa per a qualsevol persona que visqui a Catalunya, per a qualsevol jove que visqui a Catalunya. S'ha dit, però un recent estudi de l'Equip de Recerca en Infància, Adolescència, Drets de la infància i la seva Qualitat, de la Universitat de Girona, situa en vint-i-nou anys l'edat mitjana d'emancipació. I ens diu també que, des del 2007, a casa nostra, s'ha destruït el 49,1 dels llocs de treball ocupats per joves, i que hem passat de 847.000 llocs de treball ocupats per joves el 2009 a 431.000 l'any 2016, el primer trimestre del 2016, i aquests llocs de treball, amb una temporalitat del 45,7 per cent. Per tant, és obvi, és evident que les polítiques socials que afavoreixin que les nostres persones joves si es volen emancipar puguin fer-ho i que no es vegin limitades són una urgència.

Però, en les mancances en aquestes polítiques socials, avui encara inexistents..., què han fet? –què han fet? Han traslladat a les famílies, al cercle, a la xarxa familiar, la responsabilitat del manteniment i de donar aixopluc, per tant, habitatge, als fills i a les filles, i algunes, amb més precarietat encara, als néts i a les nètes.

En el cas de les persones adolescents en situació de guarda o tutelats, el problema encara és més lamentable, perquè vam establir per a la seva protecció que aquestes persones havien d'estar separades del nucli familiar, i en la majoria dels casos, també per manca de polítiques socials, la millora d'aquestes famílies, de la situació d'aquestes fa-

mílies, que permetessin i possibilitessin reinvertir la situació facilitant el retorn al nucli familiar..., fa que siguin absolutament improbables, no?

Per altra banda, malgrat que l'article 146 de la Llei 14/2010 estableix mesures per a la transició a la vida adulta i a l'autonomia, ens trobem que les nostres persones adolescents, tutelades o en guarda, arribades als divuit anys es veuen abocades a anar a centres de primera acollida o a albergs per a persones adultes sense llar, un cop finalitza la seva situació de dependència de la DGAIA.

Cal pensar, doncs, si aboquem els nostres joves a l'exclusió social com un pas dintre de la seva transició a la vida adulta, i ho fem no oferint un lloc adequat per viure, i ho fem, a més a més, agreujant un problema ja existent a casa nostra, com és el problema del sensellarisme.

Per altra banda, tot i que l'article 152 preveu els programes de suport a l'emancipació i a l'autonomia personal dels joves extutelats i en situació de risc per promoure la igualtat d'oportunitats, s'estableix que han de complir uns requisits establerts, que seria oportú conèixer-los, quins són aquests requisits i quantes són les persones extutelades que no hi han pogut arribar a accedir. Per què? Perquè tenim un problema, també s'ha dit: aquesta llei va ser molt benvinguda i saludada, perquè complia el paper d'aglutinar coses que estaven disperses. Però avui el desplegament de la llei no arriba ni al 60 per cent i el desenvolupament reglamentari de la llei encara és menor. Per tant, ens trobem que hi han una sèrie de principis i de conceptes que no estan desenvolupats.

Perquè arribar a una situació de sensellarisme per als que no hi accedeixen, té l'agreujant, a més a més, que no succeeix de forma immediata, sinó que alguns joves, en funció del temps que han estat tutelats, poden disposar d'una prestació amb diferent durada, però que a l'acabar aquesta prestació poden arribar al sensellarisme als vint-i-un anys, o més tard. A partir d'aquest moment, han de comptar amb una feina per disposar d'ingressos en un mercat laboral precari que no garanteix cap seguretat en els ingressos i que s'enfronten a la dificultat d'obtenir una prestació, perquè no està reglamentada i perquè no se sap quins són els criteris per atendre.

Hem de pensar que a Catalunya tenim una taxa d'atur juvenil del 27,8 per cent, 166.100 joves dels quals tenen..., un 36 per cent d'aquests joves fa més d'un any que cerquen on treballar. I, a més a més, solament l'11,2 per cent dels joves aturats reben algun subsidi o prestació. Bé, aboquem aquests joves a una situació ja de per si lamentable; però si, a més a més, hi adjuntem que, com que no es preveu un seguiment posterior dels joves tutelats o tinguts en guarda, tampoc aquests joves tutelats poden comptar amb el suport socioeducatiu d'aquells educadors, d'aquells companys que sí que els han acompanyat durant la infantesa. I en la majoria dels casos, a més, donada la seva història familiar, personal..., compten amb una escassa xarxa de suport, o és inexistent, com hem dit. A aquests joves els demanem l'impossible: els demanem assolir nivells de formació i autonomia exprés quan la seva situació de partida és profundament desavantajada.

I la situació s'agreuja si, a més, tenim en compte la descoordinació de competències que tenim a les administracions. Perquè, per una banda, mentre són tutelats, és una competència autonòmica; però els serveis socials bàsics que els hauran d'atendre quan siguin ja adults i estiguin fora de la responsabilitat de la DGAIA (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) recauen responsabilitat municipal; per tant, això és un problema. Ja m'he passat? (*Pausa.*) Sí. No; encara no, no?

Bé, tenim una proposta davant del sensellarisme; creiem que hem arribat a un moment on el Govern ha anunciat l'estratègia catalana de sensellarisme i convidem que els nostres adolescents tutelats es vegin abocats a acabar amb uns serveis que siguin correctes. Per tant, valdria la pena planificar una dotació d'habitatges de lloguer social on puguin fer una transició a la vida adulta, que fomenti la inclusió social i no pas l'exclusió, on puguin tenir una llar segura, adequada i no viure amb l'angoixa que als divuit o als vint-i-un anys es quedin sense sostre.

Per acabar, la llei aglutinava una normativa dispersa, però va ser benvinguda per això, però la realitat és que el seu desenvolupament parcial està sent un despropòsit. Cal desenvolupar reglamentàriament l'LDOIA per tal de resoldre els processos d'intervenció de l'Administració competent; cal desenvolupar el conjunt de la llei, i cal acompanyar-la d'un pressupost adequat per al seu desplegament, si no és així, i també s'ha dit,

les declaracions d'aquest Parlament simplement són declaracions de bona intenció i no compromisos d'acció transformadora de situacions d'incompliment de drets.

Fixeu-vos, la llei que avui volem esmenar té un nom preciós: Llei dels drets i les oportunitats en la infància i en l'adolescència. Potser que ens plantegem, consellera, que ens plantegem tots plegats, garantir els drets, obrir oportunitats perquè aquests joves i aquestes joves que prou malament s'ho han passat ja, que prou han patit per la situació que han viscut, puguin veure un horitzó on la dignitat i la felicitat per més justa...

La presidenta

Senyora Serra...

Gabriela Serra Frediani

...sigui una realitat.

La presidenta

...ha exhaurit...

Gabriela Serra Frediani

Gràcies.

La presidenta

...el temps.

Gabriela Serra Frediani

Jo ja he acabat...

(Rialles i aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula la senyora Montserrat Vilella, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Montserrat Vilella Cuadrada

Bé; gràcies, presidenta. Intentarem centrar-nos, des de Junts pel Sí, en el que proposem en aquesta proposició de llei, perquè entenc que, com que hi havia un sol article, doncs, molts dels grups han aprofitat per dir moltíssimes coses d'infància que la veritat és que és un tema complex; per això, doncs, en aquest Parlament en el seu moment es va crear la Comissió d'Infància per poder treballar molts dels aspectes.

Dir-los que no hem presentat esmena a la totalitat perquè entenem que està bé que es pugui debatre, i així també els ho vam manifestar quan, en una altra ocasió, aquest tema, crec que vostès mateixos, el van proposar com una esmena a un escrit fet per Ciutadans, i Junts pel Sí, doncs, amb compromís amb el Govern, els va proposar que aquest tema el treballéssim en la Comissió d'Infància, perquè enteníem que era un tema d'un sol article, però amb una certa complexitat a l'hora de desenvolupar-se i amb les possibilitats de millora que enteníem que hi podia haver, i enteníem que la Comissió d'Infància podia ser un bon lloc on poder escoltar el director general d'Infància, que ens pogués explicar com s'havia desenvolupat això, per què s'estava fent d'aquesta manera, i així, si ho haguéssim fet d'aquesta manera, molt probablement no hauríem sentit en aquest plenari coses que hem sentit que jo crec que estan molt lluny de la realitat i de la voluntat i de l'acció que ha tingut el Govern actual i l'anterior: qüestions de copagament i d'altres coses de magnitud, que semblava que els governs siguin una màquina indigna de fer mal als infants. Res més lluny, segur, d'aquest Govern i de l'anterior, i també del grup que els defensa.

Per tant, entenem que vostès es volen assegurar i, doncs, els ho admetem, que això es porti a debat. Serà no a la Comissió d'Infància, sinó que en ponència, ja veurem exactament com, però serà així, ho debatrem, i ho podrem fer d'una forma més calmada.

De totes maneres, també els avanço que el redactat que vostès ens proposem a nosaltres no ens agrada, perquè entenem que en aquell moment es va fer un pas endavant i la derogació, és a dir, tornar a com estàvem, no ens faria anar a millor, sinó que realment ens faria anar on érem, que, com explicarem ara, tampoc no era la millor de les situacions. I ho dic perquè han explicat i han pressuposat tota una sèrie de coses que entenem que no són ben bé així.

Estem parlant, com deien vostès, de qui gestiona els diners de les prestacions i les pensions que reben els infants que estan en tutela o en guarda..., que la té la DGAIA. I aquestes prestacions o pensions vénen de l'Estat espanyol, perquè, ho vulguem o no, doncs, a l'Estat espanyol, tots els contribuents, i els catalans també, aportem uns diners a la caixa de la seguretat social, que aquesta caixa està a Madrid, a l'Estat espanyol, i, a més a més, la clau també es té allà. I és el Congreso el qui determina i legisla com s'ha de fer aquesta distribució d'aquests diners de la caixa de la seguretat social, que farà les pensions i les prestacions que garantiran a cada un dels infants el que li pertoca.

Aquestes pensions i prestacions –estem parlant bàsicament de la prestació per fill a càrrec i de la pensió d'orfanat, d'orfenesa–..., el que defineix l'Estat, que és qui en té la clau i és qui defineix..., el que defineix l'Estat és que seran per a la cura i per a l'educació dels infants, i que, a més a més, ho cobrarà qui faci de forma efectiva aquesta tasca.

Però, tot i així, quan es va establir aquesta disposició del 2010 en la Llei d'infància, i després en la interpretació que se'n va fer, el Govern, en aquell moment, el 2012, com explicava vostè, el que es va establir és que aquests diners, per gestionar-los, no anirien a la caixa única de la Generalitat, que és el que es fa habitualment amb els ingressos de la Generalitat, que hi ha caixa única, sinó que anirien a la DGAIA, ja entenent que eren uns diners que s'havien de preservar per a política d'infància i per a política dels infants tutelats i dels infants que els pertoca. I, per tant, ja es va posar en aquesta caixa de la DGAIA.

I, paral·lelament, i aquí ve el punt important, paral·lelament, el que es va fer és el programa d'extutelats, que és un programa en què l'extutelat rep uns diners, vostè ja ho explicava, i a més a més té un programa d'acompanyament real i efectiu durant uns anys per ajudar-lo, perquè, si no, realment, ja ho han explicat vostès també, als divuit anys són molt joves i a més a més, moltes vegades, amb moltes dificultats afegides. Per tant, això anava paral·lel: aquests diners anaven a la caixa de la DGAIA i a més a més s'implementava aquest programa, que ha sigut pioner i referent internacional, que segur que és millorable, i ho podrem parlar en ponència, però que en tot cas el que no hem de fer és anar enrere. I això anava lligat amb l'altre, no era una qüestió de copagament d'un servei que ja estava establert que l'havien de rebre, sinó que, paral·lelament a aquesta afectació, es va fer el programa d'extutelats. Tot plegat millorable, evidentment, i comptem amb la col·laboració de tots els grups per poder-ho millorar.

Per tant, nosaltres entenem que millorar-ho, sí, però revertir i tornar a la situació que teníem en aquell moment..., i segur que els diputats que eren en aquell moment en aquesta cambra recordaran que hi havia gran rebombori, perquè moltes vegades el que es feia era recollir aquests diners d'una forma no molt reglamentada –a vegades ho recollia, ho guardava en una llibreta el director del centre, o es guardava en una caixa, doncs, que hi havia més o menys per aquí a Barcelona– i després es retornava, més o menys regularment, als infants, perquè no estava molt ben reglamentat. I, a més a més, als divuit anys i un dia se'ls donaven tots els diners de cop, i això portava molts problemes. Inclús famílies acollidores que havien acollit aquests infants deien: «Si us plau, reguleu això, perquè, si no, el que fem és que aquests infants, als divuit anys i un dia, amb tota la capacitat de la legislació al seu favor, doncs, es compren una moto o es compren el que els ve de gust; d'acord? Per tant, això s'havia de regular, i es va fer.

Ja sé que per vostès és una temptació important, habitual, doncs, el fet de parlar que reverteixen, que deroguen..., perquè no els agrada, es queixen del que no s'ha regulat i no s'ha fet de la Llei d'infància, però després el que s'ha fet tampoc no els agrada. I més una llei que la van aprovar a promoció del seu grup, perquè es va aprovar en govern tripartit, i vostès alguna cosa o altra hi tenien a dir. Per tant... (*Remor de veus.*) Sí, sí, tripartit, parlo; vostès també. I, per tant, allò que van dir, ara ho hem de canviar totalment, perquè resulta que qui governava no ho ha interpretat bé. (*Persisteix la remor de veus.*) Bé, aquí ho deixarem, que tampoc no era una qüestió d'entrar en molta polèmica, però, va, com que vostès també hi han entrat una mica, penso que també està bé, doncs, de dir-ho, eh?

El que sí que estaria bé és que fóssim capaços que en ponència, doncs, puguem posar totes aquestes qüestions, que sí que són importants, eh?, del tipus de pensió o prestació, de qui la rep, qui no la rep, durant quant temps... És un programa pioner i referent, però millorable; per tant, intentem-lo millorar.

Però, a part que, doncs, acceptem i volem que es faci aquest debat –i hi entrarem molt gustosament, perquè la consellera mateixa ha manifestat que totes aquestes qües-

tions és molt bo que les puguem millorar–, al que també estarem molt atents és al que passa a Madrid, perquè estem parlant d'unes prestacions de què la caixa i la clau són a Madrid. Avui justament, al Senat, hi havia una proposició per millorar una d'aquestes prestacions, que és la prestació per fill a càrrec, i el que es proposava era augmentar la quantitat, de manera que anés a assemblar-se al que vostès i molts de vostès demanen i exigeixen com a prioritat aquí, en aquesta cambra, de la PEUC, i que també tenim en ponència. Per tant, estarem molt atents a veure què passa allà. Avui el PP, com era d'esperar, hi ha votat en contra, i, per tant, al Senat no ha prosperat; els altres grups hi han votat a favor. Però el que és més important no és el que passi al Senat, sinó el que podria passar al Congrés. De moment, està vetat; no es deixa entrar a debatre al Congrés. Però si hi entra estarem molt atents, perquè aquí hi ha grups que demanen aquesta, doncs, empena per part del Govern que no té la caixa. Doncs, a veure què demanen al Govern que sí que té la caixa; que no estan dintre del Govern, però sí que tenen capacitat d'influir-hi, molt directa. I estarà molt bé, perquè segur –segur– que només si som capaços de fer un debat real, coherent i honest serem capaços de poder garantir amb èxit que donem l'oportunitat que es mereixen a tots els infants.

I, per tant, el que els demano és que siguem mereixedors de la responsabilitat que tenim.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada.

Atès que no hi ha cap esmena presentada, la Proposició de llei de modificació de la disposició addicional setena de la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i adolescència, continua la seva tramitació.

(Aplaudiments.)

Els proposo una alteració de l'ordre del dia, de manera que la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre polítiques agràries, ramaderes i forestals es posposi per al proper Ple. Per aquest motiu, demano a la cambra si de conformitat amb el que estableix l'article 81.3 del Reglament es pot acordar aquesta proposta d'alteració de l'ordre del dia per assentiment. *(Pausa.)*

D'acord, doncs. Queda modificat, doncs, en aquest sentit l'ordre del dia.

Es suspèn la sessió fins demà al matí, a les nou. Moltes gràcies a totes i a tots.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i cinc minuts.

Nota de rectificació

Hortènsia Grau Juan (CSP) comunica la rectificació següent:

Al DSPC-P 44, del 10 de novembre de 2016, a la pàgina 18, trenta-tresena línia:

On diu «davant d'una via» ha de dir «davant d'una DIA».